

ה'ה
ש'א
ר'מ
מ'כ

רועי ששון אהרון

הילד שלא רצה לשים מסכה

רועי ששון אהרון

הילד שלא רצה לשים מסכה

רועי ששון אהרון

מהדורה מוגבלת

מטעמים חברתיים, סביבתיים וכלכליים, במהדורה זו הודפס מספר עותקים מצומצם, במתכונת של "תעביר את זה הלאה".
אשמח אם:

1. תקפידו להעביר את הספר הלאה, לאדם מתאים.
2. תצרו עמי קשר ותתנו לי משוב על הקריאה.
3. תשלחו לי דאנא (תרומה), ככל שמתאפשר לכם.

♥ תודה וקריאה מהנה ♥

Website: <https://roiaharon.fun>

E-mail: roiaharon8@gmail.com

WhatsApp: +972-546-443679

PayPal: roiaharon8@gmail.com

bit: 054-6443679

הספר מוגן באמצעות רישיון "Creative Commons". מה שזה אומר, בגדול, זה שתרגישו חופשי להשתמש בתוכן של הספר, לכל מטרה לא מסחרית, כל עוד תציינו שזה מכאן. אפשר לקרוא על זה עוד ב-
<https://creativecommons.org>

נדפס בישראל, 2022, נייר ממוחזר.

לכל הילדים

שנשמו את ילדותם דרך המסכה

כסת"ח

עלילות הספר, הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן הם כולם פרי דמיונו הפרוע של המחבר. כל קשר בין עלילת הספר לבין אירועים שהתרחשו במציאות, כמו גם בין הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן לבין דמויות או שמות של אנשים חיים או מתים, מקרי בהחלט.

תוכן

הקדמה

110 /	שפעת החיזורים	11 /	מסכה	22 /	היד הנעלמה
115 /	מסכיג'אב	32 /	הפוך	40 /	הבעיה
124 /	לפעמים החגיגה נגמרת	44 /	קונספירציה	50 /	אין מה לדאוג
132 /	הקבצן	55 /	דוד וגוליית	58 /	קיצור תולדות הכינים
139 /	הכל בראש!	66 /	האדום	70 /	מה אתה נובח
142 /	פחדים, בע"מ	75 /	אחוות הטבעת	82 /	לבריאות
148 /	כף-רגלה הימנית	90 /	ברנינג וומן	96 /	לא רציונלי ולא במקרה
152 /	צליל השקט	103 /	פתוח	105 /	מישהו
164	סודהודנה מלך שבט השאקיה				
169 /	9/11/21				
174 /	אחרי המבול				
181 /	ברצלונה				
188 /	48				
197 /	פנטהאוז בגן-עדן				
211 /	התיאוריה של הכל				
224 /	חרא				

אחרית דבר

הקדמה

הספר הזה הוא לא ספר על מגפת הקורונה.
הספר הזה הוא ספר על מצב-התודעה האנושי בימינו ; הקורונה היא בסך-הכל סימפטום שלו.
תחילת העשור השלישי של המאה ה-21 היא איננה תקופה שקל לחיות בה. לא רק עבור הילדים הרעבים בבנגלדש או בסיירה-לאונה, אלא גם עבור הילדים השבעים עם האיפון והמסכה בתל-אביב או בניו-יורק. עבור כולנו.
אלו זמנים בהם נושבות רוחות שינוי. בהם מוטל עלינו לשמוט את המבנים החברתיים המתפוררים לנגד עינינו, ולברוא, יש מאין, את החדש.

על הדרך, חשוב גם לזכור, שכל מה שקורה הוא חלק מתהליך גדול יותר. שהקיום הוא התהוות אינסופית, ולא עלינו לגמור את המלאכה.
לצחוק, כי הזמן כולו הוא בסך-הכל הפוגה קצרה בנצח.

רוח-הזמן המטריאליסטית, שהתעצמה בעשורים האחרונים באופן שלוח-רסן, הייתה מוכרחה להוליד תרבות של מסכות, בידודים וחרדה מתמדת מפני נגיף בלתי-נראה.
בשורש השילוש הקדוש של מדע-כסף-טכנולוגיה, מונחת התפיסה השגויה שלנו בנוגע לשאלה: מהו הקיום הפלאי הזה, אליו אנו פוקחים בכל בוקר את עינינו?
מונח שם גם הפחד מהמוות.

אני מקווה שהיצירה הזו תועיל במשהו, ולו לאדם אחד בלבד.
קריאה פורייה.

הילד שלא רצה לשים מסכה

כשהתינוק הראשון נולד עם מסכה, הוא מיד נלקח להשגחה והתבוננות; אווה הרגישה שלקחו לה את הבטן. המחקרים הוכיחו שהמחקרים נכונים; האורגניזם האנושי, אולי מנגנון ההישרדות המתוחכם ביותר בטבע, עבר התפתחות והסתגלות לנגיף. הנגיף יוצר מוטציה, האדם גם; כך היה מאז הגיח היצור החד-תאי הראשון.

עד שהמדענים יחזירו לה את התינוק, אווה ביקשה מלוסיה, שכנתה לחדר-הלידה, שתרשה לה להניח את בנה הרך על החזה; זה היה כמו להחזיק את אלוהים בידיים.

כדי לא לפגום בהתפתחות התקינה של מושא המחקר, החוקרים הקצו לאווה מספר דקות ביום במחיצתו. באותם רגעים בודדים שלהם יחד, אווה בחנה בדקדקנות את העצם הכחלחל התמוה, שכיסה את פניו הזוהרות של בנה. גומיות לבנות נמתחו עד לאחורי האוזניים הקטנטנות, ושכבת קרום דקה מיזגה ביניהן לבין העור הרך. חלקיקי מיקרו-פלסטיק זעירים נטמעו אל תוך סחוס האף, שלא היה גדול יותר מכפתור. כאשר ביקש הילד לינוק, הקרום האלסטי נמתח כלפי מטה, כמו זימים, ואווה הגישה לו את פטמתה.

היא לא הודתה בזה, אפילו לא בפני עצמה - אך אווה לא יכלה שלא להיגעל. הרופא המיילד, לעומת-זאת, הוקסם מרמת הדיוק של המוטציה - הטבע חיקה באופן קרוב למושלם את המכניקה של המסכה. אלמלא ידע יותר טוב, היה מתפתה לחשוב שמדובר בעיצוב תבוני.

זן האפסילון האנושי היו מוגנים יותר, חלו פחות, חיו יותר. בברירה הטבעית כמו בברירה הטבעית, אורגניזמים אחדים התפתחו מהר יותר מאחרים. במהלך השנה שלאחר לידת האפסילון הראשונה, כשישים אחוז מהתינוקות נולדו עם מסכה. המחקרים הוכיחו שתינוקות מהזן הישן הם נשאים של מוטציות

חדשות של הנגיף, וארגון הבריאות העולמי המליץ על סדרת בדיקות שתעבור כל אם לעתיד, לזיהוי מוקדם של תסמונת א-מסכתית.

שנתיים לאחר-מכן, הגיעו מריה וג'וזף הנרגשים לבדיקת האולטרסאונד הראשונה.

במשך חמש שנים הם מנסים. טיפולי-פוריות, פתק בכותל, זרעי גדילן מבושלים במרק סרפדים. רצה הגורל, ובערב יום הולדתה הארבעים של מריה, ג'וזף גהר עליה מאחור, היא הייתה בשלה כמו נקטרינה ובוים, זה נתפס, כנראה משהו בזווית.

זה לא כואב, אמרה האחות, ומרחה את הג'ל הקריר על בטנה של מריה. זה היה אפילו נעים. זה אוחז בידה של זו, הם הביטו בגלי-הקול המתורגמים לכדי כתם שחור-לבן, שנראה כמו היקום. מריה פרצה בבכי וג'וזף נשק על ראשה.

בשבוע האחד-עשר, ניתן היה לקבוע בדיוק של שמונים וחמישה אחוז את קיומה של מסכה תקינה, לפי גודל הלסת של העובר. בדיקת השקיפות המסכתית, הרופא הסביר למריה וג'וזף, אינה מספקת תוצאה חד-משמעית, אלא מציגה נתונים שניתן להשוות לתוצאה של אלפי נשים אחרות. לאחר שמזינים את הנתונים לתוכנה, היא מחשבת את הסיכויים שהעובר לוקה בתסמונת א-מסכתית, כך שניתן לצפות באופן סטטיסטי את הסיכוי לקיום פגם בעובר.

מריה עטפה את בטנה בידיה. אין מה לדאוג, הרגיע הרופא, בקרב נשים רבות, גם כאשר התוצאה מצביעה על סיכון גבוה, העובר בעצם בריא. הוא המליץ למריה וג'וזף על סדרת בדיקות נוספות, ליתר ביטחון, ומסר להם מסמך, שמריה אחזה בו כמו תינוק האוחז באצבעו של אביו.

השיטה הווגינלית לבדיקת סיסי שליה פחות כואבת מאשר החדרת מחט דרך דופן הבטן. סיסי השליה הם התאים המרכיבים את השליה, והם נושאים מטען גנטי זהה לזה של העובר. בגישה זו, הרופא מחדיר מוליך דרך הנרתיק, תוך צפייה באולטרסאונד. דרך המוליך מוחדר קטטר, ובאמצעותו נשאבת כמות קטנה של רקמה. זה קצת לא נוח, ייתכנו גם כאבים קלים. לאחר איסוף

הדגימה, בודקים אם סיסי השליה מכילים חלקיקי מיקרו-פלסטיק שהושלו מן המסכה, וכך ניתן לקבוע כמעט בוודאות את תקינות ההיריון. תופעות הלוואי הנדירות כוללות דימום קל, מומים מולדים באצבעות העובר, וכמובן הפלה, אך יתרונה הגדול של הבדיקה על פני בדיקת דיקור מי-שפיר (בה מנטרים חלקיקי מיקרו-פלסטיק מסכתיים דווקא בתוך הנוזל העוטף את העובר) הוא מועד הבדיקה. דיקור מי-שפיר מתבצע בשליש השני להריון; במקרה זה, אם התשובה שמתקבלת אינה תקינה, יש לסיים את ההיריון על-ידי גרימת לידה, פעולה לא פשוטה מבחינה רפואית ורגשית. זאת בעוד במקרה של תוצאות בלתי-תקינות בבדיקת סיסי שליה, הנערכת בשבוע השנים-עשר להריון, ניתן לסיים את ההיריון בגרידה, שהיא פעולה פשוטה יותר.

עד כאן, אמרה מריה, עם מסכה או בלי, לא הייתה לה כל כוונה להפוך את הנס שקורם עור וגידים בתוכה לביצה מקושקשת. היא התחילה לבכות, ממש להתייפח, הרופא קרץ לג'וזף, אל תדאג זה ההורמונים, והסביר למריה, הסיכון להפלה כתוצאה מהבדיקה נמוך, בין רבע אחוז לשלושה אחוזים, תלוי את מי שואלים, מריה רצתה ללכת הביתה אבל לג'וזף היו טיעונים משכנעים, אהובה שלי, חיים ללא מסכה הם חיים קשים, זה לא רק הסכנה הרפואית, ייטפלו אליו בכיתה, איך הוא ימצא עבודה, אהובה שלי, תחשבי איזה עול זה יהיה עבורנו, הרופא הסכים עם ג'וזף וחוזף מזה היה לה מסמך ביד, היא בחרה בשיטה הווגינלית.

ההיריון התקדם כשורה. בשבוע שלושה-עשר, סקירת מערכות מוקדמת, בשבוע ששה-עשר, תבחין משולש, בשבוע שמונה-עשר, דיקור מי-שפיר, ליתר ביטחון, בשבוע עשרים התינוקת בעטה בפעם הראשונה, ומריה פרצה בצחוק, בשבוע עשרים ושתיים, סקירת מערכות מאוחרת, בשבוע עשרים ושש, העמסת סוכר ונוגדנים, בשבוע שלושים, אולטרסאונד מעקב גדילה, בשבוע שלושים וחמש, תרבית ל-GBS. זה היה מסע מופלא.

במשך חמש שנים הם כל-כך רצו את זה, בלי לדעת אפילו למה, והנה, סיפור חדש עומד להתחיל, למרות שכולנו יודעים איך הוא ייגמר, בתוך כל ההכנות מריה כמעט ושכחה את החיים השלמים המתדפקים בפתח הדלת, את כל האהבות, המכאובים, כל האכזבות והמשאלות שגדלות לה בבטן. למרבה המזל, הרופא ציין את זה כבר בהתחלה, ציפרלקס היא תרופה ממשפחת ה-SSRI, ונחשבת בטוחה לשימוש בזמן ההיריון.

נותרה רק הלידה; בלידות רגילות של זן אפסילון, משרד הבריאות ממליץ על כמות כפולה של אפידורל, בשל הגירוי שעלולה לגרום המסכה לדופן צוואר הרחם. לאחר יממה בחדר הלידה, עם עשר אצבעות, עשר בהונות, ומסכה תקנית, נולדה אלכסנדרה, ומריה נולדה יחד איתה.

אלכסנדרה למדה ללכת, ולדבר, הלכה לבית-ספר, אחר-כך לאוניברסיטה, התחתנה ונכנסה להריון, עברה סדרת בדיקות, וילדה ילדה בריאה. בינתיים, הברירה הטבעית המשיכה לפעול פעולתה.

בדור הבא של ההומו-מסקריטוס, המסכה קיבלה את גוון העור של התינוק. הקרום נטמע עוד קצת לכיוון הלחי והסנטר, והגומיות מאחורי האוזן נראו כמו ורידים בולטים ותו לא.

בתה של אלכסנדרה כבר נולדה עם שכבת קרום דקה שנמתחת מהמצח עד תחילת הצוואר, נצמדת אל חלל הפה, מאפשרת לאכול ולשתות ללא כל פעולת זימים, ועדיין שומרת על כל סגולותיה של המסכה.

המוטציה האבולוציונית הוסיפה להשתכלל, וכאשר נולדה נכדתה של אלכסנדרה, הלא היא נינתה של מריה, המסכה הייתה לא יותר מאשר ממברנה ביולוגית מיקרוסקופית, שכבה עדינה ושקופה שכיסתה את הראש כולו, מן העורף, דרך הקדקוד ועד הצוואר, כמעט בלתי-נראית, כל-כך דקה עד שלא ניתן היה להבחין עוד מהם הפנים ומהי המסכה.

*

דורות חלפו.

העולם אליו נולדה סופיה, נינת-נינת-נינתם של ג'וזף ומריה, מיגר כמעט לחלוטין את התסמונת הא-מסכתית. הרוב קושקשו עוד לפני שהיה להם תאריך לידה, ואלו שלא, נשלחו למסגרות חינוכיות מיוחדות. בכל ארבעים שנותיה, סופיה שמעה על התסמונת הנדירה רק פעם או פעמיים, בשיעור ביולוגיה, ולא ידעה עליה יותר מדי.

לא היה זה עולם עתידני, במובן של רובוטים משרתים או מכוניות מעופפות. נכון, האינטרנט היה קצת יותר מהיר, אבל עדיין היה צריך לחבר ולנתק את הראוטר כשלא הייתה קליטה, הצנימים עדיין נתקעו בתוך הטוסטר וזה שרף באצבע, והאורז עדיין התפזר על השולחן כשפותחים את השקית.

סופיה קמה בכל בוקר, נסעה באוטובוס לבית-הספר, חיכה לשאר המורים, הכינה קפה והתיישרה לשיחת חולין. בקוצר-רוח היא חיכתה לצלצול הפעמון. כששמעה אותו, היא מיהרה לכיתה לפגוש את הילדים, שהיו הסיבה הבלעדית לכך שבחרה להיות מורה. ממבוגרים היא כבר התייאשה מזמן, ומגברים בפרט, שידעו לייצר חמש ג'י, עשר ג'י, מאה ג'י, אבל לא לאתר ג'י אחת קטנה ומתוקה שנמצאת בתוכה.

היא הייתה מעדיפה לעשות את זה לגמרי לבד, אבל המדע עדיין לא גילה איך - בליט-ברירה היא ניגשה לבנק הזרע. זה לקח כמה ניסיונות, כנראה משהו תורשתי, אבל שלושים בדיקות ותשעה חודשים לאחר מכן, סופיה ילדה בן. היא לא רצתה להודות בכך, אפילו לא בינה לבין עצמה, אבל כשגוש האור הקטן נח לה על החזה, נמסה הכסות הפמיניסטית הקשוחה, היא כבר לא הייתה מורה, בקושי אישה, וסופיה רק הרגישה שאותם שלושה קילוגרמים של רקמה עדינה, הם התכלית העילאית של חייה, שיותר מכל היא דבר אחד ודבר אחד בלבד, אמא.

כבר לאחר חודשיים, סופיה ידעה שיש דבר-מה חריג בילד. נכון, כל האימהות בבית-הספר חשבו שהילד שלהן מיוחד, ולכולן הייתה אינטואיציה אימהית. אבל אצל סופיה זה היה אחרת. לא עניין אותה להשוויץ; היא בכלל לא האמינה שהילדים שלנו הם שלנו, אם כבר אנחנו שלהם, והילד הזה, בין אם היה שלה או

היא שלו, היה שונה. אדם ייבב בכל פעם שסופיה דיברה בטלפון או צפתה בטלוויזיה, בילה שעות בבהייה במקס החתול, בקושי הגיב לקולות ורעשים.

מעל לכל, היה זה הברק שהיה לו בעיניים.

אדם גדל והלך לגן. בכל בוקר במעגל, הגננת שרה 'שלוש ילדים', ובמקום לענות 'שלוש הגננת' כמו כולם, אדם הפליץ. כל הילדים צחקו, ואדם נשלח לריבוע השקט. כשראה צעצוע שמצא חן בעיניו, הוא מיד חטף אותו, בין אם היה מונח על הרצפה, בין אם בידיים של ילד או ילדה אחרים. אחר-כך הוא נשלח לריבוע השקט. הוא סיפר לילדים האחרים שאין לו אבא, ושאל אם הם רוצים לחלוק אתו את אבא שלהם, ובתמורה הוא יחלוק איתם את אמא שלו. אבל הילדים בגן לא רצו לשחק אתו. אדם היה בוכה וצורח, עד שנרגע, וחוזר לשחק עם הקוביות.

הגננת זימנה את סופיה לשיחה, אבל לא חידשה לה מאומה - אדם סיפר לה הכל בכל יום כשחזר מהגן.

הגננת רוצה שנעבור לגן אחר, סופיה אמרה לאדם, ואדם רק אמר, היא לא גננת, אמא, היא זמרת.

בבית-הספר היסודי, אדם דקלם שירים בזמן שכולם ניסו ללמוד. כשהמורה העירה לו, הוא אמר לה, אל תדאגי גברת אדלמן, יום אחד את תמצאי אבא, ולמורה לספורט אמר, אתה כל הזמן מלטף את הקרחת שלך.

כשהגיע לחטיבה, אדם פגש את לואיזה. היה לה שיער בלונדיני קצר וג'ינס קרועים, ואדם אהב אותה כמו שהשמש אוהבת את העצים. הוא ניגש אליה ואמר, לואיזה, אני אוהב אותך, אני אוהב אותך כמו שהשמש אוהבת את העצים. לואיזה שתקה במשך כמה דקות, ואז הלכה משם.

סופיה ניסתה להסביר לאדם, לפעמים ישירות כזו עלולה להרתיע נערות צעירות, אבל אדם אמר, היא לא נערה צעירה, אמא, היא נסיכה, וסופיה ליטפה את ראשו. הוא לא ידע שלואיזה ניסתה למצוא אותו בטיק-טוק כשהגיעה הביתה, ללא הצלחה.

הוא נכשל כמעט בכל המקצועות בשנה הראשונה בתיכון. במבחן במתמטיקה הוא המציא חידה ופתר אותה, במבחן באנגלית כתב חמסיר, ובמבחן בהיסטוריה צייר דיוקן של אדולף

היטלר. חרף הישגיו הירודים, גילה הנער עניין גובר בתיאוריות פוליטיות, בדתות שונות ובפילוסופיה. ליום-הולדתו קנתה לו אמו את "כוליות ואינסוף" של עמנואל לוינס, על-אף שלא הבינה מילה ממה שכתוב שם.

לאחר שכינה את המחנכת סוהרת מול כל הכיתה, ואמר לה שהיא אישה ממורמרת, שבמקום להביט פנימה ולפגוש את הכאב שהיא נושאת איתה מילדות, מנצלת את המבנה ההיררכי הכוחני אותו היא מייצגת על-מנת לפרוק תסכולים פסיכולוגיים על כל תלמיד שאינו עושה דברה, סופיה קיבלה מכתב רשמי מהנהלת בית-הספר. הרבה מילים היו כתובות בו אבל בשורה התחתונה, או שהיא לוקחת את אדם לאבחון או שהוא מסולק מבית-הספר.

הרופא הניח ערימת מסמכים על השולחן.

שב על המיטה, בחור, הוא אמר ודחף לו מכשיר לתוך העין. גברת, מה שמך שוב, סופיה, כן, סופיה, אמר הרופא וחיך אליה מבעד לשפמו, את בטוחה שאת אמה שלו, את נראית כמו אחותו, תגידי לי רגע, עשית את כל הבדיקות במהלך ההיריון עם הבחור פה? אל תגידי לי שאת אחת מהיולדות הטבעיות האלה? שמתנגדות למדע?

סופיה לא ידעה על מה הוא מברבר, היא עשתה את כל הבדיקות, כולן יצאו תקינות לחלוטין.

שמת לב לדברים חריגים אצלו? הוא מתקשה בלימודים? לא מצליח לפרש סיטואציות חברתיות? אומר דברים מוזרים?

סופיה לא הייתה צריכה לענות, העיניים שלה אמרו הכל.

ובכן, גברתי, חוששני שבנך סובל מתסמונת א-מסכתית.

זוהי תסמונת מאוד מסוכנת ומאוד מדבקת. אני אסביר. הקרום המסכתי הוא האיבר האחראי על ויסות הפה וכל תפקודיו, לרבות אכילה, שתייה ודיבור, כמו גם על מיקוד הראייה. לוקים בתסמונת א-מסכתית מתאפיינים בראייה מטושטשת, הנובעת מברק מוגבר בעיניים, כמו אצל בנך, לעומת העיניים שלי למשל, ששכבת קרום דקה ואפרפרה מכסה אותן. הרופא התקרב לסופיה, והרחיב את עפעפיו עם האצבעות, הנה, תראי.

ללא הקרום המסכתי, נגיפים עוברים בין פנים לפנים כאילו היו קרפדות שמקפצות ביניהם. הנגיפים הללו עלולים לגרום לשינוי בדפוסי ההתנהגות אצל כל מי שבא במגע עם החולה, למשל קושי ללמוד או לעבוד במסגרות נורמליות, פגימה ביכולת לפרש סיטואציות חברתיות, ועוד. אני ממליץ על ניתוח להשתלת מסכה. בינתיים, בחור, אתה תצטרך לחבוש את זה. הרופא הניח מדוזה שקופה על השולחן. רק לשים לב ששקע הנחיריים ממוקם מקדימה ולא מאחורה. אתה לא רופא, אמר אדם, אתה.. תודה דוקטור! התפרצה סופיה. היא שילמה למזכירה והם הלכו משם. אני לא רוצה לשים מסכה, אמר הבן לאמו כשהיו ברחוב. שים את זה בכיס, אמרה, ליתר ביטחון.

פרופסור שלו חושף, אמרה המורה לביולוגיה בקול מונוטוני, כי הנתונים העדכניים לסיבוך בהריון בעקבות בדיקת סיסי שליה או מי שפיר נעים בין אחד לחמש מאות לאחד לשמונה מאות. ביום שני האחרון, התפרסם מחקר רפואי שדיווח על סיכון קטן עוד יותר, ואפילו אפסי. מסתבר שהשיטה בה קבעו עד עכשיו את הסיכון אינה מדויקת.. אדם הרים את ידו.

כן, אדם, אמרה המורה בחוסר-רצון. אדם בהה בה בעיניים הבורקות שלו ושאל, המורה, למה אני צריך ללמוד את זה?

כמה צחקוקים והתלחששויות נשמעו ברחבי הכיתה. נערה אחת התחילה לגרד את הסנטר, ונער אחר שפשף את העיניים.

אדם, אין לי זמן לשטריות שלך, אמרה המורה. לא, אני שואל ברצינות, אם מחקר חדש כל פעם מראה שהמחקר הקודם היה שגוי, למה לי להאמין למחקר החדש, ולא לאותם יידעונים עם כדור-בדולח, רופאי-האליל שערכו מחקרים שגויים, החל מהופעתו של ההומו-מסקריטוס הראשון ועד יום שני?

שני נערים, שתמיד ישבו בסוף הכיתה והשחיתו את השולחן, האזינו בקשב, והחלו למתוח את קרום הלחיים שלהם. כן, שאלה תלמידה אחרת, למה אנחנו צריכים ללמוד את זה? למה אנחנו לא יכולים לצייר, או לנגן, או ללכת לים? אדם הסתובב, וראה שזו לואיזה.

ככה עובד המדע, אמרה המורה, כל פעם משתפרים קצת, עד שנגיע להבנה מוחלטת של הכל ייקח עוד כמה שנים.. בחור צעיר, איפה המסכה שלך? באבחון שלך צוין במפורש שאתה מחויב לחבוש את המסכה אם אתה רוצה להמשיך ללמוד בבית-הספר שלנו, ולפי הברק שלך בעיניים כמדומני שאתה שוב מצפצף על החוקים ומסכן את שאר התלמידים.

אני לא רוצה לשים מסכה, אמר אדם, והמורה סילקה אותו מהשיעור.

זה מאוד מסוכן, היא חשבה לעצמה.

דיווחים על מקרים נוספים של תסמונת א-מסכתית הגיעו לאולפן החדשות. המדענים עבדו במרץ על-מנת למצוא הסבר לתופעה, לפי חוקי הברירה הטבעית, שכן הברירה הזאת, הטבעית, תעשה הכל, אבל הכל, כדי לשרוד, דרכיה עקלקלות ופתלתלות, לא תמיד מפענחים אותן בנקל, אבל מה שבטוח, אפשר לסמוך על המדענים, שימצאו הסבר ראוי, מדוע הברירה עשתה את שעשתה לצורך הישרדות ולצורך זה בלבד.

במקביל, הנשיא עלה לשידור והסביר: חברה בריאה לא יכולה לתפקד ללא מסכות. אזרחים הלוקים בתסמונת א-מסכתית מתבקשים לקבוע תור בהקדם לניתוח להשתלת מסכה, או לחילופין, לחבוש את המדוזה. כלומר את המסכה. שימו לב - המשטרה תקנוס כל אזרח א-מסכתי חסר מסכה, אבל השוטרים לא יכולים להגיע לכולם. כאן אתם נכנסים לתמונה, האזרחים הרגילים, הומו-מסקריטוסים שומרי-חוק. החל מרגע זה, כל זבן הוא שוטר, כל מנקה היא פקחית. הלוואי שהייתי יכול להעניק לכולכם תג משטרת מיוחד, הוא התלוצץ, ובכך הנה, הוא אמר והציג תג מוזהב למצלמה. אני מפציר בכם - אל תאפשרו ללוקים בתסמונת א-מסכתית לקנות בחנויות שלכם, לנסוע באוטובוסים

שלכם, ללכת ברחובות שלכם. הם מסכנים אתכם ואת ילדיכם. זה או שאתם אתנו או שאתם נגדנו. ניתן לזהות אותם לפי הברק בעיניים.

למחרת, אדם לא הורשה להיכנס לבית-הספר. הוא חזר הביתה, ממרר בבכי, והבכי התחלף בחיוך גדול כשראה הודעה מלואיזה על המסך, זו הייתה תמונה שלה מחזיקה מדוזה ביד, עם תיוג, הורדתי את המסכה, בא לים?, מסתבר שזה די פשוט להסיר את המסכה, היא חיפשה בגוגל וגילתה שעד גיל שמונה-עשרה אפשר פשוט לשלוף אותה מקדקוד הראש, כמו שקית ניילון, יש כת שלמה של הורים שמאמינים בלידות טבעיות ושולפים את המסכה מהילד ברגע שנולד, לרגע הוא דמיין איך כל הילדים והילדות מסירים את המסכה יחד, ונשארים פשוט ככה, פשוט כמו שהם, אדם שם בגד-ים, לקח ספר ויצא מהר החוצה, הוא עבר בחנות פרחים, שים מסכה, אמרה המוכרת, אני לא רוצה לשים מסכה, הוא עבר לחנות שוקולדים, שים מסכה, אמר המוכר, אני לא רוצה לשים מסכה, לא צריך, אדם חשב, אני אתן לה את הספר של לוינס, הוא עלה על האוטובוס לים, שים מסכה, אמר הנהג, אני לא רוצה לשים מסכה, אדם התחיל ללכת ברגל, עיניו בהקו יותר ויותר, האנשים ברחוב נצמדו לדופן המדרכה בזמן שהוא הלך, הוא בלי מסכה, שים מסכה, הוא בלי מסכה, שים מסכה, אני לא רוצה לשים מסכה, מה הבעיה לשים מסכה, אתה מסכן את כולנו בלי מסכה, אני לא רוצה לשים מסכה, שים מסכה, אמר אמן שמפרסם בנק, שים מסכה, אמרה דוגמנית פמיניסטית, שים מסכה, אמרה קופאית שרצתה להיות בלרינה, שים מסכה, אמר מתכנת ששונא מחשבים, שים מסכה, אמרה קבליסטית שרוצה להיות מוארת, שים מסכה, אמר מיליארדר פילנתרופ, שים מסכה, אני לא רוצה לשים מסכה, שים מסכה, אני לא רוצה לשים מסכה, שים מסכה, הם שאבו איזו הנאה בלתי-מוסברת מלעשות את הדבר שעשו כל האחרים, ולא חשוב מהו הדבר הזה, משל אותה שותפות-גורל מעוררת-רחמים, המתבטאת בפעולה חסרת-חשיבות כמו עטיית מסכה, מסוגלת לשים קץ לבדידות שנגזרה עליהם ברגע שנלקחו מהעפר ונילושו

לכדי גוף נפרד, ולהסיר את החיץ בינם לבין העולם, ילד, שים מסכה, הם אמרו, אני לא רוצה לשים מסכה, הם הבינו שיחד הם יותר חזקים ממנו, זה היה נעים, שים מסכה, הם כיתרו אותו, אני לא רוצה לשים מסכה, הוא נפל לרצפה והם הקיפו אותו, שים מסכה ילד, אני לא רוצה לשים מסכה, אחד מהם ראה את המדוזה מבצבצת מכיסו של אדם, שים מסכה, הנה יש לו מסכה בכיס, שים מסכה ילד, הם ריתקו אותו לרצפה, שים מסכה, אחזו בזרועותיו וברגליו בעוד הוא מתפתל, אני לא רוצה לשים מסכה, הם שמו את המדוזה על ראשו, שים מסכה ילד, הוא נלחם אבל הם הצמידו אותה, אני לא רוצה לשים מסכה, אדם נאבק לנשום, אבל האוויר לא נכנס דרך המסכה, שים מסכה, אני לא רוצה לשים מסכה, האנשים החזיקו את המסכה סביב ראשו, עד שהוא לא נאבק יותר, הספר של עמנואל לוינס נשמט על המדרכה לצידו ונפתח, היה כתוב שם, לא תרצח הוא הדיבר הראשון של הפנים, יש בפנים, החשופות לחלוטין, משהו מאוים, שכאילו מזמין אקט של אלימות, ובאותו הזמן, אלו הפנים שאוסרות עלינו לרצוח, אדם שכב שם על הרצפה, ללא כל התנגדות, האנשים הביטו בו, וכמו שהם ביקשו, הוא שם את המסכה.

היד הנעלמה

חוק אחד בלבד הופיע במצע של מפלגת 'אחוזה', ולכן, לכשנבחרה, היה לאל ידה להפנות משאבים רבים לטובת חקיקתו ואכיפתו.

אף-אחד לא תיאר לעצמו שהמפלגה הקטנה תנצח בבחירות. הפרשנים ייחסו את הניצחון לשני גורמים עיקריים. הראשון - הקמפיין הממוקד, שבשל פשטותו, הצליח לחדור לתודעתם של רבים מן העם, כמו מסמר. שנית, היה זה המומנטום: העם מאס במצעד הקטטות וההשמצות הבלתי-נדלה בין שתי המפלגות המובילות, מפלגת 'חירות' ומפלגת 'שוויון' - שלאורך מאות בשנים לא הצליחו להצמיח אף לא קמצוצון אחד, לא של חירות ולא של שוויון.

וזהו נוסח חוק יסוד - ביטול הכסף: לא ינפיק מוסד או אדם פרטי, לרבות ממשלה, בנק או חברה בע"מ, כל אמצעי מסחר, אנלוגי או דיגיטלי, לצורך תחלופת סחורות ושירותים בין אזרחים.

ביום הראשון לתחולת החוק, מרבית האזרחים - עבדכם הנאמן ביניהם - הסתגרו בבתיהם, מחשש לפרעות. אחרים, פעילי מפלגת 'חירות' ופעילי מפלגת 'שוויון', יצאו להפגין, זועמים. הצטרפו אליהם אזרחים נוספים - בעיקר בעלי מקצועות חופשיים, שהקדישו שנים ארוכות לרכישת השכלה, שתבטיח להם עבודה מסודרת עם שכר קבוע, או כאלה שצברו ותק. המשטרה אפשרה את ההפגנות ללא כל הפרעה, שכן הנשיא הבהיר זה מכבר: חופש הביטוי לא ייפגע. אתם חופשיים לעשות כרצונכם, הוא אמר, רק בלי כסף.

עם-זאת, אזרחים שניסו לפרוץ כספומטים, משום שהאמינו שהכסף המזומן ישרת אותם בצורה כזאת או אחרת, או כאלה שניסו לבוזז חנויות מזון ואחרות, נעצרו על-ידי השוטרים.

הנשיא שב והתריע בחדשות: הכלכלה עודנה חופשית, והחוק והסדר שרירים וקיימים - הכאוס שאנו עדים לו אינו יותר מאשר חבלי-לידה הכרחיים. אתם חופשיים לעשות כרצונכם, הוא חזר ואמר, רק בלי כסף. מעטים, בעיקר עשירים טריים לשעבר, שבדקו כהרגלם את מצב חשבון-הבנק, וכל שמצאו היה רק אפס מאופס, עגול כמו כדור-הארץ - קפצו מהגגות.

שטרות מכל המדינות ומכל הזמנים החלו להיסחר בשוק השחור, אך המשטרה הגיעה לכולם; גם למפיצי המטבעות הדיגיטליים, שהסתובבו ברחובות אחוזי טירוף משיחי, מטיפים אודות הסדר החברתי הקריפטוגרפי החדש שיגאל את האנושות.

אכיפת חוק ביטול הכסף הייתה בראש סדר העדיפויות של מפלגת 'אחוזה', שכאמור, הייתה זו הבטחת הבחירות הבלעדית שלה. עבור הנשיא, לא היה דבר חשוב יותר מלקיים את הבטחותיו להוד מעלתו הבוחר. אמנם הכסף הוא איננו שורש כל הרוע, אמר הנשיא, אך הוא בהחלט קרקע פורייה לצמיחתו. הוא שב וחזר ואמר: אתם חופשיים לעשות כרצונכם, רק בלי כסף.

ביום השני, טרם אזלה אספקת המזון והמים בבתיים, ורוב האנשים עדיין נותרו בין כתלי ביתם וצפו בחדשות. חלקם פחדו לצאת לרחובות; אך אפילו אם לא חששו כלל, עדיין העדיפו שלא לצאת החוצה. ואני לא מדבר רק על פועלי המערכת הכלכלית למיניהם, שבן-לילה הפכו מיותרים כמו צ'ק שאין לו כיסוי - בנקאים, רואי-חשבון, חברות-אשראי, ברוקרים, אנליסטים, יועצים פיננסיים, יועצי השקעות, יועצי משכנתא, חלפנים, חשבי-שכר, פקידי ממשלה האמונים על קצבאות, מערך רשות המיסים, ועובדי חברות הביטוח, וגם פרסומאים של אותן חברות ואחרות, קופאיות בסופר, והחברה שמייצרת את הקופות, נהגים של ברניקס, בתי-קזינו ותאגידי לוטו, כל החברות שבמישרין או בעקיפין היה עיסוקן כסף, על כל פקידיהן, מנהליהן, מאבטחיהן, פרקליטיהן, טכנאי-מחשביהן, טלפניותיהן, והמזכירות, המנקים, כמו גם פרופסורים לכלכלה, ובתי-הדפוס שהדפיסו את ספרי הלימוד, החוטבים שחטבו את העצים ששימשו כנייר, והכתבים במדור הפיננסי, אני לא מדבר רק עליהם, אלא גם על החקלאים, המורים, הרופאים, הנהגים,

הזבנים, הסנדלרים, האופים, המטפלים, הזמרים, הציירים, הטייסיים, המשוררים, הרקדנים, ללא תמריץ מוניטרי, אף-אחד מהם פשוט לא הצליח למצוא סיבה מספיק טובה בשביל לגרד את עצמו מהספה.

רוב בעלי-הדירות חיכו לראות לאן נושבות הרוחות בטרם יפנו את השוכרים, אך היו כאלה שלא התמהמהו. מבין המפונים, אלו שהתמזל מזלם, ולהוריהם הייתה דירה בבעלותם, חזרו להתגורר אצלם, עד שיעבור זעם. אולם לא מעט יחידים ומשפחות שפונו מצאו את עצמם ברחוב, עם ערימת רהיטים, בעוד מעונם הקודם נותר ריק כמו החלל החיצון.

במקביל, המזווים החלו להתרוקן, והאנשים הגיעו להתדפק על המרכולים בבקשה למזון. הבעלים של חנויות המזון נותרו המחזיקים החוקיים של הסחורה. העובדים של אותן חנויות, שבעבר פרקו את הארגזים, סידרו את המדפים, שטפו את הרצפות, סרקו את הברקודים - נותרו נתונים לחסדיהם של הבעלים, ותלויים ברצונם הטוב כדי שלא יגועו ברעב.

חלק מהבעלים שמרו את כל מלאי המזון לעצמם ולמשפחותיהם, למקרה שיגיע יום הדין. לא ניתן היה לדעת מתי תיגמר האספקה, שכן, כפי שכבר צוין, לחקלאים לא הייתה סיבה מספיק טובה לצאת לשדות.

בעלי חנויות אחרים, אופורטוניסטים, בדקו עד כמה ניתן למתוח את הגבול, כמה יוכלו לקבל בתמורה למרכולתם: סוודר יפה, תכשיט, מציצה. נשים וגברים כאחד עשו את שמוטל עליהם על-מנת לפרנס את עצמם ואת משפחותיהם.

גם בעלי הדירות השכורות נהנו ממעמד דומה לזה של בעלי חנויות המזון. השוכרים עמדו בתור כדי לעשות בשבילם סידורים, או מסד', העניקו להם חפצים שהבעלים - כמו עורב - חמד לעצמו, מסרו לידיהם עודפי מזון או נייר טואלט (על-אף שהמצרכים שברשותם היו דלים מלכתחילה), וכמובן הציעו את גופם, בכל תנוחה, בכל שעה, לפי תשוקותיו הכמוסות ביותר של הבעלים.

כאשר כל צרכיו הגופניים של הבעלים באו על סיפוקם, ועדיין נותרו ברשותו מזון או נכסים עודפים, הוצעו לו אפשרויות בידור

שונות בתמורה לשימוש ברכוש, לשם השעשוע הצרוף: חלילנים חיללו עבורו, מחוללים חוללו עבורו, ואלו שהיו חסרי כישרון, חסרי כישרון כלל, כיסו עצמם בתחפושת של קוף או ארמדיל עם פעמונים, ופיזו בפנית החדר, לצליל צחוק המתגלגל של הבעלים.

האשפה נערמה ברחובות ולא היה מי שיאסוף אותה. התחבורה הציבורית הושבתה, בשל סירובם של הנהגים להסיע אזרחים ללא שכר. גם רכבים כמעט ולא נראו נוסעים בכבישים, שכן הדלק נשמר לצוק העתים. הטלוויזיה, אתרי האינטרנט - כולם פעלו במתכונת מצומצמת. היחידים שהגיעו לעבודה, כדי להמשיך ולדווח את ההכרחי בלבד, היו אלו שהובטחה להם תמורה ממשית על יגיע-כפיהם - בדמות מזון, מקלט, או טובות הנאה - בדומה לשוטרים.

המפגינים צבאו על בית-הנשיא. אולם ללא תחמושת, לא היה להם סיכוי מול משמר האחוה. הנשיא רק שב וחזר ואמר: אתם חופשיים לעשות כרצונכם, רק בלי כסף.

בכל הנוגע לאחוז הפשיעה, היה מוקדם מכדי לקבוע כיצד ישפיע עליו אותו חוק יחיד ומתעתע. היו דיווחים על מספר תקריות של שוד מזוין; אך הייתה זו תופעה נדירה יחסית, ובלאו הכי פחותה בהרבה מתחזיות הממשלה. אמנם, אין זה מופרך לחשוב שגם במצב של כאוס מוחלט, רוב האזרחים הנורמטיביים יעדיפו למצות את כלל האפשרויות בטרם יבחרו לנקוט מעשה קיצוני, הן מטעמים מוסריים, הן מכוח ההיגיון הבריא, הבסיסי והאנוכי ביותר. השודדים, אם כן, שלרוב נתפסו ובאמתחתם שק מלא קופסאות שימורים, נעצרו במהרה, תודות לכוח השיטור, שהיה רב - כמעט ולא היה צורך במשטרת תנועה, בסוכנים סמויים, ובחקירות הונאה.

גם באשר לשימוש בסמים, הגיעו נתונים סותרים. מחד, היו אלו ששקעו בתוך הבטלה, ואלחשו עצמם לדעת, גם במחיר גוויעה ברעב. עם-זאת, עבור רבים שהיו עסוקים במרדף אחר מזון או מחסה, הצורך לשינוי מצב התודעה נדחק לפינה. המה גם שבמקרים רבים, החומרים פשוט לא היו בנמצא, מטעמים לוגיסטיים.

אלימות במשפחה, רציחות ואינסים עדיין אירעו, אך גם אלו קיבלו עדיפות שנייה, לטובת מרכיבים בסיסיים יותר באותה פירמידת צרכים מפורסמת.

באופן מפתיע, דווקא הבוסים בעולם התחתון חשו הקלה גדולה. לא הייתה להם עוד סיבה להמשיך את מעגל החיסולים, והם יצאו לגמלאות. מנגד, בעלי הבנקים ותאגידי המזון הגדולים עשו יד אחת, והקימו שדולה שתילחם בחוק. הם שכרו משפטנים באמצעות הנכסים והמזון שברשותם; אך הנשיא היה נחוש בדעתו ולא התרצה. אתם חופשיים לעשות כרצונכם, הוא אמר להם, רק בלי כסף.

משכשלו המאמצים החוקיים, העסיקו הבנקאים שורה של שכירי-חרב, במטרה להתנקש בנשיא. ברם לממשלה תמיד היו עתודות מזון רבות יותר וקורות גג רחבות יותר להציע לשוטרים; כל ניסיונות ההתנקשות סוכלו בידי כוחות האבטחה הכבדה שהגנה על הנשיא. אין כוח פוליטי חזק יותר מרצון העם, הנשיא אמר; אתם חופשיים לעשות כרצונכם, רק בלי כסף.

היו גם כאלה שהחוק שיחק לטובתם. ראשית, כל החובות נמחקו כליל, לרבות המשכנתאות. בחדשות דיווחו על בעלי-דירות נדיבים, שבהיעדר סיבה טובה להמשיך ולהחזיק בדירות שרכשו לצורך השקעה, מסרו אותן לשוכרים; אך הם היוו מיעוט. בנייני משרדים של חברות שעסקו בפיננסים ולווייניהן, כמו גם בנייני ממשלה אחדים ובנקים לשעבר, הומרו למגורים עבור אלה שאיבדו את בתיהם. בנקל ניתן היה להעלות על הדעת לפחות מכר אחד או שניים שתמך בחוק, משום שבסיכומו של דבר, חרף חוסר-הודאות והחרדה, עדיין העדיף שלא להגיע למשרד ביום ראשון בבוקר.

המדפים בחנויות המזון החלו מתרוקנים. עוד בטרם אזלו כל המצרכים החיוניים, הקימו הפעילים החברתיים את משלחות הסיוע. בעגת הרחוב, קיבלו המשלחות את השם הבלתי-רשמי 'החינמיות'.

תחילה, פעלו החינמיות למציאת פתרונות אד-הוק. הן גייסו מצרכים או מחסה עבור אלו שאיבדו את בתיהם או נותרו חסרי-כל, פינו אשפה, דאגו לתקינותן של תשתיות המים. במהרה,

תופעת החינמיות צברה תאוצה, והוקמו חינמיות שתכננו פתרונות ארוכי-טווח. אזרחים מכל שכבות האוכלוסייה, החל ברופאים ומהנדסים וכלה במנקי-רחובות, הצטרפו לשורות חינמית או הקימו חינמיות חדשות. החינמיות איישו את השדות, בתי-הספר ובתי-החולים, פיתחו הדרכות בשלל נושאים. הן לימדו את האזרחים לעשות צרכים מבלי להשתמש בנייר טואלט, לטפל בפסולת שלהם בעצמם, לגדל אוכל.

כולם רצו לעזור לחינמיות; הן גייסו דלק מאילי-נפט, והקצו אותו לחינמיות של נהגי-אוטובוס. בנייני משרדים ריקים נתרמו על-ידי תאגידים שפשטו את הרגל (ככל שלמושג זה עדיין הייתה משמעות), והועברו לאחזקת מחוסרי הדיוור.

לאחר כחודש, הצטרפתי בעצמי לאחת החינמיות. לא מפני שדאגתי לאספקה או למגורים. טרם החוק לביטול הכסף, מלבד הבית רחב-הידיים שבבעלותי, הייתי הבעלים של חנות מכולת שכונתית; על כן כלכלת משפחתי הייתה מובטחת. בכל הכנות, פשוט היה לי משעמם.

בטלוויזיה היו רק החדשות, שחזרו על עצמן. אשתי כל הזמן דחקה בי לקום מהספה ולעשות עם עצמי משהו; אבל לא ידעתי מה. כל חיי משלה בתודעתי אך ורק שאלה אחת: מה אוכל לעשות על-מנת להרוויח עוד כסף? השאלה הזו טרפה את ימי ולילותיי, והקדשתי לה יותר שעות בחיי מאשר לכל מחשבה אחרת. פתאום, הוטל עליי לשאול את עצמי רק מה אני *דוצה* לעשות.

נזכרתי שבילדותי, אהבתי להגיע פעם בשבוע לחווה החקלאית, ולעזור בקטיפ - על-כן הצטרפתי לאחת מהחינמיות החקלאיות. איתי בצוות היו פליטים של שוק ההון, חסרי-בית, נערים ונערות. חלקם הרגישו נחיצות להטות כתף למען עצמם ולמען החברה, חלקם הגיעו בשביל מימוש עצמי או משהו כזה, אך רבים הגיעו בדיוק מאותה סיבה כמוני - שעמום.

באופן טבעי, התאפיין פועלן של החינמיות בחסכון במשאבים. התבואה שנקצרה בשדות נארזה והופצה באופן שלא ייצר פסולת, כך שלא יהיה צורך לפנותה לאחר-מכן. כבישים שהתייתרו נקדחו, ותחתם נשתלו עצי-פרי. האילנות בקעו את

האספלט ובאמריהם קיננו הדרורים. נותרו רק כמה צירים מרכזיים, דרכם הסיעה חינמית התחבורה הציבורית נוסעים למשמרת בחינמית, למפגש עם בני-משפחה או לטיול בחיק הטבע. בשלב זה, צרכים שאינם חיוניים, כגון מזון מעודן, בגדים חדשים או טכנולוגיות מתקדמות, לא היו מעיסוקן של החינמיות, מסיבות ברורות.

אחת מחינמיות המחקר דיווחה שעד כה, כל אזרח שלישי הצטרף לאיזושהי חינמית - איש-איש לפי רצונו ונטיית ליבו. היו שתרמו שעה ביום, היו ששעתיים, והיו כאלה שהיה צריך להכריח אותם להניח את הקלשון ולקחת הפסקה.

החינמיות לא הציבו תנאים לשימוש בתוצר שהפיקו, ולכן, נעקר מן השורש כל שיקול זר - כל אדם בחר באיזו חינמית לפעול אך ורק לפי מה שאהב לעשות. מי שצימאנו רווח כשהשקה צמחים, השקה אותם. מי שנהג לאמץ את שריריו בחדר-הכושר, סחב ארגזים. ומי שלא ידע מה הוא אוהב - הלא במקרים רבים זהו טעם נרכש - ניסה את מזלו בחינמיות שונות, עד שמצא מלאכה שהזינה את נפשו.

כל חברי החינמיות תרמו מכישוריהם; הם אף הדריכו את בעלי-הדירות המשועממים, שלא ידעו לעשות דבר מלבד להפקיד צ'קים.

חינמיות של אמנים מילאו את הרחובות - ציירים, מוזיקאים, משוררים, שחקנים - ונגינתם החליפה את ניסור מנועי המכוניות. אמנויות חדשות נולדו ברחובות. האמנים, שבטנם הריקה השאירה מקום לאמנות להיכנס פנימה, לא מצאו סיבה להפוך את אמנותם למסחרית. וככל שרעבו, כך האמנות שלהם השביעה. האמנים המפורסמים הסתגרו בבתיהם מחשש שיינזק רכושם, ואילו האמנים האנונימיים, הרעבים, ניגנו את שיריהם של המפורסמים, אותם כתבו בימים בהם היו רעבים.

ואהבה, אנשים עשו אהבה; ברחובות, בים, עם שכנים. באופן טבעי, נוצרו חברותות בתוך החינמיות. מתנדבת חסרת-בית הכירה בעלים משועמם וגלמוד של בניין, והוא הציע לה להתגורר באחת הדירות שבבעלותו; צעירים נפגשו בערבים

לקבוצות לימוד של טקסטים פילוסופיים וספרותיים; זוגות הכירו והתחננו.

ככל שנקף הזמן, עוד ועוד אזרחים, מכל שכבות האוכלוסייה, הצטרפו לשורות החינמיות; ולמען האמת, עם יד על הלב, ועל-אף שהחינמיות הצייעו מזון, תרבות, חינוך, תשתיות, תחבורה, רפואה, ללא כל תמורה, תגידו, מה אתם אומרים, לא הייתם מצטרפים?

בחודשים הראשונים המזון היה דל, אך נדמה היה שהאזרחים זקוקים לפחות מזון מבעבר - את מקומו של המזון הגשמי תפס מזון רוחני.

השווקים החינמיים פעלו מתוך חנויות, או על סדינים במדרחובים. נוסף על מזון ומוצרי היגיינה, נמסרו שלל חפצים יד-שנייה, יצירות אמנות, וגם שיחות נפש, עיסויים והרצאות. בשלנים הפכו את התבואה הצנועה לסעודות מלכים, וחילקו אותה לכל דורש; חלק מהסירים המהבילים היו של שפים אומנים, חלקם של סבתות מנוסות. תופרות וחייטים מדדו, קצצו ורקמו בגדים ישנים לכדי מחלצות פאר, כאלכימאי ההופך עופרת לזהב.

כאמור, כלל הסחורות והשירותים ניתנו בחינם לכל הדורש, ללא כל תנאים מקדימים. היו שלקחו יותר, היו שלקחו פחות. על-אף שכל אדם הורשה להצטרף לכל חינמית או ליהנות מפירותיה ללא תנאי, התגבש במהרה כלל בלתי-כתוב בקרב החינמיות; היה זה בלתי-מקובל חברתית להיות הבעלים של נכס שמתגורר בו אדם אחר, ולדרוש ממנו תמורה עבור השימוש בו.

נדמה היה ששורש הבעיה הכלכלית לא היה הכסף, אלא הבעלות על אדמה. האמת? טרם החוק לביטול הכסף, הייתי תומך מושבע של מפלגת 'חירות'. ואילו העבודה בשדה לימדה אותי, שאולי מפלגה זו לא הציעה חירות כל עיקר? שאולי האדמה לא שייכת לנו, כי אם אנחנו שייכים לה?

כפי שצוין לעיל, במקרה של הבעלים המשועמם והגלמוד, בעלות לא הייתה עילה לסרב להצטרפותו של פלוני לאחת החינמיות, או למנוע ממנו את תוצרן. ההשלכה היחידה הייתה אותם מבטים עקומים שנשלחו אליו משותפיו לחינמית - לעתים

התלחששויות - והעובדה שלרוב, מיעטו שאר חברי הצוות להתרועע עמו. הוא הדין לגבי אזרחים שניצלו לרעה את השווקים הפתוחים, ואספו לחיקם כמות בלתי-מבוקרת של תוצר. הלחץ החברתי הניע רבים לוותר על נכסיהם הריקים ולרסן את חמדנותם.

אתם עלולים לחשוב, לא ייתכן שכולם פשוט הסכימו לתת דברים בחינם לאנשים שהם לא מכירים. ואתם צודקים. לא כולם בנויים לזה. אני קצת מתבייש להודות בכך, אך בני יחידי הוא דוגמא קלאסית לאדם כזה. זו אשמתי הבלעדית; מרגע שאמר את המילה הראשונה שלו (אור), לימדתי אותו דבר אחד ודבר אחד בלבד: עליך לעשות כסף.

ובכן, זה עבד. בעת חקיקת החוק, בני היה סטודנט שנה ב' בבית-הספר לכלכלה. לכשנסגרה הפקולטה, הוא היה כל-כך מתוסכל; גם כאשר ניסיתי לשתף אותו בתובנותיי מהפעילות בחינמית, הוא סירב בתוקף לעשות דבר-מה עבור אדם שאינו עושה כלום בתמורה. זה לא הוגן ולא כלכלי, זעקו הוא ורבים כמותו.

כך קמו, לצדן של החינמיות, 'השותפיות'. השותפיות היו מעין איגודים, התארגנויות של בני-משפחה, חברים ומכרים, שהחליפו סחורות ושירותים רק בתוך המעגל הפנימי שלהן; התארגנות שכזו התאימה לאלו שעדיין לא הבינו שכולנו משפחה אחת גדולה. חברי השותפית התגוררו במקומות שונים ועסקו בעיסוקים מגוונים, והציעו את פרי יגיע כפיהם אך ורק לחברי השותפית שלהם.

בני וחבריו הקימו אפוא מבשלת בירה - ורק חברי השותפית שלהם זכו ליהנות מן התוצר. בשותפית ממוצעת היו כעשרת-אלפים חברים, מספר שהיה גדול דיו על-מנת לכונן מיקרוקוסמוס כלכלי אוטרקי. כך, בני וחבריו ידעו שחברי השותפית שלהם לא מתחמקים מעשייה; אולי עשו קצת יותר מהם, אולי קצת פחות, על כל פנים הם עשו משהו, והידיעה הזו הניחה את דעתם, אפילו שלא ניתן היה למדוד בדיוק מי עשה כמה, באמצעות מדד מספרי ערטילאי כלשהו.

שנה לאחר חקיקת החוק, שניים מתוך שלושה אזרחים היו חברים בחינמית אחת לפחות. חלק נכבד מן השליש הנותרים היו

חברים באיזו שותפית. בשל כוח האדם העצום שהושקע במספר מצומצם של תחומים, נוצר שפע חסר-תקדים של מזון, תרבות, תחבורה ציבורית.

גם טכנולוגיות חדשות פותחו, אך הטכנולוגיות הללו תמיד שירתו את בני-האדם שיצרו אותן, ולא להפך.

לפיכך, גם אם כל אחד משליש האזרחים, שבמשך שנה שלמה לא הקדישו ולו דקה אחת לאיזו חנימית, היה עושה כמיטב יכולתו לאכול כמה שיותר, לבזבז כמה שיותר, ללכלך כמה שיותר, עדיין לא היה די בכך על-מנת לגרוע מרווחתם של שני השלישים האחרים, שלא שתלו זרע אחד ולא סחבו ארגז אחד, אלמלא בחרו בכך באופן חופשי לחלוטין.

מי היה מאמין, למעט הנשיא, אולי, שכך יתפתחו פני הדברים? מצד שני, האם זה באמת כל-כך מופרך, האם עולם שכזה שמור רק לאגדות?

חינמיות פילוסופיה ודת רבות עסקו בשאלות אלו ואחרות. למשל, כל עיסוקה של חינמית מחקר שלמה אחת היה להכריע בשאלה - האם אלה הם עקרונות בסיס בטבעו של האדם, שמביאים אותו לרצות בטובתם של אחרים, והופכים את אושרם לחיוני עבורו, על-אף שהוא עצמו אינו שואב ממנו דבר, למעט העונג שבלראותו, או שמא אותו האדם מכוון רק כדי להשיג רווח עבור עצמו, ובכך, כמו במקרים רבים אחרים, הוא מובל על-ידי איזו יד נעלמה, לקידום מטרה שאינה חלק מכוונתו.

הפוך

תום פקחה את העיניים, וכמעט הקיאה. היא הייתה הפוכה. היא הביטה מטה אל החדר שלה - המיטה, השידה, מר מתוקי, הפוסטר של הלווייתן - הכל היה במקומו. רק היא, שהייתה אמורה להתעורר בדיוק באותה המיטה עם מר מתוקי והסדינים הלבנים, הייתה דבוקה לתקרה.

תום רצתה לנסות ולעמוד, אך חששה פן תיפול לרצפה. היא החליטה קודם-כל לזחול, עד שתהיה בדיוק מעל המזרון; זה היה המעשה האחראי לעשות. היא ניסתה לקום, ומיד קיבלה סחרחורת והקיאה על הסדינים הלבנים. למרבה המזל, נדמה היה שמר מתוקי נחלץ ללא פגע. לאחר כמה ניסיונות כושלים, היא הצליחה להתייבב עם שתי רגליים על התקרה, כמו נברשת, וראשה מגיע בערך לגובה הלווייתן, שזינק מטה מהמים.

היא פסעה הלך ושוב, שוב והלך על התקרה, ודי מהר התרגלה למצבה החדש - ללכת הפוך זה מאוד דומה ללכת רגיל. החדר, לעומת-זאת, לא היה דומה לעצמו כלל וכלל. הדקל הננסי נראה כמו פתית-שלג ירוק, השטיח נראה כמו שמש בשקיעה, ודיונות אבק קטנות מידברו את גג הארון.

תום ניסתה להיזכר מה עשתה אתמול, שעשוי להסביר את ההתהפכות, משהו שאכלה או שתתה. או אולי בכלל היה זה משהו שהיא לא אכלה, סבתא תמיד אומרת שאם היא תרזה עוד קצת, היא תעוף ברוח כמו נוצה. למען האמת, תום די חיבבה את זה, להיות הפוכה. אבל היא כבר הייתה בכיתה ג', מספיק גדולה כדי להבין שככה אי-אפשר לחיות חיים רגילים.

היא קפצה ודחפה את ידית הדלת כלפי מעלה, כלומר מטה, כלומר מעלה שלה שזה המטה הרגיל, דילגה מעל משקוף הדלת, והלכה על קצות האצבעות, כדי לא להפריע לשכנים מלמעלה, דרך תקרת המסדרון, עד לסלון.

אבא, אמא ועומריקו אכלו ארוחת-בוקר בפינת האוכל, לא הפוכים. הם לא שמו-לב שתום נכנסה, והמשיכו בשלהם; אבא שותה קפה ומאזין לרדיו - מכאן הקרחת שלו נראית כמו ברוך שעירה - עומריקו מכין צורות מלחם מטוגן, ואמא מגניבה אליו מבטים, לוודא שהוא מסיים מהצלחת.

תום חיכתה לרגע הנכון, כדי לא להבהיל אותם. "הממשלה יצאה במתקפת הגנה..." דיווח הרדיו, בזמן שאבא לוגם קפה בקול תרועה, "אממ.. אל תיבהלו, אבל..". אבא, אמא ועומריקו הסתכלו ימינה, שמאלה, ושוב ימינה, אבל לא ראו את תום. "כאן, למעלה."

אמא הייתה הראשונה שהבחינה בה, משתלשלת מהתקרה כמו עטלף. היא נרתעה לאחור והקפה שלה נשפך על השולחן.

"תום! מה את עושה שם! רדי לכאן תכף ומיד!" גער אבא, "אבל אבא..." "בלי שום אבל! בבית שלי לא משחקים משחקים כאלה! את רוצה להיות הפוכה, לכי לבית אחר!" "לא כואב לך הראש ככה?" שאל עומריקו את תום, שלמעט גוש הדמעות שהחל מצטבר בגרונה, הרגישה מצוין, "אבל ויקטור..." אמרה אמא ונגעה בזרועו, "ל-א-ר-ו-צ-ה-ל-ש-מ-ו-ע. תראי מה עשית, גרמת לאמא שלך לשפוך את הקפה!" "תרופה שתרפא את הגוף עוד לפני המחלה..." דיווח הרדיו, "תום מותק, את יודעת כמה אנחנו אוהבים אותך, פשוט אמרנו כבר שלפעמים את מגזימה עם המשחקים והדמיונות, זוכרת?" אמרה אמא, וחיפשה מגבת שתספוג את הקפה, "אולי תלכי לחדר עד שאבא יירגע קצת? וכשתחזרי תשתדלי לא להיות הפוכה, בסדר?" "לא, זה לא בסדר! אני שונאת אתכם! שונאת אתכם!"

בזמן שדמעותיה זולגות אל רצפת הסלון כמו גשם, תום רצה לעבר דלת הכניסה, קפצה אל הידית, ודילגה מעל המשקוף, אל תקרת הלובי של הקומה השנייה.

הפוכה ונסערת, היא הצליחה לחשוב רק על אדם אחד שיוכל לעזור לה. היא טיפסה במעלה התקרה האלכסונית שמעל המדרגות, עד לקומת הכניסה, יצאה אל פטיו הבניין, קפצה מטה אל מרפסת השכנים, ואז נעצרה. בזהירות, היא התקרבה לקצה. דג זהב קיפץ לה בתוך הבטן. היא הביטה מטה, מעבר לנקודה

שבה נגמרה המרפסת. השמיים מתחתיה נראו כמו אוקיינוס, והעננים כמו לווייתנים. היה לה חשק לקפוץ ולראות מה יש בתוך השמיים, אבל היא הייתה מספיק גדולה כדי לדעת שלווייתנים לא אוהבים ילדות קטנות באותה המידה שילדות קטנות אוהבות לווייתנים.

מדלגת ממרפסת למרפסת, תום השתדלה לא למשוך תשומת-לב. היא הביטה מעלה אל כל האנשים הלא-הפוכים ברחוב. כולם הסתכלו על המדרכה, אף-אחד לא הבחין לא בה ולא באוקיינוס עם הלווייתנים. כשהגיעה למרפסת בפינה, היא חיכתה עד שלא יהיו אנשים בסביבה, זינקה אל הענף העבה של עץ הלבנה, וטיפסה במורד הגזע עד למדרכה. תחנת האוטובוס הייתה צמודה לעץ, תום הושיטה יד, הלבנה התכופף קצת, כדי לעזור לה להגיע, היא תפסה את הפאנל, הזדחלה בפתח שבין המדרכה לבין פוסטר של ילדים שמחים ששותים מיץ שחור, והצטנפה על תקרת התחנה כמו כדור-אבק.

בדרך-כלל אמא או אבא הסיעו אותה לבית של סאלי, שנמצא במרכז העיר. רק פעמיים או שלוש היא נסעה עם אמא באוטובוס, בתקופה שאבא חיכה לעבודה החדשה ולא היה להם אוטו. תום לא זכרה איזה מספר היה האוטובוס, אבל זכרה את השם של התחנה, בגלל שספירולינה הייתה האצה האהובה עליה.

שתי אימהות רגילות הגיעו לתחנה עם עגלות תינוק, הן דיברו על החברה הרכלנית שלהן, ואז הגיע איש רגיל בחליפה שדיבר לעצמו, הוא אמר שהאפליקציה החדשה תעזור לילדים לפתח כישורים חברתיים. רק כשהוא הסתובב תום ראתה שיש לו באוזן פנינה. צחקוק קטן נפלט לה, היא ישר סתמה את הפה עם הידיים אבל זה היה מאוחר מדי, האמא עם העגלה הכתומה, שתמיד הייתה דרוכה ומוכנה לזהות מישהו הפוך בסביבה, הסתכלה לכיוונה של תום.

"ילדה, זה מאוד מסוכן מה שאת עושה!" האם הרחיקה את העגלה מטווה הנפילה של תום, ותום שמה-לב שהאמא הרגילה נהייתה כתומה כמו העגלה.

עכשיו, האיש הרגיל בחליפה והאם הרגילה השנייה נעצו בה מבטים רגוזים, וגם אנשים רגילים נוספים שהחלו להתקבץ ליד התחנה.

"מה אם היית נופלת על התינוק שלי!" "ילדה, רדי משם, את מסכנת את עצמך!" "אם לא תרדי משם נקרא למשטרה!" איש זקן אחד הוציא מכיסו מכשיר והחל לצלם את תום, ואז עוד אישה, ועוד אחת. הלוואי שהאוטובוס יגיע כבר, תום חשבה, והתכדררה עוד יותר בפינת התקרה. האוטובוס עצר ופתח את הדלתות.

"סליחה! אתה מגיע לספירולינה?" תום קראה מתקרת התחנה. נהג-האוטובוס, שיום ארוך כמו האוטובוס עוד לפניו, לא הבין מהיכן מגיע הקול הרך, ומעולם לא שמע על ספירולינה. "היא שם!" אמרה האם הרגילה לנהג-האוטובוס המבולבל, הוא עקב אחר האצבע של האם עד לתקרת התחנה וראה את הילדה ההפוכה.

"ילדה, אסור לעלות ככה לאוטובוס! זה לא משחק ילדים כאן!" קרא נהג האוטובוס.

האנשים המשיכו להתאסף מעל תום, לצעוק ולצלם. הנהג - לא נהג האוטובוס, נהג אחר, זה שהאזין לשיר של פרנק סינטרה במונית שהייתה תקועה מאחורי האוטובוס - יצא כדי לראות על מה המהומה, וראה את האנשים המגובבים סביב הילדה המשתבללת על תקרת התחנה. הוא פילס את דרכו ביניהם, תלש את הילדה מהתקרה, הושיב אותה במושב האחורי של המונית שלו, חגר אותה כדי שלא תיפול מעלה ונמלט מהאנשים שניסו לחסום את המונית.

"לאן את צריכה, גברתי הצעירה?" שאל הנהג. "אני צריכה להגיע לבית של סאלי, בספירולינה, אמרה תום, ושיערה הבריש את תקרת המונית. "את מתכוונת לספולוודה?" שאל הנהג, "בדיוק!" "את יודעת מה הכתובת של סאלי?" "היא גרה בבית גדול ויפה," "אם כך נמצא אותו בקלי-קלות, שכן רוב הבתים הם קטנים ומכוערים." הוא כיוון את המראה כך שיוכל להשגיח על תום, ואותת שמאלה. "איך התהפכת ככה?" שאל הנהג. "אני לא יודעת," אמרה תום, "קמתי בבוקר ופתאום הייתי על התקן.."

"מבזק חדשות מיוחד, " השיר פליי מי טו דה מון נפסק והוחלף
במוזיקת רקע דרמטית, טום-טו-טו-דו-דו-טום-טום-טו-דו-דו-טום,
"המשטרה פתחה במצוד אחר ילדה הפוכה. הילדה הפוכה
נצפתה בפעם האחרונה על תקרת תחנת-האוטובוס שליד עץ
הלבנה. עוברי-האורח ניסו לסייע לילדה אך היא חמקה בתוך
רכב מילוט. הילדה מסוכנת לעצמה ולציבור, והציבור מתבקש
למסור למשטרה כל מידע על מקום המצאה של הילדה."
הנהג כיבה את הרדיו.

"זה לא קל להיות הפוכה, לא ככה, גברתי הצעירה?" תום משכה
בכתפיה. "כן," אמר הנהג ונאנח, "העולם הזה לא בנוי בשביל
אנשים הפוכים."

הנהג מצא את הבית הגדול והיפה בקלות. הוא אסף את תום
מהמושב האחורי, ונשא אותה עד לפתח הבית. הוא הניח אותה
בזהירות על גגון הכניסה, הוציא מכיסו חפיסת שוקולד, ותחב
אותה בכיסה של תום.

"רק תיזהרי לא ליפול לשמיים, גברתי הצעירה."
הנהג טפח על ראשה ונסע לדרכו.

מוטב להיכנס מהחצר האחורית. תום פסעה על המרזב, צעד אחר
צעד, עד שהגיעה לדלת האחורית ונקשה על הזכוכית. סאלי
הביטה החוצה, זיהתה את ראשה ההפוך של תום, ופתחה את
הדלת.

"סאלולה!" קראה תום.

העיניים שלהן היו בדיוק באותו הגובה, רק הפוך.
"הייתה לי הרגשה שתבואי לכאן," אמרה סאלי.

הן לא התראו במשך כמעט שנה. סאלולה נראתה פחות או יותר
אותו הדבר. רק השיער השטני שלה, שפעם גדל פרא והיה מלא
וחלק כמו של מלכה, היה אסוף בקוקו מהודק, וגם הפנים שלה
היו קצת יותר רציניות ואדומות, אבל ככה זה כשמתבגרים, זה
רגיל.

"מחפשים אותך בכל החדשות," אמרה סאלי.

במשך כל שנות הגן, תום וסאלי היו בלתי-נפרדות, עד כדי כך
שהגננת, מטעמים ולוגיסטיים של חסכון בזמן, פשוט קראה להן
תומאלי.

תום בכתה אוקיינוס כשסאלי עברה למרכז העיר, והן עלו לכיתה א' בבתי-ספר שונים. אמא הבטיחה להסיע אותה לראות את סאלי לפחות פעם בשבועיים, והקפידה לקיים במשך כל כיתה א' וגם כיתה ב', עד שיום בהיר אחד, ההורים של סאלי לא הסכימו לה להיפגש יותר עם תום. השמועה אמרה - תום צותתה לאמא כשדיברה בטלפון עם אמא אחרת - שלסאלי יש מחלה נדירה, וההורים שלה לא מרשים לה להיפגש עם אף חברה בזמן הטיפולים.

"כן, את לא מבינה מה קרה לי, אני פשוט התעוררתי ככה על התקרה, ו..."

"זה ממש מגעיל מצדך לבוא לכאן," אמרה סאלי. כעת, תום הבחינה בעוד משהו שונה. צמידים ממתכת הקיפו את רגליה של סאלי, מהקרוסוליים כמעט עד הברך, והיו לה נעליים מוזרות.

"מגעיל? סאלולה, מה, מה קרה לך?"

"מה קרה לי?! את תסבכי את שתינו ככה! כל המשטרה רודפת אחרייך, ואמא ואבא אמרו לי שאם את באה לפה ישר להתקשר אליהם!"

"סאלולה, אני לא, אני לא התכוונתי... מה זה הצמידים האלה? והנעליים?" תום הרגישה את גוש הדמעות מצטבר שוב בגרון.

"אלו לא צמידים," אמרה סאלי, "אלו משקולות מעופרת ונעליים מעופרת. הרופא אמר שאם אני אתמיד בטיפולים, כל שנה נוכל להוריד קצת את המשקל, ועד התיכון אני כבר לא אצטרך משקולות בכלל."

"אבל סאלולה..."

"אל תקראי לי ככה! אנחנו לא בגן כבר, מבינה? אני רוצה לחיות חיים רגילים! אני לא מוכנה להיות הפוכה כל החיים שלי!"

"סאלולה..."

"תום, את חברה שלי ואני אוהבת אותך. אם לא תלכי מפה עכשיו, אני קוראת למשטרה."

תומאלי הביטו אחת לשנייה בעיניים לעוד כמה שניות, והדמעות זולגות מעיניה של תום אל הרצפה. היא החלה לרוץ על המרזב, חזרה עד לגגון הכניסה, אז קפצה אל עץ הלבנה ואחזה באחד הענפים שבצמרתו, היא המשיכה לקפץ מענף לענף, והעץ

מושיט את צמרתו לעץ הבא, כדי שתוכל לקפץ אליו, ולעוד עץ, ועוד אחד, עד שהגיעה לעץ שהיה מספיק רחוק מהבית הגדול והיפה של סאלולה.

תום התיישבה על אחד הענפים, דמעוטיה זולגות מעלה, ומתחתיה האוקיינוס עם הלווייתנים. היא הוציאה את חפיסת השוקולד מהכיס ואכלה קובייה אחת. זה היה הדבר הראשון שהיא אכלה כל היום.

רחש נשמע בצמרת העץ. תום הפסיקה לאכול, אבל המשיכה לבכות. הרחש התגבר, ומבין הענפים והעלים המתנועעים, צץ ילד. יחף, בלי חולצה ועם עגיל זהב באוזנו, הילד התיישב לידה על הענף. הוא היה הפוך, כמוה.

"זה לא קל להיות הפוכה, לא כן?" שאל אותה הילד עם עגיל הזהב.

"זה קשה מאוד מאוד, תום בכתה ובכתה, "ולך?"
"אני לא הפוך, אמר הילד.

הבכי פסק, ותום הסתכלה עליו במבט מבובלב.
"אם תרצי אני אראה לך. אבל את תהיי חייבת לבטוח בי."
תום לא הכירה את הילד עם עגיל הזהב, אבל היה לו חיוך רחב ועיניים טובות.

"איך מצאת אותי?" היא שאלה.
"בהתחלה ראיתי אותך בחדשות, ואז האזנתי לך, כשהיית במונית, דרך השיר של פרנק סינטרה."
הילד סובב את עגיל הזהב בתוך התנוך.

"אחרי שמצאתי את הבית הגדול והיפה, התייעצתי עם העצים. עצים מייעצים עצות נהדרות, בגלל זה קוראים להם עצים."
הוא הושיט לה את ידו.
"זה פשוט, צריך רק לשחרר. את רק צריכה לשחרר."
תום תפסה את ידו.

"מוכנה?" הוא שאל, ולפני שתום הספיקה לענות, הם קפצו. האוקיינוס עם הלווייתנים התקרב, תום הסתכלה למעלה, וראתה את העיר מתכווצת ומתרחקת, היא צללה לתוך האוקיינוס, והלווייתנים שטים לידה, עוד לווייתן, ועוד לווייתן, לווייתנים גדולים ולווייתנים קטנים, אפילו לווייתנים שלא נראו כמו

לווייתנים, היא המשיכה ליפול עד שלא ידעה יותר מה זה למעלה ומה זה למטה, באמת, קשה לדעת, אם, למשל, היו שתי ילדות, ילדה אחת נמצאת בקוטב הצפוני, וילדה אחרת בקוטב הדרומי, ושתיהן נופלות לתוך האוקיינוס עם הלווייתנים, מי נופלת למעלה ומי נופלת למטה, תום המשיכה לעוף, משחררת הכל, עד שנחתה נחיתה רכה, כמו על חוף שעשוי מנוצות. היא התרוממה, ושתי רגליה איתנות על קרקע היער. הילד עם עגיל הזהב היה לידה.

“את רואה?” הוא שאל.

תום עקבה אחר האצבע שלו עד לאופק וראתה את העיר הרחוקה.

היא הייתה הפוכה.

הבניינים, הכבישים, הגשרים, הפארקים ואפילו השמיים - היו כולם הפוכים.

“אני לא הפוך, ” אמר הילד עם עגיל הזהב, “וגם את לא. זה הם. הם הפוכים.”

תום נזכרה שאתמול בערב היא שתתה מיץ ספירולינה. “בואי, ” הוא אמר והושיט לה את ידו, “בואי לפגוש את האחרים.”

הבעיה

”שב, בני, שב לידי, ואספר לך על אותה תקופה המכונה: ‘ימי הבעיה’.

הבעיה צצה לה בארץ רחוקה-רחוקה, אך במהרה עשתה דרכה אל מחוזותינו. בן-לילה, תפחה הבעיה לממדים חסרי-תקדים, ואף זכתה לתואר: הבעיה הבעייתית ביותר אי-פעם. הבעיה הופיעה לא רק בעיתונים, במקלטי-הטלוויזיה ובשלטי-החוצות - אף בפניהם של בני-האדם כולם השתקפה הבעיה. בעיניים.

כיצד נראית הבעיה, שואל אתה, בני?

ובכן, מעולם לא ראיתי את הבעיה כמו-עיניי, גם לא אף-אחד ממכריי. לא רבים היו האנשים שראו את הבעיה או שמעו אותה - צבע לא היה לה גם לא ריח - על כל פנים היה ברור לכל שהבעיה שרירה וקיימת. ואם לא ניתן היה לראות את הבעיה, בני, הרי היה זה רק בגלל שהיא, הבעיה, הייתה בכל מקום - ממש כמו הרוח.

הבעיה המשיכה להתפשט, והפכה כה נפוצה, לא רק בבתי-הספר ובבתי-הקולנוע ובבתי-הקברות, אלא גם בסדקי הבניינים שבקרן הרחוב, ביבשה, באוויר ובים הייתה הבעיה, בלבן שבין האותיות שבספרי הלימוד, מתחת לציפורניים.

האנשים ביקשו לנוס מן הבעיה בכל דרך אפשרית. חלקם הסתגרו בבתים ואטמו את החלונות, אחרים נטו להימלט אל הרים מבודדים. אולם לאן שלא פנה האדם, שם הייתה הבעיה.

הנשיא שב והתריע והזהיר מפני הבעיה, הוקמה מפלגה חדשה בשם ‘הלאה עם הבעיה’, צוות מומחים מיוחד לפתרון בעיות התכנס מדי יום ביומו לדון בבעייתיותה של הבעיה ולתור אחר פתרונות, ואף נחקקו חוקים חדשים - הלא הן ‘תקנות הבעיה’.

בבתי-הספר לימדו את תורת הבעיה, ועד כמה בעייתית היא. המורים כולם התאגדו באופן מופתי, ומילאו את חובתם האזרחית, להנחיל כישורי פתרון בעיות, ולהגיד אודות הבעיה

ונפתוליה באוזני כל נערה ונער. הבעיה הייתה אז כה מוחלטת, כה חובקת-כל וכה בעייתית, עד שבשלב מסוים נותרו האנשים כולם שכובים במיטותיהם, חבויים מתחת לשמיכה, והבעיה משתוללת לה בכפר, בשדה ובעיר.

המומחים גילו, זה היה די מהר יאמר לזכותם, שבכדי לפתור את הבעיה, יש קודם-כל לאתר את הבעיה. ומכיוון שלא ניתן היה לראות את הבעיה - צבע לא היה לה גם לא ריח - פיתחו במהרה המומחים, בהתאם לחובתם האזרחית, מכשיר לזיהוי בעיות. צבעו של המכשיר היה ירוק-בהיר, ובנוכחות הבעיה הפך ירוק-לימוני. המומחים חילקו את סך כל המכשירים הירוקים-לימוניים, בסך כל המכשירים הירוקים-בהירים, ובכך חישבו את מקדם הבעיה.

אמנם לא היה זה פתרון, אך לפחות לא הייתה זו עוד בעיה. במיוחד חששתי לשלומי של אבי, הלא הוא סבך. ובשל חובתי האזרחית להגן עליו מפני הבעיה, מיהרתי העירה וקניתי עבורי ארון. לא יכולתי לשבת בחיבוק ידיים, בני, שכן כל עוד אינך חלק מהפתרון, ובכך, הנך לבטח חלק מהבעיה. המומחים המליצו על הארון, שיגן עליו מפני הבעיה. גם הארון איננו פתרון, הם הסבירו, אך הוא מתחרז עם פתרון, ולכן עדיף על כל דבר שמתחרז עם בעיה. רבים רכשו פית-ארון, ומסמרו את הוריהם הבאים-בימים בתוכו, הרחק מהישג ידה של הבעיה, על-מנת שיוכלו להעביר את שנותיהם האחרונות והיקרות בשלום, ללא חשיפה של ממש לבעיה, ובכך להבטיח את ביטחונם, בלי בעיות.

את הילדים עטפנו בפלסטיק אנטי-בעייתאלי. איני בטוח שכדאי שתשמע זאת, בני, הלא אני מסתכן כאן בחטא השחתת הנוער, אך בעיצומם של ימי הבעיה, כמה לוקים בנפשם ערערו על קיומה של הבעיה. הם השתמשו בתחבולות ותכסיסים כדי לטעון שאולי בכלל אין בעיה, ושאם יש בעיה, אולי היא לא עד כדי כך בעייתית.

מכחישי-הבעיה טופלו בהתאם לתקנות הבעיה, וטוב שכך. ראוי שכל איש ידע ויבין, שניתן לנסות לפתור את הבעיה, ניתן להעמיק בבעייתיותה, לחקור אותה עד אין קץ, ניתן לתקוף את

הבעיה ולהילחם בה אך לעולם אין להטיל ספק בעצם קיומה. הלא משחרר ההיסטוריה קיימת הבעיה, בראשית הייתה הבעיה, הבעיה היא האלוהים. כן, הבעיה - עתיקה היא כמו הזמן עצמו, ומרגע שנוצרה, לעולם לא תוכל לשוב עוד ולהיעלם. ברגע שתחדל הבעיה יחדל גם האדם - הבעיה היא-היא האדם. ואם אין לך בעיות, בני, אף בעיה כלל, מוטב שתשכים ותצא ותמצא לך בעיה, אחרת בני-האדם, בני-האדם הטובים, מתוך דאגה טהורה לשלומך, ימצאו עבורך יופי של בעיה. כן, בני, בני היקר, הם יגדילו ויכתבו כרכים על גבי כרכים על הבעיות שבכלל לא ידעת שיש לך, וכל זה אך ורק לטובתך, כדי שיוכלו לקבל אותך כאחד משלהם, בעייתי כאחד האדם.

למרבה המזל, לבסוף קם הגאון והציע פתרון. ותודות לגאון נפתרה הבעיה, והכל הריעו: היאח לגאון, הידד לפתרון! היאח לפתרון, הידד לגאון! ובן-לילה נסתיימה לה תקופת הבעיה הבעייתית ביותר אי-פעם, עם פתרונה של הבעיה. והאנשים שבו לחיות את החיים, בדיוק כפי שחיו אותם לפני שצצה הבעיה. והבעיה נשכחה כליל. הלא החיים שאחרי הפתרון הם החיים שלפני הבעיה, ומזל שיש גאון, שאף-על-פי שאינו מסוגל לייצר בעיות, מסוגל גם מסוגל הוא למצוא את פתרונו. וכך, חלפה הבעיה כלעומת שבאה, והפכה לזיכרון עמום, משאירה אחריה אך ורק שובל דק של רוח בעייתית.

אז, עדיין לא נודע לאנשים, שהבעיה הייתה כל-כך בעייתית, שעוד טרם פתרונה, החלה לייצר, בעצמה, בעיות נוספות. בעיה שמייצרת בעיות, הרי לך בעיה אמיתית! והיה סמוך ובטוח, בן אהוב, שגם אם מעטים הם אלו שראו את הבעיה - צבע לא היה לה גם לא ריח - היה סמוך ובטוח שעל כל ריבוא ריבואות בני-מזל שחמקו מאימת הבעיה, הופיעו בעיתונים, במקלטי-הטלוויזיה ובשלטי-החוצות אחדות רבות של עדויות מזוויעות על הגלים שהכתה הבעיה וגרורותיה.

כן בני, אז, עדיין לא נודע לאנשים, שהבעיה כאן כדי להישאר. עשר שנים חלפו להן מאז שצצה לה הבעיה באותה ארץ רחוקה. כשאבי, סבך, הלך לעולמו, הוא כבר היה שכוב בתוך הפית-ארון שלו. הקבורה התנהלה, אם כן, בקלות יתרה וללא בעיות, לאחר

שבית-הקברות נסרק בידי מכשירים לזיהוי בעיות ומקדם הבעיה חושב כהלכה.

ואתה בני, שאת ילדותך נאלצת לבלות בצל הבעיה, ששנותיך היפות ביותר הוכתמו בידי אותה בעיה בעייתית וארורה, זכור כי הוריך עשו כמיטב יכולתם על-מנת למצוא את הפתרון ולהפיצו ברבים ולהדליקו לאבוקה גדולה, ומילאו את חובתם האזרחית, ודע לך שאין לך את מי להאשים מלבד אותה הבעיה.

האם מרגיש אתה את הבעיה, בני? מתחת לעור אתה מרגיש אותה, בגידים היא דוגרת, בעצמות?

ולפעמים מאוחר בלילה, מגיעה אליי מחשבה מוזרה, ואני מתפלל שאבי לא היה חי את שנותיו האחרונות בתוך ארון, ואתה - את שנותיך הראשונות לא היית חי בפלסטיק, אבל אז אני מזכיר לעצמי שלהתפלל, במיוחד בנוגע לאירוע שהתרחש בעבר ועליו אין לנו כל שליטה, הינו מעשה אי-רציונלי.

וכך, עם המצא הפתרון, על אף היותו פתרון זמני, שכמו כל דבר זמני, הגוף למשל, יש לו תאריך תפוגה, הבעיה לעומת זאת היא נצחית, כמו למשל הנשמה, בכל אופן עם המצא הפתרון שבו האנשים לבתי-הספר ולבתי-הקולנוע ולבתי-הקברות, שבו לאוויר וליבשה ולים, עד רדת הערב. ועם רדת הערב, התכנסו האנשים בביתם, התיישבו מול המקלטים, לחצו על הכפתור האדום, והמתינו בסבלנות עד שיכריזו על הבעיה הבאה."

קונספירציה

מבזק החדשות נפתח בכותרת: כל תיאוריות הקונספירציה התבררו כנכונות.

השדרנית חמורת-הסבר, ציפורית כהן, דיברה בשטף בזמן שברקע התחלפו במהירות מהפנטת שוטים של המצלמה - קלוז-אפ, מדיום-שוט, קלוז-אפ, לונג-שוט, קלוז-אפ, קלוז-אפ, וחוזר חלילה. הסט עליו ביימו את הנחיתה על הירח, חיילים אמריקאים מגרדים את החיזור ברווול, סוכן סי.איי.איי. לוחץ ידיים עם אוסאמה בן-לאדן.

באולפן התארח פרופסור שילמולי, שיצא למסע מסביב לעולם כדי להוכיח שהוא עגול. הוא התחיל בקליפורניה ונע מזרחה, במקביל לגבול עם מקסיקו, עד פלורידה, חצה את האוקיינוס האטלנטי על מעבורת לליסבון, המשיך בטרמפים עד מוסקבה ועלה על הטרנס-סיבירית, ירד דרך מונגוליה על יק לבייגינג ומשם לקח מעבורת נוספת, הוא ציפה שאחרי יפן יגיע להוואי ואז שוב לקליפורניה, אבל באמצע האוקיינוס השקט הסירה שלו נתקלה בגדר תיל בגובה מטר וחצי ומאחוריה כלום. המצלמה צילמה את הגדר, אבל לא יכלה לצלם את הכלום.

טוני לא האמין למילה שיצאה לה מהפה. הוא קם מהכיסא המתקפל, נכנס לקרוון שלו ושרבט כמה מחשבות על דף. אחר-כך לא הכניס את הדף למקרר, כי הוא ידע שהם לא מסתכלים. את המקרר הוא פתח רק כדי לסיים את המק אנד צ'יז מאתמול, והכרס שלו נשפכה מהטי-שירט הלבנה הצמודה בזמן שאכל.

"מרתה! מרתה!" טוני קרא, אבל היא לא שמעה אותו, אז הוא נאלץ לסחוב את עצמו עד הבית.

הבית שלהם היה די גדול, למעשה הם היו מאוד עשירים. טוני לא תיאר לעצמו, כשקנה בתחילת הניינטיז את החלקה הנידחת בצפון קליפורניה, שיום אחד ישלמו לו הון תועפות כדי לגדל

בה חשיש. על כל פנים, במשך רוב היום הוא העדיף להתבודד בקרוון.

"מרתה!" הוא קרא מהסלון והדליק את הטלוויזיה. ציפורית כהן ראינה לפי התור את כל חברי האילומינאטי.

"מרתה! איפה האישה הזאת כשצריך אותה.. מרתה!"
הטלוויזיה השמיעה ג'ינגל מנבא-רעות: "הערב במהדורה המרכזית, ראיון עם החיזורים ששתלו את החיים על-פני כדור-הארץ."

"מרתה!!!!"

"מרתה, מרתה, שמעתי אותך כבר כשצעקת מהקרוון!" מרתה צעקה מלמעלה, כשאופרת-הסבון עברה לפרסומות.

"את לא מבינה, בחדשות אומרים שיש חיזורים, אבל אני יודע שהם משקרים.."

"מה?? לא שומעת!"

"בחדשות אומרים שיש חיזורים!"

"החיזורים יכולים לנשק לי ב'תחת, אולי תגיד לי מתי תעיף

ת'גרוטאה הזאת מהגראז'?"

"את מדברת איתי על מכסחת-דשא, אני אומר לך שאין חיזורים!"

"שמה קצוץ על החיזורים.. צעקה מרתה ונכנסה לשירותים.

טוני דידה לעבר הגראז', כי מה לעשות, הוא אהב את היצור הזה, שמעשן בשרשרת מול אופרות-סבון וכבר קיבל צורה של כורסא. הם התחתנו בימים של באושר ובעוני ובבריאות ובחולי. מרתה כבר מזמן הפכה להיות איבר בגוף שלו. אפשר היה להקשות ולשאול מה זאת אומרת, מה זאת אומרת שטוני אוהב את מרתה, אבל לשאול מה זאת אומרת שטוני אוהב את מרתה זה כמו לשאול מה זאת אומרת שטוני אוהב את המרפק שלו.

הוא העמיס את המכסחה על הטנדר והתחיל לנסוע.

הכל היה רגיל באופן מחשיד. רכבים נסעו על הכביש, בעיקר משאיות. אוטובוס חרק ועצר בתחנה, ושני נערים עלו עליו. סטיוארט נופף לו לשלום בכניסה למזבלה, וחיין. בזמן שטוני פורק את מכסחת-הדשא, עוד שני טנדרים הגיעו לפנות פסולת, והנהגים צפצפו זה לזה. מה עם הלייקרס, אמר אחד לשני, לא

שוים כלום בלי קובי, הגרוטאות, מה שלום האולד בול אנד צ׳יין, משמינה וצופה בטלוויזיה.

כולם השתגעו?

טוני נכנס לטנדר. נורית הדלק הבהבה, והוא עצר בתחנה של דיוק. הטלוויזיה הקטנה בחנות הקטנה הייתה על מיוט, ציפורית כהן רק הזיזה את השפתיים ומתחתיה כותרת: הריאיון עם החיזורים היוצרים, בעוד 02:34:22, 02:34:21, 02:34:20, 02:34:19... 02:34:18

״וואטס שייקינג, טון?״ שאל דיוק את חברו הותיק.

״וואטס שייקינג, אני אגיד לך וואטס שייקינג דיוק, יש חיזורים, זה מה ששייקינג...״

״אה, כן,״ דיוק צחק, ״ראיתי. מי היה מאמין, אה?״

״מי היה מאמין? דיוק, איך יכול להיות שאתה לא מזועזע?״

״מזועזע? הא! אל תצחיק אותי. ציפורית כהן תצטרך למצוא משהו הרבה יותר מעניין מכמה גמדים ירוקים בתוך פריסבי כדי לדעזע אותי.״

״ומה לגבי האילומינאטי?״ שאל טוני, ושילם עבור הדלק ושקית של צ׳יפס.

״האילומינאטי?״ שאל דיוק.

״כן, כמה מיליארדרים שרוצים לנהל את העולם לפי מה שהם חושבים שנכון.״

״נו, ומה חדש?״

״לא, לא, הם אומרים שקבוצה מצומצמת של אנשים נפגשת ביניהם וחרשת מזימות של כסף וכוח,״ אמר טוני.

״בוקר טוב אליהו! אם תרצה להכיר קבוצה כזאת באופן אישי, בוא תשמע את החתן שלי וחברים שלו מדברים על האפליקציה-שמפליקציה שהם מפתחים.״

״דיוק, אני לא מבין, זה לא מפריע לך שהם מנהלים את העולם שלנו?״

״בוא אני אגיד לך משהו, טון. רואה את הטלוויזיה הזאת? והשולחן הזה עם שני הכיסאות, והמפיות שעליו, והדלפק המתקלף הזה, והמשאבה הזו שמחוברת לטנדר שלך? זה העולם

שלי. ואני אוהב אותך, ואני לא רואה בו שום אילומינינאטי.
לעולם הזה יש רק מנהל אחד, וקוראים לו דיוק.”
דיוק קיפל את השטרות והכניס אותם לכיס החולצה שלו.
”העולם הוא עגול, דיוק, העולם הוא עגול!” אמר טוני בזמן
שיצא מהחנות.

”עגול, שטוח, מצדי שיהיה בצורה של ביצים!” צעק דיוק בזמן
שהדלת נסגרת.

טוני נכנס לטנדר, אחז בהגה בשתי ידיים, והביט קדימה לעבר
ההרים.

פאק איט, הוא אמר לעצמו ולחץ על הגז. אני אראה להם מה זה.
הטנדר האיץ, וטוני ירד לכיוון רוט וואן. הוא אפילו לא הסתכל
על הנחשולים המסתלסלים ומתנפצים אל המצוקים האדירים.
כל הדרך הוא הריץ במוחו טיעונים שישתמש בהם, ואז טיעוני-
נגד פוטנציאליים, ותשובות לטיעונים האלו.

גם באל.איי. הכל היה רגיל; אותן פרסומות, אותם ג'יפס. חוץ
מכמה משוגעים שעמדו בצמתים וצעקו שהעולם עגול, הכל היה
אותו הדבר. כאשר התפרץ טוני לאולפן החדשות, הריאיון היה
בעיצומו.

”אתה!” טוני צעק והתקרב אל החיזור, ”תוריד את המסכה!”
הוא התחיל למשוך לחיזור בשיער, שאגב בכלל לא היה גמד או
ירוק, יותר מהכל הוא היה דומה לעמנואל קאנט.
”אתה לא יצרת אותנו!” טוני הטיח בחיזור.

ציפורית כהן הרגיעה את הצופה הכעוס. היא זיהתה הזדמנות -
אחרי שנים כה רבות בתעשייה יש לה עין לפוטנציאל לרייטינג -
והציעה לו להצטרף לפאנל.
טוני התיישב.

”תראה את הפרצוף האמיתי שלך! אתה לא יצרת אותי!” אמר
טוני.

”אל תדבר שטויות, אדם,” אמר החיזור, ”עם המוח המוגבל
שלך, אתה הרי לא יכול לדעת דבר על מי יצר אותך. לתבונה
שלך יש גבול.”

”מי אתה בכלל?? מאיפה לך לדעת איזה גבול יש לתבונה
שלי?!” רגז טוני.

"אני מניחה שלא נתנו לך סיבה טובה לסמוך עלינו.." אמרה
ציפורית וגירדה בראשה.

"בלשון המעטה," אמר טוני, "את חושבת שאת עושה משהו
טוב, שכל ערב בשמונה, מיליוני אנשים מתיישבים מול מסך
וצופים בך מדווחת על אסונות עם פרצוף רציני?"

"טוב?" שאלה ציפורית, "מי קובע מה זה טוב? שמעת מה אמר
היוצר. התודעה שלנו מוגבלת, אנחנו לא יכולים להבחין בין טוב
ורע. לכל אחד יש את הטוב שלו.."

טוני פתח את הדלת של הטנדר.

"בסדר, בסדר, תראה," אמרה ציפורית ותפסה את דלת הטנדר,
"אני מתנצלת על מה שהיה עד עכשיו, וכדי להוכיח לך
שמעכשיו אתה יכול לסמוך עליי, אני רוצה שתראה אותי באמת,

בלי סבר-פנים חמורות, בלי מייק-אפ, כמו שאני."

ליבו של טוני התרכך. הוא הצטער על כך ששפט את ציפורית כה
בחומרה. בכל זאת, היא רק בן-אדם.

ציפורית כהן תפסה לעצמה את הסנטר, משכה את הפרצוף שלה
אחורה, הגוף שלה הפך לתחפושת גומי ונשמט לרצפה, ומתוכו
עלה חרגול ענקי טורף אדם בגודל של פיל.

"אני מקווה שנוכל לפתוח דף חדש," אמרה החרגול הענקי טורף
האדם בגודל של פיל, וטוני הסתלק משם.

*

המים היו שקטים, כמו אגם. אף לא ענן אחד נראה במרחב
השמיים הבהירים. טוני ומרתה הפליגו ברכות באוקיינוס השקט,
משל שטו באמבטיה על סירה מנייר.

המפרשית תולטלה מעט כשפגעה בה.

"תעשי לי סולם גנבים," אמר טוני.

מרתה נאנחה והתכופפה.

טוני הניח את מגפו בין ידיה המשולבות.

הוא הרים רגל אחת, אחר-כך את השנייה, וקפץ מעל הגדר.

אין מה לדאוג

היא ירדה בזהירות. מדרגות המתכת הרעועות השמיעו קול חריקה, במעבר הצר והאפלולי המוביל למרתף. בצעדים מהוססים, התואמים את הנפש המהוססת, הרי הגוף הוא בסך-הכל ראי של הנשמה, היא הגיעה לדלת הכבדה ונקשה שלוש פעמים.

“מי שם?” קרא קולה של אישה מתוך החדר.

“אממ.. זו אתי, יש לי תור לשעה שלוש..” אתי השיבה.

הדלת נפתחה, וריח הטחב היכה בה. במרכז החדר עמדה מיטת רופא-שיניים בלויה; הספוג הצהוב מבקש להימלט מכיסוי העור הירקרק, כמו אסיר מצנינוק. על מדף לצד המיטה, נחה ערימה של מחטים.

“בואי, כנסי,” אמרה האישה שפתחה את הדלת.

רק עכשיו אתי הביטה בה לראשונה, ולרגע נבהלה. כורי-עכביש כיסו את פניה (העכביש היה על הלחי הימנית). כתובות בלטינית ובעברית קישטו את צווארה, ועל בטנה טוקן צבעוני פורש כנפיים. היו שם אילנות, למשל תאנה וברוש על השוקיים, ופרצופים על הירך, חלקם מוכרים, כמו הרמב”ם, היפוקרטס וישוע הנוצרי, יצירות של הילמה אף קלינט ופרידה קאלו על הזרועות, סמלים, מספרים, שמיים. אם ככה נראה הבחון, חשבה אתי, איך נראה הבפנים?

“ברוכה הבאה לארמון פאקינג בקינגהאם,” אמרה האישה בזמן

שגלגלה סיגריה, “איך אמרת שקוראים לך?”

“אני אתי, ואת?”

“הלקוחות מכירים אותי בשם פרנק. בבקשה, את יכולה לשכב כאן.”

פרנק לקחה שתי שאיפות, רק להרגיש את השריפה בגרון, כיבתה את הסיגריה, שטפה ידיים, תפסה את אחת המחטים וניקתה אותה עם מטלית.

"תפשילי את השרוול. צד ימין או שמאל?" שאלה פרנק.
 "שמאל," השיבה אתי והפשילה את שרוול שמאל.
 פרנק מדדה את הזרוע, וסימנה נקודה כחמישה סנטימטרים
 מתחת לכתף.
 את הקעקוע הראשון שלה עשתה פרנק בגיל אחת-עשרה, הרי
 הגוף הוא בסך-הכל כלי חד-פעמי של הנשמה, משתמשים
 וזורקים. זה היה סוס-ים, מאחורי האוזן.
 "מה את עושה בחיים?" היא שאלה.
 "אני מורה," אמרה אתי, וחיוך דק תפס את פניה, "מורה לכיתה
 א'. מחר יש טקס סיום לילדים שלי."
 "בחיים לא הייתי יכולה לעבוד עם ילדים," אמרה פרנק, "תראי,
 בדרך-כלל יש קצת סגול בקצוות, אז אם זה בסדר, אני אוסיף
 קצת גוונים."
 "סומכת עלייך," אתי אמרה, עצמה את העיניים ונשמה עמוק.
 "את עדיין חושבת שיש אנשים שאפשר לסמוך עליהם בעולם
 הזה?" מלמלה פרנק, ספק לאתי ספק לעצמה, ואתי רק גיחכה
 באי-נוחות.
 בפעם הראשונה שהמחט נגעה בכתפה של אתי, גופה נקפץ. אחר
 נשכה את השפתיים, בזמן שהמחט חורטת את הדיו בתוך הזרוע,
 כאילו ממש מתחת לעור.
 "בחיים לא חשבתי שאעשה קעקוע," אמרה אתי, מסיחה את
 דעתה מהכאב.
 "ואני לא חשבתי שארבע שנים באקדמיה לאמנות יסתיימו
 במרתף מעופש," רטנה פרנק, שכבר מזמן למדה, שהפער הזה
 שבין מחשבה לבין מציאות, הוא מקום שאי-אפשר לחיות בו
 יותר מדי זמן, ואחת מהשתיים, או המחשבה או המציאות,
 חייבת להשתנות.
 "אח!" המחט נגעה בנקודה רגישה במרכז הכתף.
 "סליחה," אמרה פרנק.
 "זה בסדר. מה רצית לעשות?"
 "רציתי להיות אוצרת במוזיאון, להיות מוקפת ביצירות הגדולות
 של ההיסטוריה, ותוך כדי גם לצייר בעצמי, את הנהרות והירוק
 והכוכבים, לתפוס פיסה קטנה מהחן האלוהי הנצחי בתוך כלוב

זהב של שמן וברד, " פרנק הניחה לרגע את המחט והביטה בקיר הבטון האפור של המרתף.

"זה עוד יקרה", אמרה אתי, ופרנק תהתה היכן נמצא המקום הזה, ממנו מגיעה התקווה, זו שאינה תלויה כלל בנסיבות החיים, ירוקות ככל שיהיו, והאם יכניסו אותה לשם.

"אז מחר הילדים שלך מסיימים כיתה א'?"
אתי הנהנה וחייכה חיוך גאה.

"אז מה הסוד, איך את מצליחה להתמודד עם שלושים שטנים קטנים שכל היום מתרוצצים לך בין הרגליים?"
אתי צחקה, ואז חשבה לרגע.

"אני חושבת שהמפתח הוא לזכור שאין ילדים טובים וילדים רעים. שהם כולם צמאים ללמוד, ורוב הילדים, במיוחד בכיתה א', יודעים ללמוד רק בדרך הקשה," אתי עצרה לרגע, "אפילו הייתי אומרת, שהילדים הרעים.. בזכותם הטובים יכולים להיות טובים. אז בעצם גם הם טובים, לא?"

"סיימנו," אמרה פרנק וקמה לשטוף את המחט, "נראה כמו ציור של ילד בכיתה א'."

אתי הביטה במראה העכורה שבפינת החדר. הכתם נראה טבעי לחלוטין. עכשיו הבחינה לראשונה שמאחורי המראה ישנה דלת, ומאחוריה מזרון, שמיכה, וכמה קנבסים ריקים.
"תודה רבה, פרנק," אמרה אתי.

"אנה. קוראים לי אנה," אמרה אנה, "אני מקווה שייתנו לך לראות את הילדים שלך."

"גם אני," אמרה אתי, ופסעה לכיוון הדלת.

"בסוף זה ייגמר," היא אמרה, "בסוף הם ייתנו לך לעבוד במוזיאון."

אנה שתקה.

"את יודעת," אמרה אתי לפני שיצאה, "הם כולם ילדים, כולם היו ונשארו ילדים."

אנה רכנה לכיוון אתי, ואתי חיבקה אותה, כמו שחיבקה את כל אחד מהילדים שלה בסיומו של כל יום לימודים.

*

למחרת הגיעה אתי לטקס הסיום.
התור התקדם לעבר הדלת, שמעליה התנוסס שלט גדול: 'טקס סיום כיתה א'. נא להפשיל שרוולים, למען בריאות הציבור'.
אתי התבוננה בשלט כסהרורית, מחפשת את התקווה, איפשהו בלבן שבין האותיות.

"שלום גברתי, שרוול בבקשה," אמר קצין בריאות הציבור.
אתי הפשילה את השרוול וחשפה את הכתם הירוק, עם גוונים סגלגלים בקצותיו.

קצין בריאות הציבור הוציא זכוכית מגדלת וקירב אותה אל הכתם הירוק.

אתי משכה את הזרוע כמו ילדה שנגעה באש.
"סליחה, מה אתה עושה?" היא אמרה, ושמה לב שקולה היה צווחני.

"אני בודק את החור," אמר הקצין.

"איזה חור אתה בודק, לעזאזל?"

"גברתי, הכתם הירוק מופיע כתגובה לחומר המחטא. לאחרונה היו מקרים רבים של אזרחים שניסו לזייף את הכתם הירוק, באמצעות קעקוע. ההוראות החדשות מטעם הממונים מחייבות לבדוק גם את החור המקורי שנוקב במרכז הכתם הירוק, על-מנת לוודא שהחומר המחטא הוזרק כראוי ובמועד. הנה, זה כתוב כאן," קצין בריאות הציבור הצביע על השלט, ואתי ראתה לראשונה את האותיות הקטנות שבתחתיתו.

"כל עוד פעלת לפי ההוראות, אין לך מה לדאוג," אמר הקצין.
אתי התקרבה כדי לקרוא את האותיות הקטנות, והקצין הפשיל את השרוול שלה וקירב את זכוכית המגדלת.

"גברתי, אין לך חור במרכז הכתם. תגבורת! תגבורת! גברתי, בבקשה לא לזוז, למען ביטחונך ולמען ביטחון הסובבים אותך."
אתי החלה להתנשם בכבדות, היא הרגישה שהריאות שלה מצטמקות. היא ניסתה ללכת משם, אך הקצין חסם את דרכה.

"למה אתה עושה את זה?" שאלה אתי, בעוד גופה מתחיל לרעוד.

"אלו ההוראות מטעם הממונים," אמר קצין בריאות הציבור, וחיפש את התגבורת באופק.

”מי אלו הממונים, לעזאזל?” צעקה אתי.
”הממונים הם אלו שמקשיבים להם,“ אמר הקצין.
”אבל למה, למה אתה מקשיב להם?“ הדמעות עמדו בגרונה של
אתי.
”אני מקשיב להם כי הם הממונים,“ אמר הקצין ”או, הנה, אתם!
קחו אותה בבקשה.“
שלושת הקצינים לפתו את אתי בזרועות, מצד ימין ומצד שמאל.
כאב חד בער במקום בו קעקעה אנה את הכתם הירוק.
”אל תגעו בי! עזבו אותי!“ צרחה אתי בזמן שהקצינים גררו
אותה, הרחק מהציבור, למען בריאותו. קצין בריאות הציבור,
ושאר העומדים בתור לטקס סיום כיתה א’, הביטו באישה
המסוכנת נלקחת משם, ולהרף-עין הרגישו צביטה מפלחת בלב,
אך מהר-מהר נזכרו, שזוהי אחת מתופעות הלוואי שהופיעו
בעלון של החומר המחטא.
לבסוף הסתיימה הדרמה, וכעת התור יכול היה להתקדם כשורה.
קצין בריאות הציבור שב והוציא את זכוכית המגדלת מהכיס.
”אדוני, גברתי, אפשר בבקשה להפשיל שרוולים?“

דוד וגוליית

דוד הוא הילד החדש בגן. הוריו העבירו אותו אחרי שבגן הקודם, כל הילדים נטפלו אליו. וגם בגן הקודם-קודם. וגם בגן הקודם-קודם-קודם.

למה תמיד נטפלו דווקא אליו? דוד כנראה מעולם לא שאל את עצמו. בכל-זאת, הוא רק בן שלוש. אולי זה בגלל התלתלים הזהובים שלו, שנופלים על הכתפיים כמו גלימה. אולי זה מכיוון שהוא לא ניגש לשחק עם הילדים האחרים, ונשאר לשחק בפנינה עם הצעצועים שהביא מהבית. יכול להיות שזה מפני שהוא נוהג להתרברב שהגנת אוהבת אותו הכי הרבה, או משום שתמיד יש לו מלא ממתקים בכיסים.

פעם אחת, בגן הקודם-קודם, דוד שכנע את כל הילדים שהוא ישמור להם על הממתקים, בתמורה לממתק אחד בשבוע. הילדים שמחו שמישהו שומר להם על הממתקים, כל-כך שמחו שלא שמו לב שהם נותנים לדוד יותר ממתקים מאשר גנבו מהם קודם לכן. בכל אופן. דוד הרוויח את מה שהרוויח ביושר, ונשבע לעצמו: הפעם אף בריון לא ייטפל אליי.

גוליית הוא לא הילד הכי חכם בגן. גם לא הכי יפה. הוא גדול ומגושם, וכבר התחילו לו שיערות בבית-השחי. הוא נטפל להרבה ילדים ומרביץ להם. זה רק בגלל שהוא רוצה שהם ישחקו אתו, אבל הילדים האחרים לא יודעים את זה וישר בוכים. הוא מרביץ גם לאחיו הקטנים, ולבנות. פעם אחת הגנת אפילו ראתה אותו יושב בצד ומרביץ לעצמו. אם הגנת משגיחה עליו, הוא לא נטפל לאף-אחד, אבל מה לעשות, הגנת לא יכולה להיות בכמה מקומות בעת ובעונה אחת.

ביום שדוד הגיע לגן, גוליית מיד התחיל להציק לו. גוליית אמר לגנת שדוד גנב לו את המקום שלו בחצר, ודוד אמר שהוא לא גנב שום דבר כי הוא היה כבר בגן הזה כשהיה בן שנה, ועזב בגלל שנטפלו אליו, ועכשיו הוא חוזר אחרי שהיה בכל הגנים

בעיר ותראי מה עושים לי הגננת. הגננת רק אמרה להם שיש מספיק מקום לכולם ושילמדו להסתדר.

אחרי שגוליית הסתלק דוד משך לגננת בחולצה ושאל אותה, הגננת, נכון שאותי את אוהבת הכי הרבה? הגננת לא ידעה מה נסגר עם הילד, רגשי-נחיתות, משהו מהבית, היא ניסתה להסביר לו, האהבה של הגננת היא כמו אהבה של אמא, ככל שיש יותר ילדים יש יותר אהבה, לא צריך להתחלק, גם מזה יש מספיק לכולם. אבל דוד ידע שהיא סתם אומרת והיא אוהבת אותו יותר מאת גוליית. הוא חזר לחצר וגוליית הרביץ לו, לפעמים בגלל שהוא ראה אותו מתחנף לגננת או שדוד התגרה בו או לקח לו ממתקים, ולפעמים סתם התחשק לו להרביץ למישהו.

כבר אחרי היום הראשון בגן, דוד חזר עם מכה בכתף, פנס בעין והרבה ממתקים. הוא ישב בבית וחשב מה לעשות. לבסוף הוא לקח שני מקלות, חיבר אותם והדביק גומייה באמצע. הוא הכין כמה אבנים בכיס של המכנס והלך לישון.

למחרת, איך שגוליית ראה את דוד, הוא התחיל לרוץ לעברו, דוד ישר תקע לו אחת בפיקת הברך וגוליית השתטח על ארגז החול. גוליית עוד הספיק לקום ולדפוק לו ראסייה, בסוף היום שניהם גמרו במיון.

בימים שאחרי דוד כבר למד, אבן אחת בכל פיקה ואחת בביצים וגוליית לא יספיק אפילו להגיע אליו. הוא היה יכול לתקוע לו אחת בין העיניים ולגמור עם הסיפור, אבל שניהם יודעים שאם דוד יהרוג את גוליית, הגננת כבר לא תאהב אותו. גוליית המשיך לאיים על דוד שכשהוא יתפוס אותו הוא ינתץ לו את הגולגולת על סלע.

הגננת הושיבה את כל הילדים במעגל, ואמרה שעכשיו נלמד איך פותרים מחלוקות בגן דמוקרטי. אתם יודעים מה זה גן דמוקרטי, ילדים? תחזרו אחריי, ד-מ-ו-ק-ר-ט-י. דמוקרטיה היא כמו קסם שפותר את כל הבעיות שיש בין אנשים. בדמוקרטיה, אני שואלת שאלה, ואתם מחליטים אם להצביע בעד או נגד, כי אתם הריבון. אז ילדים, מי מכם חושב, או חושבת, שדוד וגוליית צריכים להשלים? מי שחושב, או חושבת, שכן, תרימו יד. שלושה ילדים הרימו יד, שלושה ילדים לא, שניים מצצו סוכרייה על מקל

וארבעה עשו קקי במכנסיים. הגננת אמרה שדוד וגוליית הם כמו אחים שרבים ורבים אבל בפנים מאוד אוהבים. דוד הבין שהגננת לא תעזור לו הפעם ושהוא צריך להסתדר בזכות עצמו.

כמה שבועות קדימה, לדוד יש מערכת רוגטקות משוכללת. מספיק שגוליית זו מילימטר מהפינה שלו, ישר הוא מקבל שתיים לברך ואחת לביצים. גוליית ניסה לזרוק על דוד קצת חול מהפינה שלו, אבל המערכת המשוכללת יודעת גם ליירט חול. גוליית התחיל לבכות, הוא נשאר בגן כבר חמש פעמים רצוף, וככה הוא בחיים לא יעלה לכיתה א'. דוד ידע שאלו דמעות תנין.

דוד החל לשווק את מערכת הרוגטקות בכל הגנים בעיר, לפעמים לילדים שנטפלים אליהם, לפעמים לבריונים, הכל תלוי למי יש יותר ממתקים. הגננת התחילה להזהיר את דוד, אולי הוא מגזים, אבל דוד תמיד אומר שזה אשמת גוליית, ושגוליית אמר שכשהוא יתפוס אותו הוא יעשה ממנו עיסה כתומה ויקשט איתה גפליטע פיש.

כך או כך, לא דוד ולא גוליית הולכים לשום מקום, וגם לא הגנון. כל הסיפור עלול להיראות לכם מאוד ילדותי, אבל ככה זה כשמדובר בממתקים.

קיצור תולדות הכינים

אלוהים נכנס לבידוד.

הוא נדבק בהרצאה של יובל נח הררי על כינים פרה-היסטוריות, למרות שהיה מחוסן (ההומו-סאפיניס, כך מסתבר, פְּלָה מצאצאיו את אותן הכינים כמו הכינים בימינו אנו). בכל אופן, כשאתה אלוהים, אתה לא צריך בדיקה כדי לדעת שנדבקת. מנקודת המבט של אלוהים, האחות, האף והמקל אחד הם; אתה האף, אתה המקל, אתה שני הפסים.

ארבעה-עשר יום בלי אלוהים זה לא מעט. הוא יכול היה להתחמק מהבידוד, יש לו פרוטקציות במשרד הבריאות, הוא וליצמן ככה, אבל דווקא במעמדו, כל העיניים עליו, וחוף מזה, כמנכ"ל הוא צריך לשמש דוגמא. האמת, הבידוד בא לו בטוב. קצת חופש לא יזיק לו.

כשהגיע לשים את הפתק השנתי שלו בכותל, השוטרים לא נתנו לצחי להתקרב. לעזאזל. צחי בנה על הפתק הזה.

מאז הפתק הראשון ששם בבר-מצווה, כל משאלה ומשאלה התגשמה לו. זו לא הייתה מקריות, כמו לכל דבר, הייתה לכך סיבה מאוד ספציפית. צחי לא ידע למה המשאלות מתגשמות דווקא לו, רק אלוהים ידע.

ובכן, בניגוד לחבריו, שאף משאלה לא התגשמה להם אף-פעם, צחי מעולם לא ביקש לזכות בלוטו, להיות יותר גבוה או לזיין הרבה. הוא העדיף לא להכביד על אלוהים עם שינויים יסודיים מדי בתכנית - גם ככה יש לו הרבה על הראש - ולכן ביקש רק משאלות קטנות, ואף-פעם לא בשביל עצמו.

לפני עשר שנים הוא ביקש שמעייך תהיה חזקה בזמן הגירושים, לפני שלוש שנים, ששירה תפחית למקסימום שלוש סיגריות ביום, ובשנה שעברה, שדוד ראובן יקבל אישור למשכנתא מהבנק. אך המשאלה בפתק הנוכחי הייתה גדולה יותר.

אין מעבר, השוטר אמר לצחי, והסביר, הכותל נמצא בטווח של מאה מטר מהר-הבית, ולמעט שליחים של וולט, לאף-אחד אסור להיכנס, אני לא ממציא את החוקים.

זה פתק ממש דחוף, צחי אמר לשוטר, אך בכל שעה התקבצו סביב הכותל עשרות אלפי אנשים, והפתק של כולם היה דחוף. שיירה של מאות קטנועים בצבע טורקיז השתרכה מהכניסה לכותל ועד לגבעה הצרפתית, נושאת קורבנות של סשימי, קרפצ'יו סינטה ופאד-קא-פאו.

אחד השליחים, זה עם ההמבורגר סויה - אלוהים מנסה להפחית קצת במוצרים מן החי - סיפר לאלוהים על רבבות המאמינים הממתינים מחוץ לכותל.

כדי לא להפר בידוד, תודה לאל שיש טכנולוגיה, אלוהים הסכים לתת צ'אנס לעבודה מהבית. הוא שלח לינק לקבלת משאלות בזום, צחי היה הראשון בתור, אך ברגע שנכנס לקישור, אור קוונטי לבן בוהק מילא את מסך הסמארטפון שלו, ומיליוני רסיסים עפו לכל עבר, כמו במפץ הגדול.

מחוץ לכותל התקבצו כבר מיליון איש, נושאים פתקים בידיהם ודורשים אלוהים. שידביק אותנו בקורונה, הם בכו, אבל רק שיחזור. לכשהבינו שאלוהים לא מתכוון להפר בידוד, הוא דבק בכללים שהוא עצמו קבע, החלו ההמונים לקרוא פה-אחד, אם לא האלוהים, הביאו לנו את השטן!

אשמדאי, הממזר הזה, היה שמח לנצל את ההזדמנות, לעלות אל הארץ ולבצע את זממו, אך למרבה המזל, גם הוא היה בהרצאה של יובל נח הררי על כינים, ישב בכיסא ליד אלוהים, והיה תקוע בבידוד, לא רחוק מהר-הבית, בגיא בן-היננום. האמת, גם אם אשמדאי היה מפר בידוד, צחי לא התכוון לבקש ממנו כלום. בכל הנוגע לעסקאות עם השטן זה תמיד נגמר רע; הוא ימצא דרך להעביר את הפתק לאלוהים.

ובכן, קרא האספסוף, שמנה עתה עשרה מיליון נפשות, מכל הדתות ומכל הגזעים, אם לא האלוהים, ולא השטן, הביאו לנו את יובל נח הררי!

לאחר מו"מ מזורז עם האספסוף על התנאים, איציק יהב, בן-זוגו ומנהלו האישי של יובל נח הררי, נענה לבקשה ברצון. הועידה

בדאבוס בדיוק הסתיימה, אמנם יובל נח הררי דיבר שם אחרי אנגלה מרקל אבל להחליף את אלוהים זו לא הזדמנות שמגיעה כל יום.

סוף סוף, חשב יובל נח הררי. הוא הוציא את הארנק מכיסו, שלף מתוכו את הפתק המצהיב, המתפורר, שחיקה שם מאז הבר-מצווה, והתבונן בו. אחר עלה על מטוס פרטי והגיע לכותל.

כאשר נעמד במרכז הבימה, היו כבר מאה מיליון איש סביב חומת העיר העתיקה. יובל נח הררי תפס את המיקרופון, הרים ידו וקרא:

“אלוהים מת!”

צחי הסתתר בתוך מגרעת בחומה והחזיק את הפתק קרוב לליבו, בעוד מאה מיליון איש שואגים, שורטים את פניהם עד זוב דם ומזדיינים בקבוצות.

אתה משקר, צחי חשב, אלוהים לא מת, הוא רק לוקח הפסקה קצרה וחוזר.

הוא ניסה להתגנב לכותל דרך השיחים, אבל השוטר הבחין בו וחסם את הדרך, כי הוא לא ממציא את החוקים. לו רק הייתה לו חולצה בצבע טורקיז, צחי היה מפלח קטנוע של וולט ומביא לאלוהים את הפתק יחד עם קרבונרה.

ויאמר יובל נח הררי: “נזירים! הסיפור נגמר, המציאות מתחילה! מסרו לי את הזהב!”

ויסרבו מאת-המיליונים למסור את הזהב, ויקרא יובל נח הררי: “אם כך, נזירים, מסרו לי את הפלסטיק!”

ויאספו מאת-המיליונים את אריזות הפלסטיק של וולט, שחורות או שקופות, מתכלות ושל רטבים, וימסרו ליובל נח הררי, וימסו יובל נח הררי את הפלסטיק, ויעש להם קוף, עשרים אמה רוחבו ושמונים אמה גובהו.

ויאמר יובל נח הררי: “אלוהים מת, אבל הקוף חי!”

צחי הביט בקוף הפלסטיק העצום, הניצב במרכז הבימה מאחורי יובל נח הררי, בעוד מאת-המיליונים ניגשים אל הקוף ותוחבים את פתקיהם בין הגבשושיות שעל עורו.

זה רעיון ממש גרוע להחליף את אלוהים בקוף, חשב צחי, וגם ביובל נח הררי, נכון, אלוהים עשה כמה טעויות, אבל אף-אחד

לא מושלם, כל דיני הקורבנות, גם למחות את זרע עמלק, והקטע הזה עם לחתוך לוולד בן יומו את הבולבול ואז לתת לרבי למצוץ משם את הדם, לא סבבה, אבל לא צריך לזרוק את התינוק עם הרבי, ונכון הוא שגה גם עם האיסור על משכב זכר, אולי אלוהים גם קצת הומו ורק הוא יודע כמה מייסר זה עד שיוצאים מהארון, אבל יובל אל תיקח את זה אישית, הנה תראה יש מצעד גאוה בתל-אביב ואפילו בטקסס כבר מותר להתחתן, יש עוד מה להשתפר אבל הוא סך-הכל בסדר אלוהים, לוקח לו זמן אבל בסוף הוא לומד.

ויאמר יובל נח הררי: "הסכיתו, כי הקוף אמר לי את דברו!"
ויחרוט יובל נח הררי על הלוחות את הבשורה על-פי יובל נח הררי:

"בראשית ברא באקראיות החלקיק את הזמן ואת החלל. והחלקיק היה דחוס לאינסוף וחם לאינסוף, וייווצר יש מאין, מתוך הכלום הגדול. ותייווצר הפלזמה ותתפשטה בתוהו ובוהו, ורוח הכלום הגדול מרחפת על-פני תהום. ותהא פיזיקה. ויתפצל החלקיק באקראיות ויתגבש ויהי אור אקראי בתוך הכלום הגדול. ותהא כימיה. ויהפוך החלקיק באקראיות לחיים, וישרצו את הימים והאדמה ועוף השמיים. ותהא ביולוגיה. ויבקש החלקיק לשרוד ויילחם נגד עצמו באקראיות ויעש לו קוף. ותבוא המוטציה האקראית ותפח בקוף את המילה ותעש בו רוח חיים. ויברא הקוף את ההומו-סאפיינס בצלמו ודמותו זכר ונקבה ברא אותם. ותהא היסטוריה. וירא החלקיק את כל אשר עשה ויאמר כי טוב ויאמר ומה קלשו הסיכויים. ויעש החלקיק מכוונת ברזל ופלסטיק וישבות מכל מלאכתו אשר עשה."

ויברך יובל נח הררי ברוך הקוף המבדיל בין סיפור למציאות.
וישאגו ההמונים: "תחי המציאות! תחי המציאות!"
יובל נח הררי שלף את הפתק המתפורר מכיסו. בו ברגע נעלמו מאה-מיליון הנזירים, ויובל שוב היה בן שלוש-עשרה. במשך חודשים הוא התאמן על הפרשה וההפטרה, מרכא טפחא, מרכא סוף פסוק, הוא הזמין את כל הכיתה לעלייה לתורה אבל אף-

אחד לא בא, אחרי שהדמעות הפסיקו וכבר כאבו לו העיניים, הוא קרע חתיכה מספר במדבר וכתב: *הלוואי שלא אסבול יותר אף-פעם.*

קוף הפלסטיק הענק כבר היה מכוסה בתשעים ותשעה מיליון, תשע מאות תשעים ותשעה אלף, תשע מאות תשעים ותשעה פתקים, ויובל נח הררי שם את הפתק המאה-מיליון על קדקוד ראשו של הקוף.

צחי פתח את הפתק שלו וקרא אותו בלב. הוא התלבט הרבה לגבי הפתק הזה, בדברים כאלה הוא לא יודע אם כדאי להתערב, אבל אחיו ובעלו חיכו כל-כך הרבה זמן לפונדקאות, הם ניסו הכל אבל הרופאים לא הצליחו לעזור לילדה, היא שוכבת לבד בשניידר ואפילו לבקר אותה אסור - גם היא, כמו אלוהים, בבידוד - בסוף הוא החליט לכתוב אותו והנה הכותל סגור, בכל מקרה אין סיכוי שהוא שם את הפתק הזה בתוך קוף.

צחי קרא אותו שוב, הפעם לא בלב כי אם בלחישת: *הלוואי שיוציאו לדריה את הגידול.*

ויעצום עיניו יובל נח הררי ארבעים דקות, וידבר אליו הקוף, וירד יובל נח הררי אל העם ויאמר אליהם, וידבר הקוף את כל הדברים האלה לאמר:

"אנכי האלקטרון מקור כל יש אשר הוצאתיך מסיפור למציאות; לא יהיה לך מקור אחר על פני האלקטרון. עשה לך פסל ותמונה של האלקטרון, משום שהאלקטרון בלתי-נראה. הסק את קיום האלקטרון מן הספין, הסק את קיום הספין מן האלקטרון. לא תעשה לך מקדשים, לא תשתחוה להם ולא תעבדם. עשה אוניברסיטאות ומשרדים;

לא תישא שם סיפור לשווא;

זכור את יום העבודה לקודשו, מקסם רווחיך ושפר טכנולוגיותיך, כי ארבעה-עשר מיליארדי שנים עשה החלקיק את השמיים ואת הארץ, את הים וכל אשר בס, ויילחם נגד עצמו כדי לשרוד וינוח על מי מנוחות ויעבוד מול המסך;

כבד את אביך הקוף ובצע בו ניסויים למען יאריכון ימיך;

לא תדמיין;

לא תתפלל ;

לא תאמין ;

לא תענה ברעך עד סיפור ;

לא תחמוד את המקום אחרי אנגלה מרקל בוועידה בדאבוס."

ויברכו העם ברוך הקוף המבדיל בין הסיפור ובין המציאות, ויבקשו לדעת כיצד להבחין בין סיפור ומציאות כשם שהבחין זה ויבל נח הררי האיש אשר העלנו מתעתועי הסיפור.

צחי הרים את ידו, שעדיין החזיקה את הפתק, כדי לשאול שאלה, אבל יובל נח הררי לא שם לב.

ויאמר יובל נח הררי:

"כדי להבחין בין סיפור למציאות עליכם לשבת בעיניים עצומות לפי המסורת של סיאג'י או-בה-קין כפי שמלמד אותה ס.ג. גואנקה הידוע בכינויו גואנקהג'י. זו המדיטציה שלימד המושלם, שנולד לפני אלפיים חמש מאות שנה למלך שבט השאקיה, ולאחר שישב מתחת לעץ, זכה בהארה מוחלטת וראה את כל גלגוליו הקודמים והתרחבותם והתכווצותם של היקומים, גילה שלהתקיים משמעו לסבול, ושאין משמעות לקיום מלבד סיום שרשרת הלידות והמיתות וקץ הסבל. כדי לראות זאת גם עליכם לשבת בעיניים עצומות רק לפי המסורת של סיאג'י או-בה-קין כפי שמלמד אותה ס.ג. גואנקה הידוע בכינויו גואנקהג'י."

שקט השתרר בקרב ההמונים, שלא ירדו לסוף דעתו של יובל נח הררי.

צחי ניצל את ההזדמנות.

"נשמע לי כמו סיפור!" הוא צעק.

וישמע את צעקתו יובל נח הררי ויאמר: "מה כוונתך, נזיר?" וישלח לו מטא.

"כל הדברים האלה שאתה מציג כאילו הם אמת אובייקטיבית מוחלטת, כל המושגים המופשטים האלה של דחיסות אינסופית וחוס אינסופי וסבל והארה ואלקטרון שאתה בכלל לא יכול

להגדיר, הם נשמעים לי כמו עוד סיפור, ולמען האמת סיפור הרבה פחות מעניין מהקודם!"
ויסכיתו ההמונים ויהרהרו בדברי צחי ויחשבו בזכות עצמם ויכאב ראשם ויתבלבלו.
"אתה מבלבל אותנו!" קרא אחד, שעמד בסמוך לצחי, לעבר יובל נח הררי.
"כן, מה שאתה אומר זה סיפור או מציאות?" קראה אחת אחרת.
"אני מבלבל אתכם?" שאל יובל נח הררי במיקרופון, "ובכן זה מכיוון ש....."
יובל נח הררי הוריד את המשקפיים, הניח אותם על עיניו של הקוף, לבש חליפה צבעונית והתחיל לשיר:

"שלום לכם ילדים וילדות
אני יובל המבולבל
כל היום אני אומר שטויות
לא בכוונה בכלל"

השאגות בקהל פסקו והתחלפו בהתלחשויות.
"אמור לנו מי אתה! האם אתה יובל נח הררי או יובל המבולבל?"
יובל נח הררי התקשה לראות בלי המשקפיים. הוא גישש אחר כיסא ולא מצא, אז הוא התיישב בישיבה מזרחית מתחת לקוף, עצם עיניים, ולחש למיקרופון:
"אני הוא חלק מאותה עוצמה, לא מובנת לרוב, שלעד עושה רק רע, ולעד רוצה רק טוב."
לפתע, קול רשרוש נשמע מאחוריו. יובל נח הררי הסתובב אך לא הצליח לראות הרבה, רק גוש כביר שזז מצד לצד. מאת-מיליון האנשים החלו לנוס על נפשם כאשר קוף הפלסטיק הענק קם לתחייה; תודות למשקפיים של יובל נח הררי הוא עבר ארבעה-מיליארד שנות אבולוציה בחמש דקות. הקוף הסתכל סביבו והחל להתגרד.
ההמונים מחצו זה את זה בעודם נמלטים, צחי הסתתר בתוך המגרעת בחומה, יובל נח הררי עשה מדיטציה וקוף הפלסטיק

הענק התגרד, זה הספיק לאלוהים, כפי שיודע כל מדען שמכבד את עצמו הזקן לא משחק בקוביות, הכל היה כתוב מראש על פתק אי-שם מחוץ ליקום אף-על-פי-כן הרשות הייתה נתונה, אלוהים הפר בידוד, כל השטות הזו של בידודים אפשר ללמוד ממנה הרבה אבל מתישהו זה כבר מתחיל לאבד את הטעם, הוא שלח את ידו הארוכה והשקופה לבית-החולים שניידר בפתח-תקווה, החליק אותה, כמו קרן רנטגן, לתוך מוחה של דריה הקטנה ושלף את הגידול, צחי ראה את כל זה וחשב, איך הוא ידע אפילו לא שמתו את הפתק, לא בקוף ולא באבן, הוא לא ידע שאלוהים מעולם לא היה צריך כותל, הוא התקין זה מכבר כותל בליבו של כל אדם, עכשיו רק היה צריך לשים את הגידול איפשהו, אלוהים, כמונו, כפוף לחוק שימור המסה, או חוק הקארמה, תקראו לזה איך שאתם רוצים, הוא הכניס את היד הארוכה והשקופה לתוך מוחו של יובל המבולבל, והניח את הגידול בדיוק בנקודה בה התעוררה המוטציה הגנטית המקרית שהפכה את ההומו-סאפיינס מחי למדבר, בן רגע התודעה שלו הפכה שקופה כמו היד של אלוהים, יובל נח הררי חזר למצב הראשוני שלפני הגירוש מגן-עדן, הוא התפשט, השתופף ורץ לעבר יער בן-שמן, העול של היות אדם הוסר, הוא לא סבל יותר. ולא שכחנו את קוף הפלסטיק הענק, הקוף רץ ליער גם הוא, משאלתו היחידה הייתה להפסיק להתגרד. יובל נח הררי ראה אותו וניגש, הוא לא היה צריך לעשות כלום האינסטינקטים עשו הכל, הוא פשפש בפדחתו של הקוף ופלה ממנה כינה, שמשאלתה היחידה הייתה להימלט מראשו של קוף הפלסטיק הענק.

ככה זה, זה הכל מסונכרן ביחד כל המערכת, אלוהים לא עושה איפה ואיפה, כשאתה אלוהים אתה פשוט לא יכול גם אם אתה רוצה, אתה צחי, אתה הפתק, אתה יובל נח הררי, אתה הבידוד, אתה הסבל, אתה הגידול, אתה הקוף, אתה הכינה.

האדום

גד שם את כל הכסף שיש לו בעולם על האדום.

הוא נכנס לקזינו לפני שעה בערך, וחיכה לרגע הנכון. כשירגיש את זה. כשהרגיש את זה הוא ניגש לרולטה השמאלית, שבדיוק התחלפה בה הדילרית. המחשוף היה אותו מחשוף, אבל זו הייתה כחושה יותר והקודמת שופעת. גד מעדיף כחושות.

בכיס שלו היו צ'יפים בשווי מאה חמישים אלף שלוש מאות וארבעה שקלים. הוא אסף את כל החסכונות שהיו לו, משך גם את הפנסיה ושילם שלושים אחוז מס, לקח הלוואה כמה שהבנק נתן, ומכר את כל הציוד של האולפן. הוא אפילו לקח את החסכונות של אמא בלי להגיד לה.

כל זה, והוא הגיע רק למאה חמישים אלף ומשהו, שכרגע הם בכלל עשרים ושבע דסקיות פלסטיק בצבעי ירוק ואדום. די עלוב, לא? הוא כבר בן שלושים, היית מצפה שיעשה מעצמו משהו.

עכשיו הוא עומד ליד הרולטה, ושוב מחכה, שירגיש את זה עוד פעם.

הבית תמיד מנצח. בפוקר זה בגלל העמלה. הבית לוקח עמלה מכל זכייה. או מכל הפסד. תלוי מאיזה צד מסתכלים. בכל אופן, זה תעלול ידוע, עם העמלות. כמו הממשלה ועסקאות. והממשלה תמיד מנצחת.

אבל בשאר המשחקים תמיד יש איזה שטיק בחוקים שמטה את ההסתברות לטובת הבית. במכונות-מזל זה כמובן המנגנון שהתקינו בהן מראש, ובקראבס זה כל-כך מסובך שאם אני אתחיל להסביר אתם תאבדו עניין. בבלאק ג'ק זה העובדה שהשחקן תמיד מושך לפני הדילרית, זה מה שמעניק לבית את

היתרון. אפשר לספור קלפים, ואז הסיכויים הם יענו לטובתך, חמישים וקצת אחוז. אבל גד לא מספיק טוב עם מספרים ויש לו הפרעת-קשב. גם אם הוא לא היה מפחד מהבריונים של הקזינו שידפקו לו מכות בסמטה מאחורה, הוא לא היה מצליח למשוך משהו כזה בחיים.

ברולטה זה שני האפסים הירוקים. האפס והאפס-אפס. בזכותם הבית תמיד ינצח, כי ההימור תמיד מתבצע ביחס לשלושים ושישה מספרים ושני צבעים, כאשר למעשה יש שלושים ושמונה מספרים ושלושה צבעים.

והכל כתוב בחוקים מראש, כל-כך כתוב בחוקים שהם אפילו לא כתובים בשום-מקום. אף-אחד לא מנסה להסתיר את זה, הכל קבל עם ועדה, אומרים לכם, ככה זה, אתם אלה שנדפקים מזה, וכולם פשוט יודעים את זה ועדיין משחקים את המשחק. כי אם הם לא ישחקו, יהיה להם משעמם, סתם להסתכל על עצים נגיד.

כל זה לא אומר שכולם תמיד מפסידים, זה רק אומר שהבית תמיד מנצח. זה כמו שיש כריש גדול והרבה דגיגונים קטנים. והוא טורף רק חלק מהם. ואז לשאר יש יותר אוכל לעצמם. פלנקטון או משהו.

גם בכלכלה הכללית זה ככה, אבל שם האנלוגיה הזו לא מתלבשת מאה אחוז, כי שם יש דגים מכל מיני סוגים, והרבה כרישים, והכרישים לפעמים רבים ביניהם ולפעמים עובדים בשת"פ. גם שם יש שימוש בכוח, כמו שאם למשל דגיגון אחד לא ישלם את החובות שלו, תבוא הוצאה לפועל ובסוף הוא יגמור בכלא.

אבל אצל הכרישים זה מסתכם בכוח חד-כיווני, בעוד שאצל בני-אדם, תיאורטית הם היו יכולים להתאגד יחד ואז להיות יותר חזקים מהכרישים. אני מנסה לעשות לעצמי תמונה מנטלית של כמה דגיגים מתארגנים יחד ותוקפים כריש ולא ממש מצליח לראות איך זה יעבוד. אולי לנשוך לו בעין? כך או כך, להתאגד כל-כך הרבה דגיגונים יחד זה קשה יותר מאשר לברוח מכרישים ולקוות לטוב.

גם הדילרית הפורטוריקנית הכחושה עם המחשוף לא מפסידה. היא איכשהו מרוויחה כי היא אם חד-הורית, ועם הטיפים היא חוזרת לדירת הסטודיו המרופטת שלהן ויש לה איך להאכיל את איילין. וגם נשאר לה מספיק זמן כדי להזדיין עם מישהו שמזכיר את אבא שלה. לא שלה שלה. של איילין שלה.

וגם לבעל הקזינו, שנראה כמו מפלצת או לפחות כמו איזה נבל מסרט, גם לו אפשר למצוא תירוץ. בשביל האמפתיה. החל באיזה חסך בילדות וכלה בנשמה שהסכימה לקחת על עצמה את העול של סגידה לממון. כי מישהו צריך לעשות את העבודה המלוכלכת. אלו הנשמות הכי מוארות שמוכנות לחיות חיים כה נלזזים. אבל זה מרגיש כבר מאולץ לתרץ ככה מתורות הסוד. לעוס.

כשגילו לאמא של גד את המחלה הנדירה, הוא ניסה לבקש מהממשלה והם אמרו שזה לא בסל התרופות. אז הוא ניסה לבקש מהבעלים של החברה שעבד בה (את אולפן ההקלטות הוא בנה סתם בשביל הכיף, בחדר בדירה השכורה של אמא שלו, כי אי-אפשר להתפרנס מזה).

אבל גם הבעלים סירב כדי לא לקבוע תקדים בחברה. אז הוא אסף את כל הכסף שיכל, בלי להגיד לאמא, כי היא מבחינתה מעדיפה להתפגר, העיקר שתישאר לו ירושה. משהו. כמה שקלים. הוא אסף הכל והגיע ממש קרוב לחצי מעלות הטיפול.

שחור זה צבע מקברי כזה. באדום יש שמחת-חיים. גד הניח את כל הציפים בטבעיות, היד בכלל לא רעדה. הייתה שם קבוצה של חבר'ה בחליפות שמניחים סכום כזה כל סיבוב כבר שעתיים. וצוחקים.....

הצליל המתכתי של הכדור שמתגלגל בתוך המסילה של הרולטה, הוא צליל מאוד מסוים.

הגלגל הסתובב, והלב התחיל לדפוק קצת.

ליד גד עמדה מזל.

לאמא שלה יש מחלה אחרת.

מזל אוהבת שחור. זה חגיגי.

מה אתה נובח

כשהתחילו עם החוק המטורלל הזה, ידעתי שאני חייב למצוא פתרון לפֶּה, וכמה שיותר מהר. כולה צ'יוואווה, שוקל מקסימום שלושה קילו, בחיים לא נשך אף-אחד - בקושי ליקק - וגם אם היה נושך, לא היה גורם נזק רב יותר מעקיצה של יתוש.

ועכשיו בגלל שרוטוויילר אחד, בטח כבר סנילי, נשך איזו זקנה בגן-מאיר, כל הכלבים במדינה מחויבים לשים רסן. לא מספיק עברנו לדירה קטנה יותר - כמה אפשר להחזיק שני חדרים פלוס כלב עם משכורת של מורה - וגם רחוקה יותר מהפארק שפפה אוהב. עכשיו צריך גם לנעול לו את הפה עם חתיכת פלסטיק מכוערת, משל היה זולל בני-אדם, כמו חניבעל לקטר?

בהתחלה לא דפקתי חשבון. פפה ואני ירדנו יחד לגינת הכלבים בכוכשים, כרגיל, בלי רסן. אחרי יומיים תפס אותנו פקח שהזכיר לי כלב נקניקיה. הוא אמר שפפה מסכן את בריאות הציבור ונתן לנו קנס של 500 שקל. הלוואי שהיו לי ביצים להמשיך ככה, בלי רסן, לא לשלם את הקנס. שיביאו הוצאה לפועל, גם ככה אין מה לקחת.

הרי אם כל בעלי-הכלבים יחד יגידו זין, לא שמים רסן ולא משלמים, מה הוא כבר יוכל לעשות, הנקניקיה הזו?

אבל לרוב הבעלים זה בכלל לא מזיז. מה אתה נובח, הם אומרים, בסך-הכל רסן, ובכלל, זה כלב, הוא לא מודע למה שקורה לו.

יש איזו כלבה מעצבנת אחת בגינה של הכלבים. עם רסן פרחוני ורוד. פינצ'רית. הבעלים שלה מספרת כמה הרסן חשוב כדי לשמור על המבוגרים, ובהיעדר דוגמה אחרת, מזכירה את הזקנה מגן-מאיר. כשהיא רואה אותי מוריד לפפה את הרסן, היא שוב מדברת על הזקנה ושואלת "מה אם זו הייתה אמא שלך?"

אמא שלי מתה מסרטן, אני אומר לה, אז אולי לפני הרסן נסגור את בתי-הזיקוק, והיא מאבדת עניין וחוזרת לצלם את הפינצ'ריה לאינסטגרם.

אחת אחרת, עם כלב מעורב, קלטתי אותה מתלבטת, אחרי שראתה את פפה, אם לשחרר לכלב שלה את הרסן. היא קלטה אותי קולט אותה, מיד התחרטה והחזירה אותו.

הייתי ניגש לדבר איתה, אבל אני קצת חסר-ביטחון לגבי המראה שלי. אתם בטח מכירים את הקלישאה על כלבים שדומים לבעלים שלהם. רוצים לדעת איך אני נראה? דמיינו צ'וואוה, רק בבן-אדם. פעם אחת מישהי אפילו התבלבלה בינינו; היא ליטפה אותי, וממנו התעלמה לחלוטין.

בכל אופן, הבעלים הזאת, של הכלב המעורב, כדי לשחרר לכלב שלה את הרסן, הייתה צריכה לשחרר בדרך כל-כך הרבה תפיסות ואמונות, הקרקע הייתה נשמטת תחת כל ההבנה שלה את טבע האדם וטבע הכלב, אז עוד כמה דקות עם רסן, אוטוטו הטיוול נגמר ומגיעים הביתה.

אני, לעומתם, לא מוכן לעשות לו את זה ויהי מה. קשר בין אדם לכלב שלו זה יותר ממשפחה, זר לא יבין זאת, אם לו כואב לי כואב, בטוב וברע הוא מקשקש כשאני נכנס הביתה, כשמורן עזבה אותנו בשביל ההוא עם ההאסקי, הוא ליטף אותי בימים ויילל איתי בלילות, כולו אמת היצור הזה, ועכשיו אומרים לי שהוא מחויב לבלות את החיים העלובים והחד-פעמיים שלו עם רסן?

אני, עוד בימים שלפני הרסן כבר שאלתי את עצמי, מי הסמיך אותי, ברייה ככל הבריות, להגביל את חופש התנועה של היצור הזה עם רצועה, או לסגור אותו בדירה של שני חדרים, עכשיו חדר אחד. אמנם אני יודע ללמד גיאומטריה ונגזרות, אבל בכלל לא בטוח שאני מבין את החיים יותר טוב ממנו. זה שיש לו מוח בגודל של ביצה לא אומר שצריך להיות לו אזיק על הצוואר או חתיכת פלסטיק על הפרצוף. ועכשיו מוטל עליי גם לקבוע מתי פפה ינבח את הנביחות המביכות שלו על יונים, ומתי הוא יריח את החור-תחת של כלבות, או יאכל איזה חמציץ שאיכשהו הצליח לנבוט בין כל הלבנים במדרכה.

ולפעמים אני ממשיך וחושב, איך הם לא מתמרדים נגדנו? אפילו שאנחנו משאירים להם קערה עם אוכל יבש פעם ביום ואוספים את הקקה שלהם. אם אני הייתי הם, ותמיד היה יצור אחר שמחליט בשבילי את כל ההחלטות, בגלל שהוא חושב שהוא יותר מפותח או למד מדעי המדינה או משהו בסגנון, הייתי בועט, בורח, צורח, מממיייי אתתתתתה שתגיד לייייי לשים ררררססססןןןן????!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

!!

ומילא, הם לא יודעים לדבר, הכלבים, אנחנו מדברים על כלבים, לפחות שינבחו, ינשכו, יהלכו אימה עלינו עד שנסתגר אנחנו בבתים, ונפחד להכריח אותם לעשות ולו עוד דבר אחד קטן. אחרי שבועיים עם רסן, פפה כבר לא מקשקש כשאני נכנס הביתה. הוא קמל לאיטו, שוכב על השטיח כל היום עם הזנב בין הרגליים. יש לו עצב כזה בעיניים.

כאילו הוא מרגיש שהוא בעונש אבל לא יודע מה עשה לא בסדר. אז פפה ואני הלכנו להפגנה בכיכר הבימה, ואפילו הכנו שלט מתוחכם עם משמעות כפולה שכתוב עליו 'התירו את הרסן'. להפגנה הגיעו עוד שלושה-עשר בעלי כלבים. היו שם ארבעה פודלים, שני לברדורים, אמסטף אחד ועוד כמה מעורבים מצער בעלי-חיים. היו גם מאה חמישים שוטרים, חלקם על סוסים שחורים וגדולים, שהרסן שיסע להם את צדי הפה.

חילקנו פליירים והסברנו לכל בעלי-הכלבים האחרים כמה הרסן מסוכן לבריאות הכלב, זו הפיזית אך גם הנפשית, לא רק בעיות בדרכי הנשימה, בחוש הריח ובלסתות, אלא ממש כל רננת-החיים נעלמת בלי החופש לנבוח ולהריח חורי-תחת. הם בעיקר צחקו עלינו. זה כלב, הם אמרו, וחזרו לזרוק מקל לכלב שלהם, שכמובן לא הצליח להחזיר אותו.

שבוע אחר שבוע הגענו להפגנה, נכנסתי לעניין ממש עמוק, עד כדי כך שכאב לי לראות את הרסן לא רק על פפה. בכל מקום בעיר שאני מסתכל אליו, אני רואה כלבים מכל הסוגים, עם מוח בגודל של ביצה, קשורים ברצועה, עם רסן מפלסטיק, שעדיין לא הבינו שהם תקועים עם הדבר הזה על הפרצוף פור גוד, וכל פעם מנסים מחדש להריח אחד את השני או לתפוס איזה מקל.

היו כמה שממש נבחו עלינו.

לא אכפת לכם מהזקנה בגן-מאיר, אה, הם אמרו, אתם מהאלה שלא אכפת להם מהזקנה בגן-מאיר. בטח שאכפת לנו, ניסיתי להסביר, אנחנו מבקרים את סבתא שלי פעמיים בשבוע, אפילו שהיא גרה בחיפה. ואפילו שזה שלושה אוטובוסים ושהאוטובוס תמיד מאחר. אחרי שאמא מתה, וגם סבא, שניהם מסרטן, גם הבאנו לה כלב. אז אכפת לנו באבוהה, פשוט ככה זה בחיים, לפעמים הם נושכים אותך, זה לא אומר שצריך לשים עליהם רסן. הרי אין לזה סוף, נשים רסן על הכלב, ישרוט אותה חתול, נשים לחתול כפפות, ישתין עליה גרביל.

קשה מאוד לנהל דיון ענייני בהקשר של הפגנה. זה בעיקר סלוגנים קליטים-למחצה וצעקות יצריות. הסוסים של השוטרים חירבנו על המדרכה ואף-אחד לא אסף את החרא, אז דרכתי עליו.

איזה רוחניק אחד שהגיע להפגנה עמד בצד, בשקט. כשנעמדתי לידו הוא לחש לי: לרסן יש סיבה.

אני יודע, אמרתי, הזקנה בגן-מאיר.

לא-לא, הוא השיב, זה כדי שהם ילמדו להוריד אותה.

מי, הכלבים? שאלתי.

הוא רק הנהן.

לא היה לי חשק להמשיך את השיחה הזאת.

המפגינים המשיכו לדקלם סיסמאות ונאומים כמו "הכלב לא מריח / משהו פה מסריח", "היום רסן, מחר כלוב", "לא מתרסן". אמנם הקופירייטינג היה מעולה אבל בשלב מסוים כבר היה קשה לי להתחבר.

העניין כבר נראה לי הרבה יותר עמוק מהרסן עצמו. ניחא, נתיר את הרסן, ואז מה? עדיין יצקו בטון על הפארקים של פפה, והבעלים של ההאסקים עדיין יעבדו שעות ארוכות בהיי-טק וישאירו אותם לבד בבית כל היום, והילדים עדיין ישחקו במחשב במקום עם הכלב, והדירות ימשיכו להתכווץ וכל הכלבים ישלמו יותר שכר-דירה.

זה הרי לא כזה פשוט, השינוי שהם צועקים עליו בנלהבות, צריך לעבור כלב כלב, ודבר כזה דורש אילוף של שנים.

אני לא יודע כמה זמן הסיפור המגוחך הזה יימשך. אתמול בחדשות, למשל, דיברו על מחדל הגור מנס-ציונה, שנשך את הבעלים שלו בביצים והוא איבד אשך. אחד הווטרינרים בפאנל אמר, אולי נפלט לו, שהנשיכה עשויה להיות תוצאת לוואי של הרסן, שכן הגורים שנולדו בשנה האחרונה, לא יודעים איך זה בלי רסן ולכן מתקשים לשלוט על הפה שלהם. שאר הווטרינרים אמרו שכל המחקרים סותרים את ההיפותזה הזו, ואחרי הפרסומות אותו וטרינר כבר לא היה בפאנל.

בינתיים פפה ואני עברנו לכפר, הרחק מהפקחים, קרוב ליער. כאן אנחנו אפילו יכולים להרשות לעצמנו שלושה חדרים. יש אתנו כאן עוד בעלים שלא רצו לשים רסן על הכלבים שלהם. רצועה גם לא צריך פה, פפה רץ ליער וחוזר כרצונו, נובח את הנביחות המביכות שלו ומריח חורי-תחת כאוות נפשו. ומה אם יגיע לפה פקח? בואו רק נגיד, שלמרות שיש להם מוח בגודל של ביצה, דבר או שניים אפשר ללמד אותם לעשות, ופפה אמנם קטן, אבל נשיכה אחת בנקניקייה הנכונה, ועבור הפקח זו תהיה הפעם הראשונה והאחרונה שהוא מגיע לכאן לרחרח.

אחוות הטבעת

פרודו בגינס סיים לארוז את תרמילו - מסע רווי-תלאות מחכה לו.

הדרך למורדור דרך חתחתים היא, טומנת בחובה מלכודות רבות, לילות אפלים ויצורי-חושך. אך יהיה אשר יהיה, הוא ישמיד את הטבעת המקוללת הזו אחת ולתמיד.

הוא חגר את נדן החרב, נשא את התרמיל על גבו, ונפרד מאחיו הקטן גולם.

"קח אותי אתך בתרמיל," אמר גולם הקטן.

פרודו צחק, והבטיח לגולם שכשיחזור, הם ישחקו יחד במחבואים, כמו בימים שלפני הטבעת.

"למה בכלל אתה רוצה לזרוק את הטבעת? תן אותה לי. הלוואי שהייתה לי טבעת," אמר גולם הקטן.

לילדים קטנים אסור לענוד טבעת. איזה מזל, פרודו חשב.

בלוויית נושא-הכלים הנאמן שלו, סאם ג'מגי, יצא פרודו לדרך. בני-הכפר כולם התכנסו לשבחו על אומץ-ליבו. הם נופפו לשלום והטבעות בוקות על אצבעותיהם, אך בסתר ליבם חשבו, אף-אחד מעולם לא ויתר על הטבעת, לא בכפר שלנו ולא בכפרים השכנים. הם תהו שמא זו הפעם האחרונה שיראו את פרודו בגינס.

השמש זרחה במרכז השמיים הבהירים, והאירה את הדרך המתפתלת לה בין סלעי-הבזלת הכבירים. צמתים רבים היו בדרך, אך פרודו לא דאג. כל עוד הטבעת ברשותו, הוא תמיד ידע לאן ללכת. הוא ענד אותה, והברק שלה סנוור אותו.

"איך אתה לא הולך לאיבוד בלי טבעת?" שאל פרודו את סאם, ולא גרע עין מהתכשיט הנוצץ. לנושאי-כלים, כמו לילדים קטנים, אסור לענוד טבעת.

סאם הרהר בשאלה למשך דקה או שתיים.

"הכפר שלנו קטן, אדון פרודו, איני יוצא ממנו לעתים תכופות. ומחוצה לו, ובכן, לעתים אני נעזר בהוביטים אחרים, לעתים בכוכבים או ברוח. ולפעמים, ובכן, לפעמים אני בכלל אוהב ללכת לאיבוד," אמר סאם ומשך בכתפיו.

הם חנו בצהרי-היום בצלו של עץ תפוחים. תפוח אדום נח לו על הרצפה, ופרודו נטל אותו. הוא שלף את החרב מנדנה, וחצה את התפוח לשניים. הוא חשב לעצמו: חרב זו איננה טובה או רעה כשלעצמה. היא רק כלי. אפשר לקצץ איתה תפוח או יד.

גם הטבעת היא רק כלי.

קול לחששני התגנב לאוזנו של פרודו. הוא הביט מעבר לכתפו, אך ראה רק יערות ירוקים ובזלת.

לא צריך להשמיד אותה, אפשר להשתמש בה לטובה.

"שמעת את זה?" שאל פרודו את סאם, שהצטנף בין התיקים שנשא ועיניו עצומות, בדרכו לתנומה ערבה.

"את מה?" שאל סאם מתוך שינה, וחזר לנחור.

הלחישות פסקו. פרודו התיר לסאם לנום, הניח את הטבעת בכיס, ושקע בעצמו בשינה עמוקה.

הם התעוררו בין הערביים והמשיכו במסע. עליהם לדבוק בלוח-הזמנים אם ברצונם להגיע להר האבדון בערב היום השלישי ולהשמיד את הטבעת.

אין יותר צמתים עד שיגיעו לחניית-הלילה, הטבעת הורתה לפרודו, אז הוא הסיר אותה והתיר לעיניו לרחוץ מעט בגווני השמיים המתחלפים.

"אדון פרודו," שאל סאם בעודם צועדים.

"כן, סאם."

"מי יצר את הטבעת?"

הטבעות הללו מעולם לא מצאו חן בעיני סאם, והשאלה אודות מקורן הטרידה את מנוחתו מזה שנים ארוכות.

"אינני יודע, סאם היקר. תוכל לשאול את גנדלף המכשף, מחר בערב. עכשיו עליי ללכת להתפנות."

פרודו מצא פינה בין השיחים וכרע ארצה.

כדי לחסוך זמן יקר, הוא שלף את הטבעת מכיסו וענדה. הוא עצם את עיניו, ושלח מסר על-חושי לכל בני-הכפר, המסע מתקדם כשורה, סאם ואנוכי שלמים ובטוחים.

מרבד כוכבים זרח מעל פרודו והטבעת, ופרודו הרגיש את חלציו הכמהים אליה. היא הביטה עמוק אל תוך עיניו הירוקות, והם תינו אהבים תחת כיפת השמיים. זה היה יפהפה.

פרודו נרדם, חבוק בזרועות הטבעת. הוא חלם על גולום. הוא שוב היה בן שלוש והם שיחקו במחבואים, אך פרודו לא הצליח למצוא אותו. הוא חיפש בשקע הנסתר שבחדר הכביסה, מתחת לערימת הסדינים שבמרתף, אך גולום הקטן לא היה שם.

אתה כלום בלי הטבעת.

השמש עלתה.

פרודו פקח את עיניו ומצמץ. הטבעת עדיין הייתה על אצבעו, והוא התקשה לזכור את אירועי הלילה.

אתה לבד בלי הטבעת.

הלחישה הגיעה כאילו מתוך החלום.

לא תוכל להסתדר בעולם בלי הטבעת.

"אדון פרודו! אדון פרודו!" סאם הגיע בריצה לעברו.

"חיפשתי אותך בכל מקום! הלכת להתפנות ולא חזרת, חשבתי ש.. חשבתי ש.."

"הכל בסדר, סאם," אמר פרודו וכיוון את גבותיו, "פשוט נרדמתי עם הטבעת. אני.. אני חייב להיפטר ממנה."

הם ארזו את התיקים והמשיכו במסע.

לאחר שהטבעת הראתה לפרודו את הדרך, הוא הסיר אותה ושם בכיס. הוא ינסה לזכור את הדרך בעצמו; בין כה וכה עליו להתרגל.

גם היום השני האיר להם פנים. השמיים נותרו בהירים, וצבעו את היערות בחמישים גוונים של ירוק. סאם עצר והריח את הלבנדר שגדל פרא בצדי השביל. שני שועלים חצו בזמן שנשר זהוב-חזה דאה מעליהם. פרודו וסאם רחצו במי המשי של האגם הלבן, צוללים וטועמים את המים המתוקים, מתיזים מים זה על זה.

פרודו יצא מהמים, פשפש בכיסו, והביט באגם מבעד לטבעת. המים נצבעו בגוון הזהוב של הנשר. הוא כיוון את הטבעת לעבר הנשר, ויכול היה לראות כל נוצה בפלומה העוטפת את צווארו המעוקל. מבעד לטבעת, השועלים הריחו כמו לבנדר.

“בוא והסתכל מבעד לטבעת!” קרא פרודו לעבר סאם, אבל סאם העמיד פנים שלא שמע אותו. הוא צלל פנימה, פקח את עיניו במים, וראה יצור צבעוני שלא הצליח לזהות חולף על פניו. הם ארזו והמשיכו ללכת, וסאם שם לב שכל כמה רגעים, פרודו משפשף את עיניו.

בשעת דמדומים הגיעו השניים למחנה. גנדלף בירך את הנערים האמיצים, ושיערו הלבן הארוך דגדג את פרודו בזמן שחיבק אותו. זמן רב חלף מאז שפגש צעיר בדרכו להר האבודן שבמורדרור, נחוש להשמיד את הטבעת. הוא כבר תהה אם אי-פעם יפגוש צעיר שכזה שוב.

הלילה ירד והשלושה התקבצו סביב המדורה. סאם ניצל את ההזדמנות והציג בפני גנדלף את הקושיה המטרידה בדבר מקורה של הטבעת.

“הו, בני, שאלה זו בדבר הטבעת, עתיקת-יומין היא ופנים רבות לה,” אמר המכשף וליטף את זקנו. “אך היא הכרחית על-מנת לרדת לעומק מהותה של הטבעת, ובשל כך, גם על-מנת להשמידה.”

הלהבה השמיעה פצפוצים ורשפה גצים לכל עבר. פרודו וסאם הביטו בה, מהופנטים. המדורה נסכה מרגוע על עיניו של פרודו. “מי יצר את הטבעת הראשונה, שואל אתה? ובכן, היה זה *המעצב*. המעצב היה מכשף רזה, קירח עם משקפיים, שהתגורר בבקתה ביער. הוא הלך תמיד יחף ואכל אך ורק פירות שנפלו מן העצים. במשך שנים רבות התמקצע ברזי האלכימיה, וביקש לייצר חפץ אשר יקנה להוביטים חירות מוחלטת וכוח מוחלט. הוא ניסה לייצר כנפיים משעווה, חרב מיהלום ושעון-קיר ממים. הניסיונות כולם כשלו; חלק מהחפצים העניקו להוביטים חירות מוחלטת, וחלקם כוח מוחלט, אך לעולם לא את שניהם.”

“והטבעת העניקה להם גם וגם?” שאל סאם בקוצר-רוח.

"כך האמין המעצב. על-כן, הוא ענד את הטבעת עשרים וארבע שעות ביממה. לקראת הסוף, הוא אפילו נהג לומר שהטבעת מעניקה לוינות מעשרים וארבע שעות ביממה."

להקת תנים ייללה במרחקים.

"לקראת הסוף?" שאל פרודו.

"כן, ובכן," אמר גנדלף, "המעצב מת בפתאומיות כשנה לאחר שענד את הטבעת לראשונה. אם תשאלו אותי, היא זו שהרגה אותו."

המדורה השמיעה קול תרועה.

פרודו ניסה לדמיין את פניו של המעצב, אך לא הצליח לראות תמונה ברורה בעיני רוחו. גנדלף מזג שלוש כוסות של חליטת צמחים.

חירות מוחלטת.

פרודו נעמד על רגליו.

"שמעתם את זה?"

המכשף הזקן הביט בליבו העשוי ללא חת של הצעיר. הוא לא שמע כלום, אך ידע מה שמעו אוזניו של פרודו. "התעלם מן הקולות הללו, בני. הם לא חשובים. מחר בלילה כל זה יהיה מאחורינו," הוא אמר.

גנדלף נטל קערה ובה עיסה זהובה, ומשח את מצחו של פרודו. "הנה, זה יעזור. עכשיו לך לישון," אמר גנדלף.

סאם המודאג הביט בפרודו בזמן שהלה נרדם, ושעה קלה לאחר מכן נרדם לצידו. גנדלף נשאר להשגיח עליהם, בעוד פרודו ממלמל את שמו של אחיו, מתוך חלום-בלהות, שעשה את דרכו מעולם אחר, באמצעות פרודו, אל פני המציאות. קול הרעם העיר את השניים לפני עלות-השחר. "סופה מתקרבת," אמר גנדלף, "עליכם למהר." הוא דישן את תרמילו של פרודו בצידה לדרך.

מקטע הדרך האחרון להר האבדון הוא התלול והמתעתע מכולם, ולא הייתה לפרודו ברירה אלא לענוד את הטבעת, שתדריכם בדרך. העננים כמו רדפו אחריהם, והם החלו לרוץ. הר האבדון נגלה במרחק, והלבה האדומה רושפת לכל עבר, כמו מדורת-ענק.

חמדתי.

פרודו התעלם מהקול. עיניו שרפו, והוא חשב, אולי עדיף שיבוא הגשם וישטוף אותן.

חמדתי. כוח מוחלט.

הם המשיכו לרוץ, בתוך מערות נקיקים צרות, דרך סלעים תלולים, המובילים אל לוע ההר. הטבעת הדריכה אותם באופן מושלם.

איני יודע מניין מגיע הקול הזה, חשב פרודו, אבל אולי יש משהו בדבריו?

השניים הגיעו אל שפת לוע ההר.

"קדימה, השלך אותה," אמר סאם. עיניו של פרודו היו כמעט עצומות, וסאם חשב, אני אהיה לו עיניים.

גלי חום אדירים צרכו את עורו של פרודו, אך הוא לא ראה דבר מלבד כתם כתום ומטושטש. כאלו יהיו חייו בלי הטבעת. חיים של עיוורון.

"אני זקוק לה," מלמל פרודו.

"מה אמרת?" קרא סאם.

"אני כלום בלי הטבעת!"

"על מה לעזאזל אתה מדבר???"

"זה רק כלי, אני יכול להשתמש בו לטובה!"

"זו הטבעת מדברת מגרונך, פרודו!"

"היא מעניקה לי הן חירות מוחלטת והן כוח מוחלט!"

"עדיין לא הבנת?!" קרא סאם, בשארית כוחותיו, מבעד קול הלבנה הגועשת תחתיהם, "היא לא מעניקה לך דבר מלבד חולשה מוחלטת ושיעבוד מוחלט!"

כבדרך נס, צעקותיו של סאם הגיעו לאזור רדום בתוכי תוכו של פרודו, השייך לפרודו של לפני הטבעת. הוא החל להסיר אותה.

"לא! חמדתי! חמדתי!" יצור מקומט הגיח מתוך אחד התיקים שנשא סאם. עיניו היו טרוטות ואדומות, ציפורניו כסוסות, וראשו קירח.

פרודו זיהה את אחיו הקטן כשהיה מאוחר מדי.

גולם שלף את חרבו של פרודו מנדנה וזינק לעבר הטבעת. הילד
הניף את החרב, קיצץ את ידו של פרודו, ונפל יחד עם הטבעת
לתוך לוע הר האבדון.

"לאאאאא!" קרא פרודו, והקריאה, כמו גם הזינוק, הכריתה
והנפילה, הועברה בשידור על-חושי חי לכל בני-הכפר והכפרים
השכנים.

ההוביטים המזועזעים רתמו את מרכבותיהם, עלו אל הר
האבדון, השליכו את טבעותיהם פנימה, והן נשרפו במגמה
הרותחת, כל הטבעות כולן, עד הטבעת האחרונה. וזה הקורבן,
קורבנו של אותו נער קטון, ייזכר לדורות כיום שבו זכו
ההוביטים הן בכוח מוחלט והן בחירות מוחלטת.

תהליכי הגוף, כולל פעימות הלב. אלפית שנייה לפני שהאוויר ניתז החוצה במהירות אדירה, שיא גינס הוא מאה שמונים וחמישה קמ"ש, שלחתי את האגודל והאצבע המורה אל הנחיריים ובלמתי את הכוח המשתוקק לפרוץ החוצה. זה היה נורא. אמנם לא סבלתי מאף-אחת מתופעות הלוואי החמורות, בכל זאת הן נדירות, למשל קרע בושט או בקרנית, נקב בעור התוף, התפוצצות של נימים בריאות או טראומה ללסת, זה אמיתי, תקראו על זה לפני שאתם עוצרים אפצ"י בפעם הבאה, אז עליי כל אלה דילגו, מה שכן ראשי הסתחרר במשך כמה דקות, וזה אפילו לא זה, משהו בפעולה הזאת פשוט הרגיש לי שגוי.

בדיעבד הייתי צריך לעצור אותו, רק הפעם, רק כדי להגיע אל גורל. את ההודעה הקולית האחרונה שהיא שלחה לי בקושי הצלחתי להבין בגלל הצרחות ברקע. בכלל לא בטוח שייתנו לי לראות אותה, אבל אם אני לא אנסה אז מי ינסה.

חיכיתי לפני שאני מבשר לה חדשות רעות, אולי עדיין אמצא דרך להתחמק מזה. אני יודע שזה לא נראה מבטיח - עם כיתת-היורים והכל - אבל משהו בכל-זאת נשאר משלוש שנים בפקולטה למשפטים, הזכות להליך הוגן ומה לא, שלחתי את הטופס בהתאם לחוק הערעור האזרחי, התשס"ד-2004.

הקצין העביר לי את הערכה הלוגיסטית דרך הפתח הסניטרי. מעניין איזה שימורים קיבלתי הפעם. סובבתי את הקופסה שלוש פעמים, בשביל המזל, ופתחתי. גרגירי חומס וטונה. לא סובל טונה, אבל כמו שאני מכיר אותם, עד שיחליפו לי האיטום ייגמר.

הוצאתי את המטליות הלחות, דלי הצרכים, והמחשב הנייד. אותה מדבקה דהויה התקלפה מהגרוטאה: 'רכוש ממשלתי, משרד הכלכלה; לצרכי עבודה מהכיפה בלבד; לפי חוק יסוד: חופש העיסוק'.

מה נראה להם, שכולנו או מתכנתים או מורים? אחרי שהשתחררתי מבית-החולים נשבעתי שאני מעדיף לנגב תחתים כל החיים מאשר לקרוא עוד פסק דין אחד, אז התחלתי לטפל באיזו ניצולת-שואה בצפון העיר. אני אנסה, אין לי ברירה, בשני

האיטומים הקודמים הבוסית שלי עוד הבליגה, אבל בקלות היא יכולה לומר לי הפעם, זבש"ך, תתחיל לעצור אפצ'ים. איך אני אמור להחליף ללידיה טיטול בזום? לידיה, ליד.. לידיה, הטיטולים במגירה מתחת לכיו... מההה? לידיה, תקשיבי לי רגע, הטיטול.. מהההה? כוס-אמ-אמק המחשב הממשלתי הזה, יאללה שתפטר אותי, גם ככה השטח של הדירה שלי לא גדול בהרבה מהכיפה. בלעתי עוד ציפרלקס.

עשרים עיניים ננעצו בי בזמן שפתחתי את המעטפה, חצי של השכנים מלמעלה וחצי של כיתת-היורים. זה באמת הכרחי שהמחסנית תהיה בהכנס? כצפוי, הבקשה המיוחדת שלי לשחרור מוקדם מהאיטום נדחתה. בית-המשפט מעולם לא שש לקבוע תקדימים.

זה בטוח בגלל שבסוף סימנתי לא במשבצת ההיא, האם אני וגורל קרבה ראשונה. תגדיר קרבה ראשונה. בתעודת-הזהות כתובים לנו שני שמות משפחה שונים. אם תדקור אותי עם מזרק, תיקח קצת דם, תשלח למעבדה ותשים מתחת למיקרוסקופ, הג'יאים והטיאים והאיים והסיאים בדי-אן-איי שלי לא יהיו מסודרים באותו סדר כמו אצלה, אבל מהרגע שראיתי את התלתלים שלה והמבט התמים הזה מאחורי המשקפיים הרגשתי שאני כבר מכיר אותה. אני לא יודע איך יצא ששמו אותנו באותה קבוצה בבית-החולים, אני רק יודע שאחרי ששמעתי אותה שרה לט איט בי התחלתי להאמין במלאכים, ועוד דבר שאני יודע זה איך זה להסתובב בעולם הזה כשכולם מסתכלים עליך אבל אף-אחד לא רואה אותך.

זהו, החלטתי, הלילה אני מתגנב דרך הפתח הסניטרי. שלחתי הודעה לגורל. להפתעתי היא ענתה די מהר, כנראה בסוף לא לקחו לה את הטלפון. נשמע שהיא נרגעה. אתמול נתנו לה זריקה בטוסיק והכניסו אותה שוב למחלקה הסגורה. היא איימה לעלות לקומה השלישית ולקפוץ, לא הבנתי אם לפני הזריקה או אחרי. הפעם זה סופי, היא אמרה, אבא שלה נכנס לכלא. שלחתי לה עוד הודעה, וביקשתי שתשיר לי שיר, אבל היא כבר לא ענתה.

בהמשך היום שיחקתי אותה קול. פרשתי את המזרון המתנפח על המדרכה. קרני-השמש חיממו את פנים הכיפה, קצת כמו סאונה, אז ירדתי לתחתונים. דווקא היום הבוקסר עם הכרישים והחור. אפילו ביקשתי שיחליפו לי את הטונה כדי שלא יחשדו בכלום. שכנה מבוגרת אחת ראתה אותי מהמרפסת, מלקט גרגירי חומס מפחית שימורים. למרות שעל המדבקה מחוץ לכיפה כתוב בפירוש שאסור להאכיל אותי, היא השאירה סיר גדוש במרק ירקות ליד הפתח הסניטרי, והשוטרים העלימו עין. לקראת הערב התעדכנתי בחדשות:

פרופ' לידיה בורויבה ממכון המחקר הטכנולוגי MIT שבארה"ב, חקרה במשך שנים את הדינמיקה של נשיפות בשיעולים והתעטשויות במעבדתה, והיא מצאה כי ענני רסיסי רוק עלולים לנוע גם עד מרחק של 8.2 מטרים.

"חשוב לנו להבין כיצד בדיוק מתרחש התהליך של התפרקות ותפוצת הנוזלים", אמרה בורויבה, ראש המעבדה לדינמיקת נוזלים והעברת מחלות ב-MIT.

"הפיזיקה של התהליך מלמדת אותנו מה גודל התפוצה של הנוזלים, וכתוצאה מכך מאפשרת לנו לחזות מהו טווח הזיהום", הסבירה.

בורויבה וצוותה השתמשו בניסוי במצלמות שמתעדות 6,000-8,000 פריימים בשנייה. בניסוי השתתפו 3 בני אדם שצולמו כשהם מתעטשים סך כולל של 100 פעמים. כל עיטוש נמשך בממוצע כחמישית השנייה, ועל אף הציפיה שהעיטושים יצרו ענני רסס אחידים, החוקרים גילו שהרסס מתפזר לאוויר בדפוסים שונים. הנוזלים שנפלטים בזמן האפצ"י משתחררים במקטעים מצומצמים שמתפזרים לצורת בלון ואז מתנפצים ונפרדים לחוטים ארוכים.

"הממצאים שראינו הפתיעו אותנו במובנים רבים", אמרה בורויבה. "ציפינו לראות טיפות נפלטות בשלמותן מתוך דרכי הנשימה. מתברר שלא כך הדבר".

על ידי השימוש במושאי בדיקה שונים, קיוו החוקרים לזהות אילו אנשים הם "מדביקי-על" - מי שניחנו ברוק אלסטי במיוחד,

שנשאר זמן רב יותר בצורת חוטים, לפני שהוא מתפרק לטיפות ורסיסים. החלק האחרון של ההתעטשות - שהוא זה שהעין האנושית עדה לו בדרך כלל - הוא זה שבו הנוזלים שנפלטים במהלך ההתעטשות הופכים לרסס של טיפות.

”יש דחיפות בשינוי ההנחיות שניתנות היום על ידי ארגון הבריאות העולמי לגבי הצרכים בצידוד מגן, במיוחד עבור עובדי שירותי הבריאות”, אמרה פרופ' בורויבה, שהציעה כי ייתכן ויהיה צורך במרחק רב יותר בין בני-אדם.

בימים אלה עמל צוות החוקרים על בניית אגף חדש במעבדה, שבו יהיו אמצעי שליטה באקלים ומספיק חדרים כדי להרחיב את הניסוי למספר גדול יותר של נסיינים שישתתפו בו, בו-זמנית. תכניתם היא למפות את כל סוגי ההתעטשויות, שיעולים ואמצעים אחרים להפצת מחלות.^{1 2}

כיביתי את המחשב, וחשבתי, דווקא מתאים לי כיפה בקוטר 16.4, באומדן גס זה מאתיים מטר מרובע.

בחוץ החשיך.

וידאתי שסיר המרק נמצא מחוץ לפתח הסניטרי, והעמדתי פנים שאני מתכוונן לשינה. השכנים כבר איבדו עניין והלכו לצפות בחדשות. לאט לאט, בלי שהשוטרים יבחינו, נשכבתי על המזרון המתנפח, ומיקמתי את דלי הצרכים והמחשב הנייד מתחת לשמיכה. בחצות בדיוק מתבצע החילוף של כיתת-היורים. זחלתי החוצה מהמזרון והשארתי את המחשב ודלי הצרכים מתחת לשמיכה. השוטרים המתחלפים חשבו שאני ניגש לסיר כששמעו את הפתח הסניטרי חורק. אף-אחד לא שם לב שהשתחלתי החוצה.

סמי השומר ישב בבוטקה שלו בכניסה לבית-החולים. הצגתי לו את התעודה שלי מרחוק - ידעתי שכדאי לשמור אותה - הוא זכר אותי ונופף.

¹ זה אמיתי, תקראו על זה – הייתי אנוס לצטט במדויק, כדי שלא אהיה חשוף לתביעה לפי חוק זכויות יוצרים, תשס”ח 2007.

² מצד שני, זכות הציבור לדעת.

אותו ציור ירוק ומכוער היה תלוי במסדרון של המחלקה. כמה שלא התגעגעתי למקום הזה.

מסכה סניטרית! הוא בלי מסכה סניטרית!

אלה, המשוגעים, כשנתקע להם קטע במוח, הם חוזרים עליו שוב ושוב כל כמה שניות, זה לא רצוני, כמו טיק בעיץ. בסדר, בסדר, מסכה סניטרית, רק שששש. שששש. מצאתי מסכה סניטרית זרוקה על הרצפה. המשוגע הזה היה חדש, הוא לא היה כאן כשאני הייתי מאושפז, אז לא ידעתי אם הוא מהמשוגעים שימשיכו לצעוק גם אחרי שאעשה מה שהוא רוצה. לשמחתי הוא מחא כפיים והשתתק. אחר-כך חזר לשוטט במסדרון, מצחק ומרייר, עם המסכה הסניטרית על המצח.

עברתי חדר-חדר, לוחש, גורל, גורל.

כשעברתי ליד החדר שלי לשעבר הגיע הפלאשבק. הפסיכיאטר, אמא ואני יושבים בחדר, הייתי די אוט בגלל התרופות אבל עדיין הרגשתי שאמא לא בטוחה בנוגע לכל הסיפור, קשה להאשים אותה, מה לעשות, אחרי שלוש שנים של חוזים ופסקי דין ועוד שנה של התמחות הייתי חייב לנקות ת'ראש, לעלות על טיסת לילה לגואה כדי להביא אותי הביתה זה בטח לא היה לה קל, במיוחד כשכל הדרך חזרה הבן שלה ממלמל שברי משפטים על גוג ומגוג ומשיח וסוכנים שעוקבים אחריו, מדהים מה שתי טיפות קטנות יכולות לעשות.

פסיכיאטר אחד ראה שאני מציץ לחדרים, לפני שהוא הספיק להוציא מילה הורדתי אותו בבוקס והמשכתי לחפש אותה. אני לא יודע איך הם משבצים למחלקות אבל אני שמח שגורל ואני היינו באותו מעגל-אמון, היא הצילה אותי פשוט בכך שהזכירה לי שתמיד יכול להיות יותר גרוע. אשפזו אותה אחרי שהיא דקרה את אבא שלה בגרון עם סכין מטבח, לפני-כן היא התלוננה במשטרה כמה פעמים אבל לא היו מספיק ראיות, זו הייתה מילה כנגד מילה, האמת, רק ככה יכולה לתפקד חברה מתוקנת, עם חזקת החפות-מפשע כנקודת מוצא, במדינה דמוקרטית ראוי שימצו את כל התרחישים בטרם עוקרים אדם מחייו וכולאים אותו בדלת אמות, זה לא מושלם, אבל מוטב אלף אשמים המסתובבים חופשי מאשר חף-מפשע אחד שנאסר על לא עוול

ככפו, דווקא במקרה של גורל, שהתלוננה בפעם הראשונה כשהייתה בת שמונה-עשרה, בית-המשפט בסוף פסק שהיא לא שיקרה, הוא אנס אותה מגיל שנתיים עד גיל שתיים-עשרה ואז עבר לאחותה, זה עדיין לא אומר שמגיע לו למות, הזכות לשוויון מוענקת לאדם באשר הוא אדם, ללא קשר למוצא, לאום, דת, מין או השקפה - אף מילה על אפצ'ים אגב - ואין סיבה שפדופילים מגלי-עריות יוחרגו, גם הם בני-אדם באשר הם בני-אדם, השופט ציין, על-אף היותו מקרה שאינו-משתמע-לשתי-פנים של עשיית דין עצמי או לקיחת החוק לידיים בלשון הדיבור, היסוד הנפשי אצל הנאשמת היה נעדר, במצב של אי-שפיות זמנית, סעיף 6 א' 1 לחוק טיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991, קובע שאשפוז כפוי מותר רק במידה ומתקיים התנאי, האדם חולה וכתוצאה ממחלתו פגום, במידה ניכרת, כושר שיפוטו או כושרו לביקורת המציאות, והנה, קצת סבלנות אבל בסוף המערכת עושה צדק עם כולם, גם לאחר שהרכיב ההתנהגותי של היסוד העובדתי הוכח, נדרשו ארבע שנים ושלוש ערכאות, בכל זאת יש הרבה פשעים, צריך לחקור את כולם וכוח השיטור דל, מה גם שהיה לו עורך-דין כריש, הוא בחר ללכת על הקו של חופש התנועה, שמעוגן בעיקר באמצעות הפסיקה הישראלית, יש הטועים לחשוב שהזכות מעוגנת בסעיף 6 בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, אולם סעיף זה עוסק רק בחופש התנועה הבין-מדינתי, ולא בחופש התנועה בתוך מדינת ישראל, יש כמובן את סעיף 5 של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, אין נוטלים ואין מגבילים את חירותו של אדם במאסר, במעצר, בהסגרה או בכל דרך אחרת, אולם מסייגים בסעיף 12, אין בכוחן של תקנות שעת-חירום לשנות חוק-יסוד זה, להפקיע זמנית את תקפו או לקבוע בו תנאים; ואולם בשעה שקיים במדינה מצב של חירום בתוקף הכרזה לפי סעיף 9 לפקודת סדרי השלטון והמשפט, התש"ח-1948, מותר להתקין תקנות שעת-חירום מכוח הסעיף האמור שיהא בהן כדי לשלול או להגביל זכויות לפי חוק-יסוד זה, ובלבד שהשלילה או ההגבלה יהיו לתכלית ראויה ולתקופה ובמידה שלא יעלו על הנדרש, אם אב שאונס את בתו במשך עשור זו לא שעת-חירום אז אני לא יודע מה כן, אבא של גורל הורשע וקיבל 11 שנים,

בניכוי התנהגות טובה זה יוצא שש ושני שלישי. העניין עם האפצ'ים, אגב, נמשך כבר שנתיים.

סוף-סוף הגעתי.

היא שמעה אותי לוחש את שמה והדליקה את האור. אמנם היא שקלה שלושים קילו יותר, ככה זה עם התרופות זה קורה לכולם, משמינים בעיקר באזור הסנטר והמותניים, אבל אותו מבט תמים זרח מאחורי המשקפיים.

נעמדנו אחד מול השנייה.

"מזל שאת פה. הייתי חייב לדבר עם מישהו נורמלי. כבר חשבתי שאני משתגע," אמרתי.

"בית-משוגעים בחוץ," היא אמרה, "לא נראה לי שאני אתאבד היום, במיוחד עכשיו כשבאת. מחר נראה," גורל צחקה.

"רוצה לשיר?" שאלתי.

"איזה שיר?" היא שאלה.

"אוו, בייבי בייבי איטס א וויילד וור.. וויילד.. אהה.. אאא...
אאאאפצצצ'יייי."

זה היה אחד רציני, דרגה תשע לפי הערכה גסה שלי, הכל בפרצוף של גורל מטווח של עשרים סנטימטר, אם היו מצלמים אותו במצלמה של MIT כנראה שהוא בכלל לא הספיק להתפרק לחוטים ונשאר בשלב הבלון.

גורל הורידה את המשקפיים, ניגבה אותם בחולצה, הרכיבה אותם וחייכה אליי.

"לבריאות."

ברנינג וומן

גלי הפכה לגל-רדיו בפעם הראשונה בקופנגן, באשרם של אושו, בלי אייווסקה ובלי נשר מדריך.

מוקטה-אננדה, ההודי עם בגדי-הפשתן הלבנים והשיער הגולש, לימד אותה אסאנה ששולחת פראנה מהמאניפורה ישר לצ'אקרת הכתר. את האסאנה הזו הוא לא לימד את כל התלמידות שלו; כשהאנרגיה הדחוסה של רצפת האגן מתועלת לסאהסררה בקדקוד הראש, מתרחש חיבור בין עליונים ותחתונים, שעלול להיות מסוכן לנשמה הבלתי-מיומנת.

גלי הגדילה לעשות; היא מיקדה את כל הצי' בעין השלישית עד שגוש כדורי הצטבר לה במצח, המוח שלה הפך לכפתור שמפעיל את הגוף והיא הרגישה איך הנשמה שלה לוחצת עליו - מתוך בלוטת האצטרובל - אחר-כך זרקה את הכדור לצ'אקרת הכתר וחזרה לצ'אקרת הבסיס, התדר התכיל עם אדמת הקוורץ של האי, היא המשיכה את התנועה המעגלית, מהר יותר ומהר יותר, מלמעלה למטה וחוזר חלילה עד שהגוף התמוסס כליל, נותרו רק שתי נקודות סינגולריות בקדקוד הראש ובסוליות כף הרגל.

מבחינה מדעית, כל התאים בגופה של גלי הומרו באנרגיה, בהתאם לנוסחה היסודית של תורת היחסות הכללית, פראנה במהותה נעה במהירות האור. גם מבחינה קוונטית, ברגע שלא היה אף עד להיותה של גלי, אפילו לא היא עצמה, היא הייתה יכולה להתקיים גם כגל וגם כחלקיק בעת ובעונה אחת. בכך, למעשה, בלי לדעת, פתרה גלי את הסוגיה המורכבת ביותר בתולדות הפיזיקה המודרנית, גילמה את התיאוריה של הכל, איחדה בין שתי התורות, והולידה את הדטרמיניזם האקראי או האקראיות הדטרמיניסטית.

הגל הקוונטי נע ברחבי הבקתה האקזוטית, הוחזר מקיר לקיר בזוויות משתנות, עד שיצא דרך החלון והתפזר ברחבי הג'ונגל

הטרופי, מתמזג עם עץ מנגו, צולל לתוך שורשיו, ועולה דרך עורקיו של עץ אחר עד לקצה העלה. התדר המאוחד של גלי והעץ היה כפול ומכופל, משם היא שוגרה לתוך מפל עד שעלתה בזווית ישרה אל השמיים, הירח המלא קלט את התנודה ופלט אותה לכיוון ונוס, משם למרקורי וחזרה לקופנגן.

כשגלי חזרה להיות גוף, השחר כבר עלה.

מוקטה-אנדה הגיע לקראת שעת הצהריים - גלי כבר הספיקה לשנות את שמה לגלי-גל. הם עשו אהבה טנטרית, תחילה התמקדו בסוודיסטנה ואז בפרח הלוטוס בעל שנים-עשר עלי הכותרת של צ'אקרת הלב. כשמתאפקים עם הפורקן של הדגדגן ומתרכזים בצוואר הרחם, השיווה והשאקטי הופכים אחד, הקונדליני עולה באורגזמה אקסטטית מתומנת דרך עמוד השדרה לאג'נה ומבינים הכל.

כשסיימו, מוקטה-אנדה שאל את גלי-גל אם פגשה את המאסטר בזמן הרטיטות.

גלי-גל הנבוכה השיבה שעוד לא.

תמשיכי לתרגל, אמר מוקטה-אנדה, במוקדם או במאוחר כולן פוגשות את המאסטר.

הם הלכו יחפים על החוף עד ל'בודהה-בונגלו', והזמינו שייק סופר-פוד ירוק עם זרעי צ'יה ופשתן.

השייק הגיע עם קש מפלסטיק; גלי-גל תיעבה קשים מפלסטיק. זה כאב לה בעצמות, לראות איך בני-האדם הסלף-סנטרד מתייחסים לפאצ'ה מאמא, מקור כל יש. היא מיד נכנסה לפייסבוק ופרסמה פוסט זועם בקבוצת 'קופנגן קונצ'ס' קומיוניטי', על כך שזו מחובתנו ואחריותנו כמי שעושים עבודה פנימית לעורר מודעות אקולוגית אצל התאילנדים.

קה פון קה, אמרה גלי-גל למוכר, כי היה לה חשוב ללמוד את שפת המקומיים. היא הציעה לשלם חמישה באט יותר עבור השייק, על-מנת לממן שטיפת כלים במקום פלסטיק, אבל הילד התאילנדי לא הבין אנגלית מספיק טוב.

מוקטה-אנדה הלך לטקס קקאו, וגלי-גל חזרה לבקתה שלה וניגשה למדף הספרים. היא התלבטה בין ביקורת מתונה על הכלכלה הניאו-ליברלית, מדריך לזימון שפע מהיקום בשישה

שליבים, או גיטרה למתחילים; היא לומדת כבר ארבע שנים ויודעת רק אקורד אחד. בסוף היא הלכה על נטפליקס. הפוסט שלה כבר צבר שבעים ושישה לייקים, ושמונה תגובות של לבבות וכפיים. המשוב האוהד הזכיר לה שיש לה תפקיד חשוב בעולם הזה. היא כיבתה את הנטפליקס והתיישבה לעשות מדיטציה. מוקטה-אנדה אמר שבלי תרגול היא לעולם לא תפגוש את המאסטר.

עוד הפראנה מתגבשת לכדי קריסטל וגלי-גל שומעת צליל של שיחת פייסטיים נכנסת. על המסך יש תמונה של אמא. אמא לא כל-כך הבינה על מה גלי מדברת, אבל בכל-זאת שמחה לשמוע את קולה.

זה כמו גלי-רדיו, גלי אמרה.

ברדיו יש חדשות, שירים, ופרסומות, חשבה אמא, לפעמים גם שם אנשים מקשקשים על שטויות, אבל העיקר שהבת שלה בריאה ושלמה.

אבא עדיין שולח לך כסף, שולח, מה שלומו, הוא עם הזנזונות שלו בטוסקנה, מחפש עוד נכס להשקעה, אל תדברי ככה על אבא שלך, את צודקת, גלי-גל אמרה ושלחה לו מטא וחמלה, כולנו נשמות של אור בעולם הזה, אז תסבירי לי, שאלה אמא, אתם יותר רוחניים שם או מה, גלי-גל מיהרה להשיב, אמא, אין דבר כזה יותר רוחני ופחות רוחני, זה פשוט אנשים שבחרו להיות יותר מודעים, כל אחד יכול לעשות את זה, כולנו נשמות של אור בעולם הזה.

השיחה הסתיימה. גלי-גל לא הרגישה שהיא יכולה לתרגל עכשיו, אז היא הלכה למעגל שירה מקודשת ב'אונלי-לאב בונגלו', ואחר-כך אורגיה.

גלי-גל הפכה לגל-רדיו בפעם השנייה בברנינג מן, בלי אל-אס-די ובלי נעליים. היא עשתה רק אקסטזי והייתה יחפה. כבר שנתיים שהיא מנסה לפגוש את המאסטר, בבאלי, בגואה, ברישיקש, בקאריביים, בקנריים, במלדיביים, ללא הצלחה. הקמפ שלה הרים מיצג על-קולי של חדי-קרן מוכלאים עם פיות שיניים שעשויים מקריסטלים שנמשו ממרכז כדור-הארץ

ומרחפים באוויר על-גבי דרקון סיני עתיק מעץ זית שיורק נצנצים. המיצג מייצג, גלי הסבירה לכתב החדשות, את הקהילה, הנתינה, וכמובן החופש המוחלט שהם ערכי-יסוד מנחים בליבם של כל ברנר וברנרית.

ספרי לנו בשתי מילים על הברנינג מן למי שלא מכיר, ביקש הכתב.

כאן בברנינג-מן אתה יכול להיות מי שאתה רוצה ומה שאתה רוצה, השיבה גלי-גל בגאווה. רוצה להיות רוחני? תהיה רוחני. רוצה להיות אקטיביסט אקולוגי? תהיה אקטיביסט אקולוגי. רוצה להיות אמא פאקינג תרזה? שם בפינה יש קמפ שמסמיך לכמורה.

מדהים, מדהים, אני עף פה, אמר הכתב, ומה את עושה למחייתך, אם מותר לשאול?

למחייתי אני פשוט חיה, למה צריך את כל ההגדרות האלה, גלי-גל אמרה ושנינוחה הפתיעה אפילו את עצמה.

הכתב עבר לטילדי, ברנרית אחרת מהקמפ.

את גם פשוט חיה?

הלוואי שהיה לטילדי זמן לעזור לזולת גם בחיי היום-יום, העולם כולו היה יוצא נשכר ממיצגים של חדי-קרן פיות שיניים מקריסטלים מרחפים על גבי דרקון עץ יורק נצנצים, אבל מה לעשות, הקרוון הממוזג לא ימזג את עצמו, גם לא הדירה ברוטשילד, וטילדי היא אנאליסטית בקרן הון סיכון ביום, קריסטל מקודש בלילה.

ככה זה בחיים, הסוד טמון באיזון.

הכתב המשיך לראיין את כל חברי קמפ הדרקונים-פיות: צבע בן-לביא, חבר אגודת המשיחים המסיחים, סיפר על הטריפ הקבלי בו נגלו לו סודות הא"ב העברי, בעקבותיו הקים את מקהלת הזולת, בה כל הזולתים מביטים בעיניים עורגות על הזולת הראשי; פראנה-אנדה (חמוטל אלמוזלינו לשעבר) סיפרה על התקשור עם הישות הרוחנית הנעלה זרובבל, ועל החיסון המקודש שנטלה מבחירה חופשית מוחלטת, על-מנת להמשיך ולהפיץ אור ואהבה ברחבי הגלובוס; ומוקטה-אנדה, ההודי שהתגייר וחזר בתשובה, אמר שיהודי הוא מי שנבחר

להוביל את מחנה האנושות, וסיפר על הרגעים בהם הוא מרגיש אחד עם הבורא.

לגלי-גל נמאס מהריאיון הטרחני, והיא הלכה לטקס שמאניזם וטנטרה מקודשת. הכתבים האלה לא יודעים על מה הם מדברים, היא חשבה בזמן שישבה במדיטציה וצללה עמוק לתוך התהומות של עצמה, ביודעה שרק מהתחתית החשוכה ביותר זורח האור האמיתי.

היא עלתה לתדר גבוה ושידרה לכל המדבר, לינגם של ברנר אחר נכנס אליה לצוואר הרחם של היוני והיא רעדה בכל כדור-הארץ, במצב צבירה כזה יש חיבור אנרגטי ישיר לכל תשעת מיליארד הלכבות האנושיים, אפשר לרפא הרבה יותר במישור האסטרלי מאשר בפזיז, בכל פעם שגלי-גל חוותה אורגזמה אקסטטית מתומנת, ילד רעב באפריקה קיבל ארוחה חמה, בכל פעם שהיא התגברה על אשמה מהילדות, אם חסרת-בית בפיליפינים מצאה קורת גג.

היא ראתה את האור מתקרב, ורטטה לעברו. המאסטר נמצא שם.

אורך הגל התקצר, התדר עלה, הנה היא מגיעה, סוף-סוף היא תדע למה, עוד קצת אהבה, עוד קצת חמלה, ברגע האחרון הכריזו שהפסטיבל נגמר.

מאוכזבת אך מעודדת, גלי-גל הצטרפה לקמפ האקולוגי. הם החזיקו ידיים, עמדו בשורה באורך שני קילומטר, ואספו את כל הפסולת מאדמת המדבר הקדושה, עד אחרון הנצנצים. אחר שמו בשקית זבל שחורה, זרקו למכולה, פיטר-פן וטינקרבל באו עם משאית, ולקחו הכל לארץ לעולם-לא.

שנה לאחר מכן, במאווי, הוואי, גלי פגשה את המאסטר. זה קרה ברגע שקט, בעת הליכה על חוף-הים בשקיעה, אחרי שהיא כבר חזרה להיות גלי, והרהרה בגלגל החיים, על שנים בהן חיפשה ולא מצאה את שאהבה נפשה.

הגלים התנפצו אל הצוקים הכבירים, הרוח החמה פרעה את שיערה, וברגע שהחמה האדומה נשקה לקו האופק, גלי הפכה שוב לגל-רדיו, ככה פתאום. היא רטטה בתוך החול הרך, נעה

בין גרגר לגרגר, עד שהגיע גל גדול וסחף אותה אל תוך האוקיינוס. שם, עם משרעת כמעט אפסית, המאסטר רטט בתדר איטי.

מה את מחפשת, ילדה, הוא שאל, אמת, אני מחפשת אמת, את בטוחה, הוא שאל, וגלי אמרה שכן, למרות שידעה שלא, כי לדעתי את לא מחפשת אמת אלא אושר, ואלו שני דברים שונים, ומה בכך אם אני מחפשת אושר, אם כך הייתי אומר לך שהאדם נולד עם כלי-קיבול משונה ביד, רק כשמוזגים ממנו הוא מתמלא, אך נדמה לי שמימרה זו לא תניח את דעתך, את יודעת שזה לא כל-כך פשוט, נכון, אני יודעת, ובכן מה זה, מה הוא הדבר אותו את מחפשת, אהבה, רטטה גלי, והמאסטר לא זע, חופש, רטטה גלי, והמאסטר לא זע, אם כך מה כן, עונג, רטט המאסטר, עונג היא האמת הגבוהה ביותר של החיים, כל השאר הוא ניסיון שמועד לכישלון של האדם להתכחש לטבעו, עכשיו בואי ילדה, בואי שבי כאן, כלי קיבול יפה שכמותך, בואי ואראה לך עונג מהו.

גלי התמזגה עם הגל של המאסטר החכם, ורטטה באיטיות, בכבדות, באריכות.

כשחזרה לגוף היא הרגישה שחוץ מעור אין לה אף איבר. היא עלתה על מטוס הביתה, סגרה את חשבון הבנק שאביה פתח, והלכה לעבוד במעון לנשים מוכות. הכלי שלה החל אט-אט להתמלא.

לא רציונלי ולא במקרה

החודש האחרון בגות'הם סיטי היה שקט, שקט מדי. חושיו של באטמן הורו לו שמשהו אינו כשורה. הוא ניסה לחשוב; הפינגווין, ביין, הדחליל, איש החידות, פויזן אייבי, אפילו הג'וקר - כולם נמצאים מאחורי סורג ובריח. המפכ"ל גורדון מוודא את הימצאותם בתאים בכל בוקר, באופן אישי. אז מה מטריד את מנוחתו של ברוס וויין?
אות העטלף התנוסס בשמי הלילה השחורים. ברגע שהתיישב במושב הנהג, באטמן הבין כמה התגעגע לבאטמוביל, וליטף את ההגה. הוא דהר לעבר מתקן הכליאה בלאקגייט, שם חיכה לו המפכ"ל.
"תראה," אמר גורדון, והצביע על חור המחילה שסותת בקיר התא.

"אבל איך זה אפשרי," אמר העטלף, "האי מוקף מים."
"ובכן," השיב גורדון, "המחילה לא מובילה לגות'הם, היא מובילה..." הוא הסיר את משקפיו ושפשף את העיניים, "היא מובילה לתל-אביב."
"לתל-אביב?" חזר באטמן, "אתה מתכוון..."
"כן," אמר המפכ"ל, "בעולם האמיתי."
"לעזאזל," העטלף היכה באגרופו על הקיר, ורק אז נזכר לשאול, "מי הפושע שנמלט?"

אריאלה תמיד מלווה את עמרי עד לשער גן הילדים, יד ביד. החוש האימהי שלה הורה לה שמשהו אינו כשורה, אבל מחר המצגת ופלג אמר שהמשרד חייב להשיג את החוזה הזה.
"לא שכחת כלום, עמריקי? מפתח, "מפתח, "טלפון, "טלפון, "מסכה, "מסכה."
אריאלה נשקה לעמרי על ראשו, והוא רץ לשחק בחצר הגן.

עמרי תמיד העדיף את הנדנדה לשניים. אם לא היה מי שיתנדנד אתו, הוא היה פונה לנדנדה התלויה, ואם זו הייתה תפוסה, היה עומד בתור למגלשה הכחולה.

דו-פרצוף התבונן בהם משחקים מבעד לגדר, וחשב לעצמו: נדמה שכחצי מהילדים מעדיפים את הנדנדה לשניים, ואילו החצי השני את המגלשה.

רציונלי? או במקרה?

הוא הטיל את המטבע כלפי מעלה. בזמן שהמטבע מסתובב באוויר, דו-פרצוף נזכר: כשהיה ילד, הוא העדיף את הנדנדה. דמעה ירדה לו מעין אחת.

הוא תפס את המטבע והפליק אותו על הצד האחורי של כף-ידו. רציונלי.

"אבל מה יש לדו-פרצוף לחפש בתל-אביב?" שאל באטמן.
"אנא ערף, גורדון אמר, "מה יש לכל אחד לחפש בתל-אביב? כסף, כוח, נקמה, אולי הוא רוצה ללכת לאפטר בברקפסט."
"המפכ"ל, המפכ"ל!" שוטר צעיר נכנס לתא בריצה, ומסר לידו ערימה של שרטוטים שנמצאו בתוך המחילה.
"הו לא", אמר באטמן, "זה מה שאני חושב שזה?"
"בדיוק", אמר גורדון, ובאטמן ציין את הברור מאליו - "אנחנו חייבים להגיע לתל-אביב."

"ילדים!" קרא דו-פרצוף, "ילדים! יש לי טרופיות ומשחקי-מחשב בשבילכם!"
הילדים רצו לכיוון הגדר.

עמרי נשאר על הנדנדה לשניים, לבד, כי הוא היה ילד ממושמע ואריאלה לימדה אותו לא לדבר עם זרים. הזר הזה במיוחד הפחיד אותו, כי חצי מהפרצוף שלו היה נראה ממש מרושע. מצד שני, בגן לימדו אותו לקבל את השונה, והשונה גם חילק טרופיות.

דו-פרצוף הציג בפני הילדים את הניסוי הבא: הוא יחלק לכל ילד טרופית אחת, ללא תנאים מקדימים. ילדים שישר ירוצו לשתות מים, כי הטרופית ייבשה להם את הגרון, לא יקבלו עוד טרופית,

אבל יקבלו משחק-מחשב. ילדים שירוצו קודם לשחק בנדנדה, בתנאי שיתנדנדו לפחות עשרה נדנודים, ורק אז ייגשו לשנות מים, יזכו בשתי טרופיות נוספות ושני משחקי-מחשב. לפי דילמת האסיר, שיווי-משקל נאש אמור להתקבל דווקא במגלשה, שתזכה את מתגלשיה בשלוש טרופיות שלמות. תוצאות המחקר היו מפתיעות. רוב הילדים, כשבעים ושמונה אחוזים מהם, שתו את הטרופית בשלוק ואז התחילו לבכות שהם רוצים עוד.

זאטוטים אדורים, חשב דו-פרצוף, עם העור החלק שלהם והעיניים התמימות, אני אראה להם מה זה.

הוא המשיך לתעד את הממצאים בפנקסו, כי בכדי להבין את ההתנהגות של ילדים חייבים קודם לחקור אותם מבחינה התנהגותית.

אף ילד לא רץ לשנות מים; רק שניים חזרו להתגלש, שלושה עמדו בתור לנדנדה, ואחד נכנס לתוך הגן. זה היה עמרי.

אז יצא חזרה החוצה, מחזיק בידה של הגננת.
פרחח קטן ומלשן.

דו-פרצוף הטיל את המטבע באוויר.

רציונלי? או במקרה?

המטבע נחת על במקרה, ועמרי ניצל.
הפעם.

הגננת ניגשה לגדר.

"ילדים! להתרחק מהר מהגדר! ולשים מסכות! מה זה פה! כמה פעמים צריך לומר לכם! מותר להוריד את המסכה רק כשאוכלים או שותים!"

מעניין מאוד, רשם דו-פרצוף בפנקסו, תמריץ סמוי התגלה בניסוי, וייתכן שהיטה את יעילות פארטו.

"אפשר לעזור לך, אדוני?" שאלה הגננת.

הזר המצולק החל לבכות מעין אחת.

"אל תכעסי עליי הגננת, אני מצטער, טעיתי, טעיתי, הגננת, טעיתי, למה זה היה חייב לקרות לי, למה לא לילד אחר, זה היה במקרה, זה לא היה רציונלי, זה היה במקרה."

רחמי הגנת נכמרו עליו. כשנרגע, הזר הציג לה תעודה שהעניק לו שר החינוך יואב גלנט.
"הייתי צריך לבקש ממך אישור מראש, טעיתי, טעיתי, אבל אל דאגה, גברתי, אני מטעם משרד החינוך, הגעתי להעביר לילדים שעת סיפור."
"הו, ודאי, כנס, כנס, מר.."
"דן," אמר דו-פרצוף, "פרופסור הארווי דן."

"איך נאתר אותו? צעק ג'ורדן והידק את אחיזתו במותניו של באטמן, בעודם דוהרים על האופנוע בתוך המנהרה.
"באטמוביל, התקשרי ללושיוס!" ציווה העטלף.
"כן, אדון," ענה העובד הנאמן.
"לושיוס, אני זקוק לאיכון של כלל המכשירים הסלולריים בתל-אביב, כדי לזהות כל אזכור של השם הארווי דן."
"אבל..!" אמר לושיוס, "לעקוב אחר הטלפונים של כל האנשים.. זה פשוט.. זה פשוט.. פסול."
"זה למען ביטחונם!" צעק באטמן, "הילדים בסכנה!"
לושיוס סירב, ומסר לבאטמן את התפטרותו.
המחליף שלו הפעיל את האיכון.

"ובכן, ילדים," אמר דו-פרצוף, "הבה נתחיל בשעת הסיפור. היום נקרא סיפור מתוך ספר-הילדים 'לא רציונלי אבל לא נורא', רב-המכר של הניו-יורק טיימס.
דמיינו לעצמכם שאתם עכבר מעבדה עליז ושמנמן. יום אחד נדחפת במפתיע כפפה ובתוכה יד אנושית אל תוך כלובכם הנעים והנוח, ביתכם אשר אהבתם, מרימה אתכם בזהירות ומניחה אתכם בכלוב אחר, כלוב זר ובו מבוך. מאחר שאתם טיפוסים חקרניים מטבעכם, אתם מתחילים להסתובב בכלוב ולבדוק את השטח בשפם רוטט מסקרנות. מהר מאוד אתם מבחינים שאזורים אחדים של המבוך שחורים, ואזורים אחרים לבנים. תוך כדי שיטוט אפכם מוביל אתכם אל תוך אחד האזורים הלבנים במבוך. שום דבר לא קורה. מיד לאחר מכן אתם פונים בחדות

שמאלה אל תוך אזור שחור. באותו הרגע אתם חשים בזרם חשמלי מכאיב, שמכה בכפותיכם הקדמיות. כך בכל יום במשך שבוע אתם מוכנסים בכל פעם אל מבוך אחר. האזורים הבטוחים בו, כמו גם צבעי הקירות ועוצמת הזרם החשמלי, משתנים על בסיס יומי. לפעמים אזורים שמעבירים זרם חשמלי בינוני צבועים אדום. פעמים אחרות אזורים שמעבירים זרם חשמלי חזק ומכאיב במיוחד מעוטרים בנקודות. לעתים האזורים הבטוחים במבוך צבועים במשבצות שחורות ולבנות. בכל יום עליכם ללמוד לנווט, כך שתעברו במסלול הבטוח ביותר ותימנעו ככל האפשר מהזרם החשמלי. התגמול שתקבלו אם תלמדו לנווט בבטחה במבוך הוא שלא תחושמלו. עד כמה אתם חושבים, ילדים, הייתם מצליחים במשימה כזאת?

לפני יותר מ-100 שנה ערכו הפסיכולוגים רוברט ירקס וג'ון דודסון גרסאות שונות של הניסוי הזה כדי לגלות שני דברים על עכברים: עד כמה מהר הם מסוגלים ללמוד, וחשוב מכך: איזו עוצמה של זרם חשמלי תדרבן אותם ללמוד מהר יותר. היה אפשר להניח שככל שעוצמת הזרם החשמלי תחזק, כך תגדל המוטיבציה של העכבר ללמוד. כשהזרם יהיה חלש יחסית, העכבר יסתובב אדיש במבוך, ומכות החשמל לא ירשימו אותו במיוחד. אבל ככל שעוצמת הזרם והכאב יתחזקו, כך חשבו המדענים, העכבר ירגיש שהוא מותקף, והמוטיבציה שלו ללמוד תלך ותגבר. לפי היגיון זה, אפשר להניח שעכברים ירצו להימנע ממכות חשמל יותר מכל כאשר הן יהיו החזקות ביותר, ולכן המוטיבציה שלהם ללמוד מהר תהיה בתנאים אלה בשיאה. כשהזרם החשמלי היה חלש מאוד, העכברים הפגינו מוטיבציה נמוכה, וכתוצאה מכך למדו לאט. זרם בינוני דרבן אותם ללמוד מהר יותר את חוקי הכלוב. עד כה התוצאות מתאימות בהחלט לאינטואיציה הרווחת לגבי היחס בין מוטיבציה לתפקוד. אם כך, ילדים, מה המלכוד? המלכוד הוא שכשהזרם החשמלי היה גבוה מאוד - התפקוד של העכברים היה הגרוע ביותר! אני מודה, לא קל להיכנס לראש של עכבר מעבדה ולנסות לחשוב כמוהו, אבל מה שכנראה קרה הוא שכאשר הזרם החשמלי היה החזק ביותר,

העכברים לא הצליחו להתרכז בדבר אחר מלבד הפחד מפני המכה החשמלית. כשהם מבועתים, הם פשוט לא הצליחו לזכור אילו חלקים של הכלוב בטוחים ואילו לא, ולכן לא הצליחו לפענח את סביבתם ולהבין כיצד היא מסודרת.

ובכן, ילדים, אמנם מכות חשמל אינן חלק ממערכת תמריצים מקובלת בעולם האמיתי, אבל יחס שכזה בין תמריץ לתפקוד עשוי לתאר גם יחסים בין תמריצים לביצוע מסוגים שונים, בין שהתגמול הוא האפשרות להימנע ממכת חשמל ובין שהוא האפשרות להרוויח סכומי כסף גדולים. דמיינו מה היו תוצאות הניסוי של ירקס ודודסון אם היו משתמשים בכסף במקום בזרם חשמלי (בהנחה שלעכברי מעבדה יש בכלל עניין בכסף). בונוסים קטנים היו מותירים את העכברים אדישים, והם לא היו מתפקדים היטב. בונוסים בינוניים היו גורמים לכך שיהיה לעכברים אכפת יותר, ורמת התפקוד שלהם תעלה. אבל בונוסים גבוהים מאוד היו גורמים לעכברים להיות חדורי מוטיבציה ברמה גבוהה מדי. כך הם יתקשו להתרכז, וכתוצאה מזה התפקוד שלהם יהיה גרוע יותר מכפי שהוא היה עשוי להיות אם היו מתוגמלים בבונוסים בינוניים.

ה-ס-ו-ף.

"אהמ.. אהממ.." הגנת השתעלה בתוך המסכה, "ובכן.. זה היה.. תודה רבה פרופסור דן, זה היה מרתק, ילדים תגידו תודה לפרופסור דן,"

"תודה פרופסור דן!"

"אין בעד מה," אמר דו-פרצוף, וחשב, *הם באמת חמודים, הקטנטנים האלה, אבל חייבים להתקדם לפי התכנית.*

הילדים יצאו להפסקה, ודו-פרצוף מיהר למרתף. הברז הראשי של תל-אביב היה בדיוק היכן שהראו השרטוטים. הוא הוציא מכיסו בקבוקון זעיר, קטן יותר מטרופית. לפני שהוא שפך את תכולתו פנימה הוא הטיל את המטבע לאוויר.

רציונלי? או במקרה?

אבל המטבע פגע בתקרת המרתף ונפל לתוך פתח האוורור. נו, מילא, דו-פרצוף משך בכתפיו, ורוקן את הבקבוקון.

הוא שמע את הילדים שהחלו להשתעל ולהקיא, ועלה למעלה. כאב לו לראות אותם, המסכנים, כאלו טהורים, כמו השלג, כתפיהם כה שבריריות, והם נושאים עליהן משקל כבד כל-כך. ההורים מיהרו לאסוף את ילדיהם מהגן, אריאלה ראתה את עמרי מקיא בתוך המסכה שלו, תוריד את המסכה, עמריקי, זה בסדר להוריד אותה אם מקיאים, המצגת התבטלה כי כולם במשרד קיבלו חיידק בבטן, כל ההורים צבאו על הגדר והאשימו את הגננת, והגננת אמרה, אני חושבת שזה בגללו, היא הצביעה על דו-פרצוף, באותו רגע באטמן התעופף פנימה כאילו מהשמיים, זה הוא! צעק דו-פרצוף, זה העטלף! בגלל העטלף אתם חולים! הוא כמו עכבר מעבדה עם כנפיים! זה העטלף! וההורים הצמידו את העטלף לרצפה וחבטו בו, תוך כדי מקיאים עליו ומשתעלים, תורידו לו את המסכה, שנראה מי הוא, תורידו לו את המסכה, זה הכל בגלל העטלף!

פתוח

כשיצאתי דרך החלון הדלת כבר הייתה סגורה.
מזה זמן מה שאיני נכנס דרך דלתות אלא אם כן הן פתוחות -
קיבלתי את ההחלטה הזו פה-אחד לאחר תקרית הדלת
הנעולה.

להיות אחד שנכנס רק דרך דלתות פתוחות עלול לעורר נגדך
המון זועם נושא לפידים. הלא הם, שכל חייהם עסוקים בלנסות
ולפתוח דלתות, לעתים נעולות, לעתים סתם סגורות, אבל
סגורות מאוד - כל משאלתם היא שפעם אחת תיפתח הדלת
מאליה.

אבל אותה פעולה של לחיצה ממושכת על ידית, ובכלל כל מה
שמתלווה אליה ומתרחש שם במנגנון של הצילינדר, שלא לדבר
על הכוח הצנטריפוגלי הנדרש לסיבובו של המפתח והתרתו של
הבריש - כל אלו לא בשבילי.

הם לא יותר מזיכרון סגור ורחוק.

אני חי את חיי כרגיל, כמעט. אם דלת המשרד אינה פתוחה
לרווחה כשאני מגיע בבוקר, אני פשוט הולך הביתה. בביתי אין
חפצים יקרי ערך, כך שהפרצה לאו דווקא קוראת לגנב. מה גם
שסטטיסטית, סביר יותר שגנבים יחמדו את מה שנמצא מאחורי
דלתיים סגורות. מניסיון, או שהם לא באמת מאמינים שהדלת
פשוט פתוחה ואפשר פשוט להיכנס ולקחת, או שהם אוהבים את
האתגר. כמו שיש אנשים שנכנסים רק דרך דלתות פתוחות
(כמוני), יש אנשים שמתעקשים להיכנס רק דרך דלתות
סגורות.

אז לגבי תקרית הדלת הנעולה.

למען האמת, איני אוהב לנכור בתקרית הזו, שכן היא בעצמה
הינה דלת כבדה מברזל, נעולה, חורקת, עם קוד של כספת, בתוך
חדר נסתר בזיכרוני. ובכל הנוגע לדלתות סגורות ונעולות,
המשנה שלי היא... טוב, כבר הבנת.

לפעמים אני קצת מרמה. אם אני ממש צריך להיכנס לאנשהו, למשל רכבת או סופרמרקט, והדלת אינה דלת אוטומטית עם חיישן (שלטעמי הינה ההמצאה הגדולה ביותר שראתה האנושות מאז הגלגל - דלת סגורה שנפתחת בעצמה), אני מחכה כמה דקות עד שמישהו אחר יפתח את הדלת, ונכנס בשערה, משל הייתה פתוחה מלכתחילה.

זה עלול להישמע מאוד אנוכי, אבל מבחינה סוציולוגית, בעולם בו כולנו היינו נכנסים רק דרך דלתות פתוחות כל הזמן, החברה הייתה מתארגנת כך שדלתותיה תהיינה תמיד פתוחות, או לפחות נפתחות מעצמן.

אפרופו דלתות שנפתחות מעצמן, קשה למנות כמה דייטים נגדעו באיבם משום שסירבתי לפתוח את הדלת עבור בת-לוויתי, או פשוט נעמדתי שם וחיכיתי שהיא תפתח את הדלת עבורי. קשה להן להבין שלפעמים הדלת פשוט תיפתח מעצמה. למשל, כאשר הדלת הנעולה והכספתית שבזיכרוני נפתחת מעצמה, ואני שוב מסובב את המפתח בדלת הנעולה היא בדירה הישנה שלנו למרות שהוא מרגיש לי נעול מדי ונכנס פנימה ורואה את מירית מוצצת לאידלמן מהמשרד ואת מאורי התינוק שלנו כלול בפנית החדר, ואני מסתובב ורוצה לצאת, לצאת מהר ככל האפשר, אבל הדלת לא נפתחת, ואני דופק דופק, דופק עד שהעור במפרקי האצבעות מתקלף, והדם ניגר מהם, דופק עד שפרק כף-היד נסדק ועצמות האמה נשברות, וזהו העור המתקלף והדם והעצמות השבורות של כל אלו שהתדפקו על דלתות האהבה, או הביטחון, או השמחה או השלווה, התדפקו והתדפקו ולא נפתח להם, כשכל זה קורה, אני נכנס לחדר בדירה החדשה שלי, סוגר מאחוריי את הדלת, מכבה את האור ומתקפל מתחת לשמיכה בתנוחת עובר.

כזוה נגמר אני יוצא דרך החלון.

מישהו

לדוריס נותרו בדיוק 1,037 ימים לחיות. היא לא ידעה זאת, כמובן, וכמו כולנו, חשבה שתחיה לנצח. קמה כל בוקר והתרחצה, משימה לא פשוטה בכלל בהתחשב בגילה המופלג, כאשר הגוף אמנם דומה יותר לספוג הרחצה הדהוי, אך אינו גמיש כמותו. אחר ירדה לקפה ארומה לפגוש את מטילדה, חברתה הטובה משכבר הימים, עוד מימי בית-הספר בבגדד. הן הזמינו שתי כוסות תה וקרואסון חמאה אחד, אותו חלקו במשך כארבע שעות, למורת-רוחו של הבעלים, שלא העז לסלק את זוג הלקוחות הקשישות.

דוריס ומטילדה דיברו על חברות שנפטרו או התאלמנו, על ילדים שהרוויחו כסף או הפסידו אותו, על נכדים שהתחתנו או התגרשו, ולאחרונה גם על נינה אחת. למטילדה, אגב, נותרו רק 452 ימים לחיות. דוריס חזרה הביתה למנוחת צהריים, ובערב נסעה בקו 61 להליכה בחוף-הים. בכל ערב שבת, היו מגיעים לביתה ארבעת הילדים, תשעת הנכדים, ולאחרונה גם נינה אחת, לסעודה משפחתית. הסירים העלו ניחוחות בגדדיים, ועיניה של דוריס זהרו כאילו הייתה בת שמונה, ולא בת שמונים.

בבוקר יום הולדתה ה-81 של דוריס, השיק משרד החיים את הקמפיין החדש: "לחיות זה מסוכן." צוות המומחים של המשרד, המונה 409 מדענים, 19 לבורנטים ו-7 חברי ועד מנהל, חקרו את תופעת המוות במשך שלושה עשורים וקבעו פה-אחד ברמת-סמך של 95%: לאחר גיל 80, קיים קשר סטטיסטי מובהק בין החיים לבין המוות. המומחים, אם כן, המליצו לבני-גילה של דוריס לחיות כמה שפחות, ובכך להפחית את הסיכון למוות פי 53.22 אחוזים בריבוע.

לדוריס לא הייתה כל כוונה להתחיל לפחד מלחיות. היא נולדה בבגדד של שנות השלושים. בגיל שש כבר ראתה את ההמון מריע כאשר אחיה נתלה בכיכר העיר על-ידי השלטונות, בעוון פגיעה בחוקת המולדת. כשהייתה בת שלוש-עשרה, אמה נהרגה

בתאונת דרכים, ובגיל עשרים וארבע, בעלה המנוח, אלישע, אנס אותה. תשעה חודשים לאחר מכן נולדה בתם הרביעית, מרים. בזמן שאלישע עבד בארבע עבודות, דוריס עבדה רק בשתיים, אם לא סופרים את ארבעת הילדים. דוריס פחדה מזרים, מגברים, ממכוניות, ממחסור, ומארצות אחרות, ולהוסיף לרשימה פחד מלחיות פשוט לא בא בחשבון.

מטילדה, לעומת זאת, שכבר התאפרה ואף הוציאה את ענק הפנינים מהמחבוא לכבוד מסיבת יום-הולדתה של דוריס, שמעה על המחקר החדש בחדשות, ומיד טלפנה על-מנת לבטל את הגעתה. הלא משרד החיים הדגיש את הסכנה שבחגיגות, במיוחד לכבוד ימי-הולדת. המחקרים הוכיחו באופן חד-משמעי - יום-ההולדת הוא היום בו התחילו החיים, ועל-כן לחגוג אותו זה ממש להתגרות במוות. שר החיים הציג בטלוויזיה גרפים אדומים שתמכו בממצאים ואמר: כמה שפחות חגיגות, כמה שפחות מוות. ואם המוות חשב שינעץ במטילדה את טלפיו וימשוך אותה אתו אל הלא-נודע, ובכך שיחשוב שוב.

שעון החול, זה שגרגריו מתחילים לנזול ביום היוולדנו, ומספרם, גם אם רב עד מאוד, הינו קבוע מראש וסופי, המשיך לתקתק. כאשר משרד החיים פרסם את הסלוגן החדש שלו - "עצרו את החיים, מנעו את המוות", לדוריס נותרו 822 ימים לחיות, ולמטילדה, אפשר להיעזר במומחים כדי לחשב במדויק, 237.

הסלוגן הקליט נבחר באירוע טלוויזיוני ראשון מסוגו, בגמר העונה הראשונה של 'הקופירייטר הבא'. הסלוגן ריגש עמוקות את חבר השופטים, להוציא את סתיו תמר, הילד הרע של הקופירייטינג הישראלי, שחתום על להיטים כמו 'דור מאופר', 'אור הזרקור' ו-'האם להיות לך מקורב'. הוא כבר ראה סלוגנים טובים יותר.

דוריס המשיכה לחיות, חרף הסכנה. היא לקחה את קו 61 לים, שתתה קפה בארומה, אירחה את ארבעה-עשר הצאצאים בימי שישי בערב. אך בכל יום, זה קרה ברגע שבו סיימה לאכול חצי קרואסון, והחצי השני נותר בצלחת, גל של עצב שטף אותה, והיא נזכרה במטילדה, שבינתיים השתדלה לחיות כמה שפחות.

מטילדה מיעטה לצאת מהבית, שלא לדבר על מפגשים עם נכדיה, שכידוע, משרד החיים הדגיש זאת חדשות לבקרים, ילדים הם הנשאים העיקריים של חיים. היא מסרה לאימוץ את החתול שלה, הוציאה את כל הצמחים מהבית, אכלה אוכל יבש, ישבה בפינת החדר ונשמה נשימות קצרות.

ההליכות בחוף-הים התמעטו; גופה בן ה-82 של דוריס הותיר לה לצעוד למרחק קצר בלבד, ולא יותר מפעם בשבוע. פעם אחת, היא אפילו התבלבלה ולקחה את קו 52 במקום 61, ונאלצה למצוא את תעודת הזהות שלה בתיק כדי להיזכר בכתובת ביתה.

יום אחד, התעוררה דוריס ושמעה ברדיו שמשרד החיים מצא תרופה המפחיתה את הסיכון מהחיים ב-97.32%. שר החיים החדש הסביר שקבוצת הביקורת של הניסוי מנתה 37 נסיינים המהווים חתך רוחבי מושלם של האוכלוסייה מעל גיל שמונים, ממעמד סוציו-אקונומי בינוני-גבוה, המתגוררת במרכז הארץ, באזור בנוי לא כפרי, עם תזונה רוויית שומנים ומעט פחמימות, העוסקת בספורט במשך 17 דקות ביום בממוצע, יש לה שורשים באזור צפון-אפריקה והמזרח-התיכון, מעדיפה גויאבות על-פני דולפינים ואיכות השינה שלה מוגדרת כסבירה לפי מדד השינה הרשמי.

דוריס התאימה לפרופיל כמעט בדיוק, או בדיוק כמעט, החוקרים היו חלוקים בדעתם. עבור תשלום סמלי של 159 שקלים, או 119 שקלים למחזיקי כרטיס אשראי שופרסל, היא תוכל לקבל את התרופה המסובסדת ולהינצל.

ההודעה פורסמה כאשר נותרו לדוריס 585 ימים לחיות. בני-משפחתה האבלים של מטילדה, שנפטרה בדיוק באותו היום ולא הספיקה לשמוע על התרופה, הודיעו בצער רב וביגון כבד ובתדהמה על מותה בטרם עת של אימנו, סבתנו וסבתא-רבתנו. מותה של מטילדה היווה הצדקה ניצחת לאזהרות משרד החיים, וצאצאיה של מטילדה הסתגרו אף הם בבתייהם ומסרו לאימוץ את חיות המחמד.

במשך 558 ימים, דוריס סירבה לקבל את התרופה. עוד טרם התפרסמה הבשורה המשמחת אודות התרופה, דוריס החלה

לדבר עם אלוהים, ואמרה לו, שאולי שמונים שנה הם די והותר. אלישע המנוח ביקר אותה תכופות בחלומותיה, לא כאותו גבר קשה-יום שישן בחדר הסמוך במשך חמישים ושתיים שנים, אלא כאותו נער בן שמונה עשרה, שקטף עבורה סל אפרסקים מהמטע בו עבד.

בינתיים, משרד החיים יצא במבצע עידוד לנטילת התרופה, על-מנת להגן על האזרחים הוותיקים - דוריס ביניהם - מפני החיים. תחילה נאסר על דוריס להגיע לקפה ארומה, אחר-כך לחוף הים, ולבסוף אף נאסר עליה לארח את ילדיה, שכן ארוחת שבת עם כל-כך הרבה חיים, עלולה לסכן לא רק את דוריס אלא אפילו את השכנות בבניין ממול.

בהיעדר ברירה אחרת, דוריס בילתה את רוב יומה בבית. היא התבוננה בגופה הקמל לאיטו, בסוגרים שכבר כשלו מלשלוט על עשיית הצרכים, בבטן המנופחת. גופה שלה נראה לה כמו עצם זר.

כאשר נשארו לה 27 ימים לחיות, דוריס התרצתה לעידוד של משרד החיים ונטלה את התרופה.

מטילדה כבר עברה מזמן מן העולם. שבוע לאחר שנטלה את התרופה, נפלה דוריס למשכב. בתה, מרים, ישנה אצלה כל לילה, האכילה אותה בתחליף חלב מבקבוק, החליפה לה טיטולים, וברגעים המעטים שבהם היו עיניה של דוריס פקוחות, דיברה אליה בקול רם ובמילים פשוטות, אמא, אני אוהבת אותך, אמא, הכל יהיה בסדר.

בחדשות, הודיע שר החיים החדש-חדש, שלפי מחקר שהתפרסם באותו היום, תשעה עשר קשישים מתוך קבוצת הביקורת נפטרו משום שלא לקחו את התרופה, ורק שמונה-עשר נפטרו למרות שלקחו אותה. התרופה, אם כן, עדיין יעילה.

הוא שב ומנה את הצעדים שנקט משרד החיים לטובת עידוד התרופה, וחזר שלוש פעמים על הסלוגן שניצח בגמר: עצרו את החיים, מנעו את המוות. עצרו את החיים, מנעו את המוות. עצרו את החיים, מנעו את המוות. כל צוות החדשות קרא יחד אתו במקהלה.

בריאיין שלאחר מכן, נשאל שר החיים שאלות רבות בידי צוות החדשות, רק שאלה אחת לא נשאל, אולי משום שאין עליה תשובה, ושאלה שאין עליה תשובה אין מה לשאול אותה כי איננה שאלה כלל, על כל פנים השאלה הייתה לשם מה, לשם מה יש למנוע את המוות, ואולי התשובה היחידה שניתן לתת היא, שאין סיבה, אין ולא תהיה ולא צריכה להיות, מניעת המוות היא *causa sui*, סיבת עצמה, היא התכלית הגבוהה ביותר של החיים, עומדת איתנה ונצחית בפני עצמה.

בבוקר יום שלישי, דוריס שכבה במיטתה, מוקפת בילדיה, נכדיה ונינה אחת. עופר, הנכד הצעיר, ניגן בגיטרה. כולם שרו לה יחד את מישוהו של אהוד מנור, ודוריס אמרה, כאילו מעולם אחר, ככה מתים שמחים.

כמה שעות לאחר מכן, כאשר מרים בתה לצידה, נשמה דוריס את נשימתה האחרונה.

זה לא כואב, כשמתים. זה אפילו קצת נעים, כמו לחלוץ מגף הדוק בסוף יום עבודה מפרך. בתוך כמה שניות שוכחים לגמרי את החיים, כמו להתעורר מחלום מעורפל. דוריס שכחה את האונס, והתלייה, היא הפליגה בצלצולי פעמונים, אך משום מה זכרה את השיר של אהוד מנור, ואת הילדים, ואת מטילדה. השער נפתח, ודוריס החלה לעבור בתוכו, זה הרגיש כמו יום אחד ויחד עם זאת כמו אלף שנים, המנהרה התפתלה ובסופה זרח אור לבן, היא המשיכה לכיוונו, ברקע היא שמעה בכי של תינוק, והרופא אסף אותה אליו, והניח אותה בחיקה של האם.

שפעת החיזורים

החיזורים פלשו, ותוך יממה הוכרז על שלום עולמי. הקג"ב נתן לסי.איי.איי. הרשאה מלאה למערכות הלוויין הסובייטיות, הפלסטינים התגייסו לצבא הישראלי, ישראל, בתורה, עזרה לאיראן להעשיר אורניום, ארדואן העביר תחמושת לכורדים ואסד חימש את אזרחי סוריה באמל"ח כימי, ציר רציף למעבר סחורות נמתח מסיירה-לאונה ועד ביירות, סין נסוגה כדי שהטיבטים יוכלו להתפלל, הטנקים של צבא ארצות-הברית יצרו שורה אחת לאורך הגבול עם אלו של הקרטל המקסיקני וצפון-קוריאה ודרום-קוריאה חתמו על הסכם וחזרו להיות פשוט קוריאה.

איך שהצלחת המעופפת הראשונה, שנראתה יותר כמו מעלית, נחתה בניו-מקסיקו, ישר הורדנו עליה שני טון נפאלם. לא היו ניצולים, רק איברי חוצנים מפוחמים בתוך הלהבות וריח של בשר מעושן.

איך אנחנו אמורים לחקור אותם ככה, רגז ראש הכוחות המשולבים של כדור-הארץ, והנחית אגרופו על השולחן. יחידות המודיעין סרקו את הזירה ולא מצאו אף פיסת מידע בעלת-ערך.

אז כשהמעלית השנייה נחתה בטנזניה, אריות-הים, בשת"פ עם היחידה המיוחדת של הטאליבן, לכדו את הפולשים והעבירו אותם למתקן הכליאה במפרץ גואנטנמו. הם תלו אותם מהבהונות, הטביעו אותם באסלה וקיצצו להם את האצבעות, אך הפולשים סירבו למסור מידע בנוגע לנשקים המשוכללים שברשותם, ורק השמיעו את אותו הקול המוזר שאף-אחד לא הבין.

פבלו זפזפ בין ערוצי החדשות, מרותק. הוא תמיד ידע שהם קיימים. כשהיה בן שש, הוא ראה תכנית בערוץ דיסקברי קידס, והתכנית הסבירה: אמנם הסיכוי

להיווצרות חיים מאוד מאוד קטן, אבל היקום מאוד מאוד גדול, לכן, מבחינה מדעית, ההסתברות לקיום חיים תבוניים מחוץ לכדור-הארץ היא 0.99909.

זה לא בריא להיות ככה כל היום מול הטלוויזיה, חשבה אמא, אבל פבלו כבר היה בן שש-עשרה, מספיק גדול בשביל להחליט בעצמו.

כדי להסיח את דעתו, היא הכינה לו את הקציצות האהובות עליו. למי אכפת מקציצות - פבלו היה מוכרח לפגוש את החיזורים. למחרת בבוקר הוא התייצב בלשכת הגיוס והצטרף לשורות יחידת החי"ר של הכוחות המשולבים.

לכשעלו המאמצים לדובב את החיזורים בתוהו, האו"ם החליט על מתקפת מנע, שנאמר, הקם להורגך השכם להורגו. האסטרונומים של אם.איי.טי. חברו לאסטרונומים של אוניברסיטת מוסקבה בחצי-האי קרים, וניסו להתחקות אחר המסלול של המעלית החוצנית. הטובים שבמהנדסי-תבל לא הצליחו להבין כיצד חתיכת פח, פרימיטיבית למראית-עין, עברה שנות-אור כה רבות בזמן כה קצר. הם שיערו שמדובר בהתעתקות קוונטית והתיאוריה התקבלה על-ידי הקהילה המדעית.

לבסוף גילו רדארים גרמניים את מקור החללית - אסטרואיד זעיר בצורת בוטן, שצץ כאילו יש מאין, מרחף קצת מתחת למסלול הגאוסטציונרי, כשלושים ושלוש אלף קילומטר מעל קו המשווה.

לפני שהחיזורים יספיקו לתקוף בשלישית, חיל ההנדסה של הכוחות המשולבים הקים אתר שיגור מזדמן בחבל הקשמיר, שאוחד לצורך המשימה.

יחידת הקומנדו של נאס"א יצאה לעבר האסטרואיד, כאשר פבלו ושאר יחידות החי"ר המשולבות מחפים עליה. האימהות הבוכיות נשקו לבנים הגיבורים, בשביל אמא גורל כדור-הארץ וגורל בנה הם היינו הך, עשה מה שעליך לעשות בני רק שוב הביתה במהרה.

הלוחמים נחתו בשלום על הסלע המתכתי. האסטרואיד היה מכוסה ברובו במעין טחב חום-ירקרק - נדמה היה שהחוצנים ניזונים בעיקר ממנו. קצין המודיעין דיווח למטה ביוסטון, ובהוראת המכון הביולוגי, שיגר דגימות מהטחב לכדור-הארץ. הוא הונחה לשגר דגימה מכל חומר אורגני נוסף שיאותר. יחידות החי"ר של הכוחות המשולבים התפרשו ברחבי האסטרואיד בוטן. כאשר נתקלו בבסיס התיישבות חוצני, הלוחמים כיתרו אותו בגדרות חשמליים והציבו מגדלי-שמירה. את הטחב הם קצרו, ארזו והקצו לכל חיזור מנה אחת ביום. פבלו שובץ למגדל-השמירה עם ג'רמי, לוחם גבוה ונאה בן שמונה-עשרה מקליפורניה. הם אכלו יחד את מזון החלל משקיות הווקום, וכשנשפך לפבלו הפודינג, ג'רמי חלק אתו את שלו, חצי-חצי. עד לפני שבועיים הוא לא היה נותן לפבלו לחצות את הגבול מטיחואנה לסן-דייגו, אבל ככה זה, ברגע האמת, כולנו רקמה אנושית אחת חיה. על פני השטח של האסטרואיד לא נמצא סימן לכלי-נשק מתקדמים. מפקד יחידת הקומנדו, הידוע בכינויו החפרפרת, הסיק שהנשקים ודאי חבויים מתחת לאדמה, והורה להתחיל בקידוחים. הוא הנחה את הלוחמים להפציץ לאלתר כל עצם בלתי-מזוהה, במיוחד כלי-טיס, וזרבות מזון ואמצעי-לחימה, והזכיר: אמנת ז'נבה לא תופסת מחוץ לאטמוספירה. הגיע תורו של ג'רמי לשמור, ופבלו שקע בשינה. כהרגלו, סרק ג'רמי את השטח דרך המשקפת. לפתע, הוא הבחין בחומר שקוף ורירי שהפרישו הנקבות מאיברי-הרבייה שלהן; מאז ומתמיד היה חד-אבחנה. ג'רמי התעלם מהאיסור החמור על כל מגע עם החוצנים, ונכנס כדי לאסוף דגימה.

!@%#\$%^&*!@%#\$%^&*!@%#\$%^&*!@%#\$%^&*!@%#\$%^&*!@%#\$%^&*!
פבלו התעורר והסתכל החוצה. הוא חשב שג'רמי דרך על מוקש - הגפיים המפוחמות היו מפוזרות מתחת למגדל ופבלו הקיא מהחלון. בחקירת האירוע התברר שג'רמי נפגע מפיצוץ תת-קרקעי של אש כוחותינו. הארון הוטס לכדור-הארץ ונקבר בחלקה הצבאית, ושמו של ג'רמי נחקק על מצבה מהודרת; לחללים, בניגוד לחיזורים, יש שם, מרגע שנולדו ועד כלות הזמן.

היו גם חדשות טובות; הדגימה שנאספה בעוז הייתה רוויה בחומר גנטי, שיספק מידע מכריע על החוצנים ויכולות ההתעתקות שלהם. צל"ש הגבורה הוענק למשפחתו של ג'רמי על-ידי ראש הכוחות המשולבים.

קולות הנפץ נשמעו בכל רחבי האסטרואיד, שלא עלה בשטחו על טקסס. החפרפרת צדק - לא בכדי הוא זכה לכינויו - בטן האסטרואיד סותתה מחילות-מחילות, בהן הסתירו החוצנים לוחות פח מעוקמים, שכל הנראה שימשו להרכבת החלליות הקוונטיות ואי-אילו אמצעי-לחימה מתקדמים.

מעל פני השטח, התקרב אחד החוצנים לגדר החשמלית, משמיע את אותו הקול המוזר שאף-אחד לא הבין. איך שנגע בגדר, אלפיים וואט של הנדסה קוריאנית טיגנו את התחת החיזרי שלו והוא מת במקום. ריח הבשר החרוך הגיע לאפו של פבלו, העומד לבדו במגדל-השמירה. כבר נמאס לו לאכול משקית עם קש, ג'רמי מת והוא אפילו לא ראה חיזור אחד מקרוב, המפקד אמר מה שאמר על ז'נבה, הוא ירד מהמגדל ונתן בחוצן המטוגן ביס.

המרקם היה קצת צמיגי, אך עם התיבול הנכון זה עשוי להיות מעדן, הוא נגס טוב, הפעם בירך שהייתה רכה יותר, מיצי החיזור נמסו אל בלוטות הטעם שלו, זה הזכיר לו את הקציצות של אמא, תחושה קדמונית נעורה בו, הוא הרגיש איך האונה הקדמית שלו מתרחבת על-ידי אותם החלבונים שגילו את האש, את הגלגל ואת הנפאלם, הוא ליקק את אצבעותיו השמנוניות, שפתיו וזקנו התמלאו אף הם שומן וריח פחם, הוא המשיך לכרסם עד שמצץ את העצם, ובעוד לשונו תרה אחר שאריות בשר, הוא שם לב שאחת הנקבות, אולי אמא של החיזור המטוגן או אשתו, בוהה בו ומשמיעה את הקול המוזר שאף-אחד לא מבין, אל תסתכלי עליי ככה זה לא אני הרגתי אותו זו הייתה הגדר.

פבלו דיווח על התקרית למפקד היחידה, שדיווח למטה ביוסטון - סימן לנשק לא מצאנו אבל היי הטעם לא רע בכלל.

האוו"ם פרסם את האסטרואיד למכרו. נסטלה זכתה, הקימה תחנת אריזה על האסטרואיד בוטן והחלה בשיווק בשר חוצנים משומר. השירות הצבאי הקנה לפבלו יתרון בראיונות, הוא

התקבל למשרה כסגן ראש צוות שילוח בנסטלה וזכה לעבוד בצמוד לחיזורים, אמא הייתה גאה. אלון מאסק, יזם-העל היצירתי שתמיד חושב איך להזניק את האנושות קדימה, הקים חברת חלליות סילון שתספק בשר חוצנים טרי ומובחר. התמ"ג לנפש בכדור-הארץ זינק בחמישים דולר, והסופר-פוד החדש, עשיר בחלבון ודל בשומנים, נכנס לפירמידת אבות-המזון הרשמית של ארגון הבריאות העולמי. אפילו הרבנים והאימאמים פסקו - גם כשר וגם חלאל. לאור הפוטנציאל, יוניליבר פנתה לממונה על ההגבלים העסקיים, ולאחר מאבק משפטי ממושך קיבלה זיכיון לשווק את ההפרשה הרירית, שטעמה היה שילוב של קוקוס וגויאבה, בבקבוקי זכוכית ממוחזרת. הם חיברו את הנקבות למשאבות מתכת ועיברו אותן על-מנת שיפיקו את ההפרשה הרירית הקוקוסית. כשהתגלה נגיף של שפעת חיזורים בחלק מבתי-הגידול, והאנטיביוטיקה כשלה מלרפאה, הושמד כל יבול החיזורים ברדיוס של שלושה קילומטר ממוקד ההתפרצות. נסטלה ספגה פחת של ארבע-מאות מיליון דולר והמניה ירדה בארבע נקודה שלוש אחוז. על-מנת להשקיט את ארגוני זכויות החיזורים, מנכ"ל נסטלה הבטיח שלא יצרוך מוצרים מן החיזור בימי שני, וזכה באהדת הציבור. אז לגבי הנשקים.

האסטרואיד בוטן נקלע לכח המשיכה של כדור-הארץ לגמרי במקרה, לאחר שמונה מיליארד שנים של שוטטות ברחבי שביל-החלב. החיזורים אהבו לשחק עם לוחות הפח, שאריות של לווייני תקשורת שחגו סביב הארץ. שניים מהלוחות החליקו מעל פני האסטרואיד בטעות והתרסקו אל כדור-הארץ. המסכנים לא ידעו על מי הם נפלו.

אה, ועוד דבר, בטח דמיינתם יצורים אפרפרים-ירוקים דמויי-אדם, עם שתי ידיים ושתי רגליים, ראש ביצתי וקירח ועיניים שחורות וגדולות. החיזורים לא נראו ככה בכלל. הם מגיעים לנו בערך עד הברך, יש להם גוף שמן וראש קטנטן, טפרים במקום רגליים וכנפיים במקום ידיים, הם מכוסים נוצות, ומהמקור הם משמיעים קול מוזר שאף-אחד לא מבין, בק-בק-בק, בק-בק-בק.

מסכיג'אב

טו-דו-דו-דו !!!

זה ציפור? זה מטוס? לא, זו וונדרוומן!
כלומר, זה כן מטוס. פרטי. וונדרוומן נמצאת בתוכו. היא יודעת
לעוף, אבל בעלה לא.

"אלפרדה, שם למטה!" קראה וונדרוומן.

רבת-המשרתות שהיא גם טייסת וגם חברה מהממת, הפעילה את
הרדאר, והתבייתה עליה; ילדה כבת עשר, נסחפת אל תוך הים
התיכון ומנופפת בידיה, צפונית לטריפולי שבלוב.
וונדרוומן, יחד עם בעלה איל הנדל"ן ירון ורסנו, תמיד קופצת
על ההזדמנות להציל ילדה או אישה במצוקה. היא התחילה
להתעניין בתחום האקטיביזם החברתי כשעוד הייתה ילדה באי
טמיסקירה.

כשהתחילה הקורונה, וונדרוומן, יחד עם בעלה ירון ורסנו, יצאה
מגדרה כדי להציל חיים, פשוט כי אכפת לה. גם כשהרשו כבר
לעטות מסכה רק במקומות סגורים, היא שמה מסכה גם בחוץ,
ובפנים שמה שתיים. כשאמרו לשמור שני מטר מרחק, וונדרוומן
ובעלה ירון ורסנו שמרו שלושה, וכשכולם עשו שלושה חיסונים,
גם וונדרוומן עשתה שלושה, אבל שלושה בכל יד.

"טו-דו-דו-דו! קדימה אלפרדה, אל הילדה!"

"הלו, הלו, מה אל הילדה, מותק, אנחנו חייבים להגיע הביתה,"
אמר ירון ורסנו.

"לאיזה בית, מאמי?"

וונדרוומן גרה גם במאליבו וגם בנווה-צדק. היא קצת התברגנה
מאז ימי הילדות הפשוטים בטמיסקירה, הידועה בכינויה פתח-
תקווה. חשבתם שאחת כמוה תצא עם איזה משורר או צפר, ובכן
תחשבו שוב, אישה חזקה צריכה גבר חזק לידה. לבעלה קוראים
ירון ורסנו, הוא הבעלים של נווה-צדק, עכשיו מה זה גבר חזק
במובנים מודרניים, לצוד אנטילופה יהיה לו קשה, הוא קצת

נחנח, אבל יהיה לו קל גם קל לשלם למישהו שיצוד אותה בשבילי.

"מותק, מותק, תקשיבי, אנחנו חייבים להגיע לנווה-צדק, אחרת מישהו אחר יקנה את המגרש החדש שהפשירו שם. מותק, מותק, תהיי איתי, אי-אפשר שמישהו אחר יקנה חלקה בנווה-צדק, את איתי, מותק? תבקשי ממישהי אחרת מליגת הצדק של מאליבו. שפנלופה תעשה את זה. היא אוהבת ערביות."

אין זמן לבזבז, חשבה וונדרוומן, וחייגה למפקדה. אחת מחברות ליגת הצדק של מאליבו תענה בדיוק - אמל קלוני, עורכת-דין ופעילת זכויות אדם, שהכירה את ג'ורג' קלוני, בעלה, בשל העניין המשותף שלהם בתחום זכויות האדם; אלי היוסון, אשת עסקים ואקטיביסטית, שבנתה את מותג 'אפריקאיות תופרות בגדים למענן ולמעננו' בשיתוף עם בעלה, הזמר והאקטיביסט בוננו; ופנלופה קרוז, שחקנית ופעילת זכויות אדם הידועה בשל פועלה למען העם הקטלוני כלומר הפלסטיני שניהם נגמרים ב'ני'.

כולן עדיין זוכרות את המשבר המתקשר בליגה, כשפנלופה אמרה שישראל מבצעת רצח עם, ו-וונדרוומן בדיוק לימדה את קונן אובריין להגיד סביח, הן רבו והיקום כמעט קרס לתוך עצמו. "קריאת חירום לכל הצודקות, קריאת חירום לכל הצודקות, יש לנו ילדה ערבייה שטובעת ליד לוב, מי פנויה לקחת את הקריאה?"

אמל קלוני הייתה הראשונה לקחת את הקריאה, מאחזותה שבקליפורניה, ובאיטליה, ובקאבוס, ובאוקספורדשייר, ובמנהטן, ובפרובנס.

"יחי הצדק," אמרה וונדרוומן, "יחי הצדק," השיבה אמל. המטוס של וונדרוומן התקרב לנתב"ג. בעלה ירון ורסנו שתה קפה ועבר שוב על טיוטת החוזה.

"לוחמת הצדק אמל קלוני, לוחמת הצדק אמל קלוני, יש לנו ילדה ערבייה שטובעת ליד לוב. גם את היית פעם ילדה ערבייה שטובעת. מהר, מה מיקומך?"

לוחמת הצדק אמל קלוני לחצה על הווקי-טוקי.

"אני בקליפורניה, ובאיטליה, ובקאבוס, ובאוקספורדשייר, ובמנהטן, ובפרובנס."

"כן, אני יודעת, הזמנתם אותנו לטעימת יינות וברי, אבל באיזה מהם למען השם, באיזה מהם??"

"בכולם!" זעקה לוחמת הצדק אמל קלוני, "אני בכולם!"
"יחי הצדק!" לוחמת הצדק אלי היוסון עלתה בקשר, "אל דאגה, אני כאן!"

"איפה," שאלה וונדרוומן, "באירלנד?"
"לא," ענתה לוחמת הצדק אלי היוסון.

"בטמפל היל?"

"לא."

"באירלנד?"

"שאלת כבר."

"אבל באירלנד יש לכם שתי אחוזות!"

"אה, נכון, נכון, אז לא."

"אז בריוויירה הצרפתית!"

"מתחמם, אבל יש לך רק עוד ניחוש אחד."

"אני לא יודעת, לוחמת הצדק אלי היוסון, והזמן שלנו אוזל,"
החשישה וונדרוומן, "רגע אחד, קניתם עוד אחוזה ולא סיפרתם לנו?"

"כן! אבל אני לא שם. אני שותה קפה על היאכטה שלנו בים התיכון, הלווורו."

היא שלחה ללוחמות סלפי עם נשיקה ותיוג,
#שיזוףמאנרגיהסולרית.

סקסיתתתת, הגיבו וונדרוומן ולוחמת הצדק אמל קלוני.

"לוחמת הצדק אלי היוסון, אלפרדה תשלח לך את המיקום המדויק של הילדה הערבייה שטובעת ליד לוב. חכי לי שם, אני מטיסה את בעלי ירון ורסנו לנווה-צדק ומצטרפת."

וונדרוומן תפסה את בעלה ירון ורסנו מהבית-שחי, טסה לנווה-צדק, תלתה חמסה נגד עין הרע בנכס החדש, שתתה קפה בוך, ושעטה לעבר הילדה הערבייה הקטנה.

"גם אני רוצה לעזור לילדה הערבייה שטובעת, גם אני רוצה לעזור לילדה הערבייה שטובעת," אמרה לוחמת הצדק אמל קלוני, "אלברטה, תפסיקי לבשל ותכיני את המטוס!"
שלוש לוחמות הצדק היו בדרכן לעזור לילדה הערבייה, ופתאום הרגישו שמשהו חסר.

"איפה פנלופה?" שאלה וונדרוומן.

"היא אמרה שהיא וחאבייר מזדיינים שלוש פעמים ביום.."
אמרה לוחמת הצדק אמל קלוני.

"כלבה שקרנית."

הלוחמות הגיעו בו-זמנית לילדה הערבייה שטובעת - אלי היוסון ביאכטה, אמל קלוני במטוס פרטי, ו-וונדרוומן פשוט מרחפת באוויר כמו עפיפון.

"אוקיי, מי לוקחת אותה?" שאלה לוחמת הצדק אמל קלוני.

"נראה לי שהכי הגיוני שלוחמת הצדק אלי היוסון תעלה אותה ליאכטה," אמרה וונדרוומן.

"וונדרוומן, למה לא אמרת שהיא בלי מסכה?" אמרה לוחמת הצדק אלי היוסון, "את יודעת שזה לא מצטלם טוב, ילדה בלי מסכה על היאכטה."

"אין פה פפראצי!" קראה וונדרוומן.

"אז קחי אותה את."

"לוחמות צדק, לוחמות צדק, אין מה לדאוג, יש לה חיג'אב!
החיג'אב פוטר ממסכה!" אמרה לוחמת הצדק אמל קלוני, עורכת-דין ופעילת זכויות אדם במקצועה.

"מאיפה הבאת את זה, נשמה?" שאלה וונדרוומן.

"זה היגיון בריא, איך היא תשים גם חיג'אב וגם מסכה?"

"אז שתוריד את החיג'אב ותשים מסכה."

"וונדרוומן, עם כל הכבוד, אף חזיר מערבי שוביניסטי לא יגיד לילדה הקטנה שטובעת כאן שהיא לא יכולה לכסות את השיער, הפה, האף, הזרועות, הבטן, הברכיים והקרסוליים אם היא בוחרת בכך."

"מכחישת קורונה!"

"איסלאמופובית!"

"לוחמות צדק, לוחמות צדק," אמרה לוחמת הצדק אלי היוסון, "לא לריב, יש לי רעיון! ילדה קטנה, האני, את רוצה לתפור לכולנו מסכה אופנתית מכותנה אורגנית? אני יכולה לראות את זה כבר עכשיו, נקרא לזה - מסכיג'אב."
"חכו רגע, אני יודעת!" קראה אמל קלוני, "ידעתי שנמצא מה לעשות איתן!"
היא התחילה לזרוק לים חתיכות פלסטיק אובאליות קטנות מחלון המטוס.

"מה את עושה?" שאלו לוחמות-הצדק האחרות.
"אלו הקפסולות של נספרסו מהפרסומת של ג'ורג', הערבייה יכולה להשתמש בהן כמצופים!"
"וואו, רעיון נהדר, לוחמת הצדק אמל קלוני!" קראה לוחמת הצדק אלי היוסון, ו-וונדרוומן פרגנה, "איזו יצירתית, כפרה עלייך."

אבל הקפסולות רק פגעו לילדה הקטנה בראש ונעלמו בתוך הים. מה עכשיו, חשבה לוחמת הצדק אמל קלוני, וכשלא הצליחה לחשוב על רעיון חדש החליטה - "אני אתקשר לג'ורג'! תמיד יש לו מה להגיד!"

אבל ג'ורג' בדיוק קרא טקסטים מול מצלמה עם חיוך שרמנטי בזמן שהוא נוגע לעצמו באף, ולא ענה. אמל שלחה לו הודעה: י-ל-ד-ה ב-ל-י מ-ס-כ-ה ט-ו-ב-ע-ת ב-ט-ר-י-פ-ו-ל-י, מ-ה-מ-צ-י-ע-ל-ע-ש-ו-ת.

בדיוק כשהכל נראה אבוד, וונדרוומן שמעה רעש נוסף מאחוריה.

"יכול להיות שזה, כן, כן, זה המטוס של ג'ים!"
ג'ים קארי הגיע, חג סביב הילדה וצעק מדלת החירום של המטוס, "ילדה קטנה, אל תדאגי, זה הכל אשליה, הלוואי שכולם היו יכולים להיות עשירים ומפורסמים כמוני כדי לראות שזה לא מה שחשוב בחיים, זה אשליה, הבנתי את זה כשגילמתי קומיקאי אחר, החיים הם כמו סרט, אנחנו בוחרים את הדמות, רוצה להתחלף בתפקידים, ילדה קטנה, זה קל, את תיקחי את המטוס הפרטי ואני אטבע בים לחופה של טריפולי, הנה, קחי קצת

רוחניות, לי יש הרבה, ילדה ערבייה קטנה, אין לך מה לדאוג, מעל למים ומתחת למים זה אותו הדבר!"

עוד הוא דורש, ושני מטוסים פרטיים נוספים הגיעו לזירה, כן - אלו מארק צוקרברג וביל גייטס, גאונים, מנהיגים ופילנתרופים בחסד!

"ילדה ערבייה קטנה, קרא ביל במגאפון, "מה שאת צריכה זה מחשב לכל ילד, הנה, קחי."

ביל גייטס זרק לפטופ מהמטוס, אבל הוא רק פגע לילדה בראש, נפל למים והתקלקל.

"אוי לא, היא חולה!" צעק ביל.

"אולי נפתח לה חשבון באינסטגרם? ככה היא תוכל לדווח לכל העולם על הסבל שלה ולהינצל," הציע מארק.

"לא," אמר ביל.

"למה לא," מארק נעלב, "אתה מזלזל בפייסבוק? אתה יודע שהתחילו מהפכות בפייסבוק?"

"ילד, רואים שעדיין יש לך מה ללמוד," אמר ביל, "מה שהיא צריכה זה חיסון! הנה, ילדה, קחי חיסונים!"

ביל גייטס זרק אחד, שניים, שלושה, ארבעה, עשרים חיסונים, אבל גם המזרקים רק פגעו לילדה בראש, נפלו למים וטבעו.

בדיוק ברגע הזה נחתה משמיים חללית סילונית שנוסעת על מימן.

"ילדה ערבייה, אני אקח אותך למאדים!" צעק יזם העל אלון מאסק, "שם אין מים את תהיי בטוחה! רק שימי מסכה לפני!"

הוא זרק לה מסכות מהחללית, אבל הן נפלו למים, וצבי-הים אכלו אותן ונחנקו.

"גברים," אמרה לוחמת הצדק אמל קלוני, "חוץ מלהתחרות למי יש יותר גדול הם לא יודעים לעשות כלום."

"לכו מכאן, גברים!" קראה וונדרוומן, "תשאירו את זה לנו! העולם היה מקום מושלמי אילו נשים היו מנהלות אותו יחד עם בעלי ירון ורסנו! אימג'ן אול דה פיפול, שרינג אול דה וורלד, ווהווהווו. אם רק נצליח להציל אותה, הילדה הערבייה כאן תגדל להיות פמיניסטית כמונו, ו.."

"אם אתן משחקות לפי החוקים של מערכת פושעת אתן עדיין פושעות !!! ! העושר כשלעצמו הוא פשע, והמקום הראוי עבורכן הוא מאחורי סוגר ובריהח !"

"מה הילדה הערבייה הזאת נופלת עלינו עכשיו, יש לה וואחד אטיטוד, איףףף", אמרה וונדרוומן.

"טוב מאוד!" אמרה לוחמת הצדק אמל קלוני, "היא תגדל להיות אישה חזקה כמונו, ואולי אפילו לוחמת צדק."

"אני לא יכולה לשמוע אתכן כבר!" צרחה הילדה בשארית כוחותיה, "אני לא צופה בסרטים שלכן יותר, לא שומעת את

המוזיקה שלכן, וגם לא רוצה שתצילו אותי, אני אשחה חזרה ללוב, עדיף מלחמת אזרחים על הטמטום שלכן, תעזבו אותי!"

"אני יודעת," צעקה לוחמת הצדק אמל קלוני, "איך לה השכלה, צריך לתת לה השכלה!"

"לא צריכה את ההשכלה שלכן, ולא מסכיג'אב, ולא חיסונים, ולא מחשב, ולא חללית למאדים, אני רק צריכה שתפסיקו לקחת

נפט מהמדינה שלי בשביל להפיק סרטים ילדותיים, משחקי-וידאו ומוזיקה מעפנה!"

הילדה החלה לשחות לכיוון החוף, וכריש בא וטרף אותה. אלי היוסון התחילה לבכות.

טו-טו-טו, טו-טו-טו.

הטלפון של לוחמת הצדק אמל קלוני צלצל. זה היה ג'ורג'.

- היי ג'ורג'י האני.

- שהילדה תלך להזדיין.

- אממ... רגע, ג'ורג'י, האני..

- כן, שתשים את המסכה המזוינת שלה ושתלך להזדיין.

- לא, האני, אתה לא מביין..

- והיא גם צריכה חיסון, כי זה טיפשי לא לעשות את זה,

כל דור במדינה שלנו במשך יותר מחיים שלמים

התבקש להקריב משהו לצורך ביטחונם של אחיו בני-

האדם, לקבל ירייה, להילחם בנאצים, כאן בסך הכל

מבקשים לקבל זריקה בזרוע ולשים מסכה, תתבגרי,

תעשי משהו עם עצמך.

- אוקיי, האני, אני אמסור לה..

- כן, כולם הם, כזה, כאילו, זה החופש שלי, כאילו, זה
לא איך שהשיט הזה עובד, טמבל.
- תודה האני.

ג'ורג' ניתק, ו-וונדרוומן ואמל קלוני ניגשו לנחם את אלי היוסון
הבוכייה.

מייבבת ומושכת באף, לוחמת הצדק אלי היוסון התרפקה אל
חיקן.

"אתן לא חושבות שהמסכיג'אב זה רעיון טוב?" היא שאלה.
"אנחנו חושבות שזה רעיון מצוין," אמרה וונדרוומן וליטפה את
ראשה, "אנחנו חושבות שזה רעיון מצוין."

לפעמים החגיגה נגמרת

הסיפור הזה לא ייכנס לתכנית הלימודים של משרד החינוך. ובאמת, הוא לא מתאים לילדים. כשדן-דן ראה בפעם הראשונה נערה קוריאנית מקבלת שמונה זרגים בבת-אחת, הוא היה בן אחת-עשרה.

ג'רבי, הילד מהשכבה מעל שמעשן סיגריות והולך מכות, הראה להם את הסרטון מאחורי האולם באייפון שלו. תראו, זה כאילו הפרפר עף, ג'רבי צחק והצביע על הקעקוע שהיה לנערה על הבטן. דן-דן הרגיש שהוא עושה משהו אסור, בעיקר בגלל ההבעה הנכלמת על פניה של הנערה, על כל פנים הוא רצה לעשות מזה עוד. עדיין לא הרשו לו אייפון, אז כל הדרך הביתה הוא שינן, פורן כמו פופקורן, פורן כמו פופקורן, פורן כמו פופקורן. כשהגיע לחדר שלו הוא נעל את הדלת, כתב פי או אר אן בגוגל, והעולם השתנה.

הוא לא ידע בדיוק מה עושים, עד שראה איש שרירי באחד הסרטונים, מושך בבולבול שלו עד ששליכטות של ג'לי לבן יצאו ממנו, לתוך הפה של אישה שחומה שגם לה היה קעקוע, וקצת לעיניים. הוא עשה כמוהו, זה היה נעים, במיוחד בנקודה מסוימת בחלק הפנימי של הבולבול, מתחת לקצה.

הוא עבר למשוך רק בנקודה הזו, האישה בסרטון הזיזה את הרגליים שלה לצדדים ושיחקה עם הפות שלה, ואז, ברגע אחד, המוח שלו התנתק, רעד עבר לו בכל הגוף והכל נהיה שחור אבל גם לבן, כשהוא פקח את העיניים היה ג'לי לבן על הירך, על כפות הידיים וקצת על המקלדת.

למחרת, הדס אמרה לו היי בשיעור ספורט. היא לבשה גופייה מכותנה בצבע תכלת. עדיין לא הייתה לה חזייה כמו לבנות בשכבה מעל, הציצים שלה רק התחילו לצאת, הם נראו כמו פטמות גדולות, ודן-דן ידע שבתוך הטייטס יש לה אותו פות כמו לאישה השחומה עם הקעקוע. הוא רץ לשירותים ומשך בבולבול

עד שהשפיך (הוא חיפש בגוגל וכבר ידע איך קוראים לזה) השפריץ לתוך המים שבאסלה. מאז ועד שנשמע הצלצול הזה בדלת, דן-דן אונן 8,712 פעמים. הוא אונן באוטובוס כשאישה חלצה שד כדי להניק, אונן בשק"ש בטיול השנתי אחרי שהכתפייה של המורה אילנה בצבצה בזמן המסלול, אונן בבית של סבתא אחרי שבת-דודה שלו קרן חיבקה אותו בליל הסדר. אבל יותר מכל הוא אונן בחדר שלו, עם הבנות בסרטונים.

תחילה, רוב הסרטונים היו של אישה מבוגרת, בת עשרים או עשרים ומשהו. עם שיער שחור, או בלונדיני, ג'ינג'י או שטני, מתולתלת, חלקה או עם צמות, גבוהה או נמוכה, רזה או שמנמנת, עם קעקועים או בלי, אבל כולן עשו פחות או יותר את אותו הדבר, הן קודם ליקקו את הבולבול כמו קרטיב לימון, אחר-כך התהפכו על הגב כמו חיפושית, פתחו את הרגליים ונגעו קצת בפות, צעקו בזמן שהבולבול נכנס ויוצא מהפות שלהן, אז עברו להתכופף כמו תינוק שזוחל, שוב צעקו בזמן שהבולבול נכנס ויוצא מהפות שלהן, ובסוף פתחו את הפה ליד הבולבול וחיכו בסבלנות לשתות את השפיך שיצא החוצה.

אחרי שבוע נמאס לדן-דן מגדולות, והוא רצה לראות בנות בגיל שלו, כמו הדס. אחרי כמה חיפושים הוא הבין שמה שהוא צריך לכתוב זה נייקד גירלז אחד אחד וואי או. ילדה אחת עם שיער שחור הייתה דומה להדס, וגם לה היה גשר בשיניים. היא הצטלמה משתזפת בשמש בתוך בריכת גומי, ובפינת הסרטון היה לוגו ורוד שכתוב עליו טיפאני טין. דן-דן התאהב בה ורצה להציל אותה מהבריכה, אבל ידע שאין טעם לשלוח לה הודעה, כי בטח מלא שולחים.

עד החטיבה זה התחלק לתקופות, כמו אצל פיקאסו. דן-דן חזר לגדולות, בנות שמונה עשרה עם ציצים קטנים. אחרי שמדד את הבולבול שלו בעזרת סרגל, השווה בעזרת כף-היד לבולבול של האיש בסרטון, ולא אהב את התוצאות, במשך כמה חודשים הוא צפה אך ורק בסרטונים של לסביות, או גירל און גירל (במהלך התקופה הזו האנגלית שלו השתפרה פלאים). בשלב מסוים הוא עבר לדמויות מצוירות, בעיקר אלו ממשחקי-המחשב, שגם ככה

היו כבר מוכנות חצי-ערומות על המסך. התקופות שבאו לאחר מכן היו תקופת הבוש, תקופת דרום-מזרח אסיה, תקופת הקולג' והתקופה האנאלית. וכשהתחילה החטיבה - מה שבא ברוך הבא.

כשהיה בן שש-עשרה, דן-דן פגש את אהבתו הראשונה. דן-דן חיבב ילדות אמיתיות בעבר; חוץ מהדס, הייתה גם ליאור, שלבשה סוודרים צמודים, והיה לה חיוך מבויש וניצוץ פשוט בעיניים. היא הייתה הנשיקה השנייה שלו. הנשיקה הראשונה הייתה פרי דמיונו, הוא בדה אותה כמה שבועות לפני-כן, כשחבר מהכיתה שאל אותו עם כמה בנות הוא כבר התנשק, ואפס היה מספר יותר מדי עגול ויותר מדי מביך. השקר הרגיש נורא בתוך הגוף, כמו רעל. והיו גם מאיות ודנות.. אך כולן היו כאין וכאפס לעומת ונוס בכבודה ובעצמה.

אהבתו של דן-דן לעדי הייתה מוחלטת, מתמסרת, כמעט דיבוקית, של ילד המרגיש לראשונה בנוכחותו של דבר-מה גדול. אהבה אחת מיני כמה בודדות במשך חיים שלם, שייכתן ושורשיה בכלל באיזה גלגול קודם. עדי הייתה הכי יפה בכיתה, בשכבה, בבית-הספר, וביקום. עורה שחום כאגוז פקאן ומבט קונדסי נסתר בין עיניה החומות, לחייה חלקות ורכות, שפתייה דקות, ישבנה החטוב נישא מעל רגליים ארוכות ושזופות, שדיה קטנים וזקורים ומתאימים בדיוק לכף היד שלו.

כשדן-דן ישב לידה, כיסא הפלסטיק הכחול, עליו קושקש בטור שחור *ליאורה המורה זונה*, הפך לכס מלכות. כשעזר לה לפתור אותם, התרגילים שליאורה כתבה על הלוח הפכו לתווים. שככה יהיה לו טוב, מילה אחת שלה והוא היה נושא אותה לאישה בטקס הסיום של כיתה י'.

תחילה הם היו פותרים יחד תרגילים במתמטיקה, דן-דן היה מצחיק את עדי, וצחוקה היה לאוזניו כשירת מלאכי השרת.

כולם בשכבה ידעו מי כבר זיין ומי עוד לא, ודן-דן היה בין אלה שיודעים שכולם יודעים שהוא עוד לא. הוא גם שנא את הכינוי הזה, שנדבק לו מהיסודי, אבל לא משנה כמה הוא ביקש, אף-אחד לא זכר לקרוא לו דן.

דן-דן ועדי היו מתמזמים בחדרו המקולל, הצמוד לחדר הוריו; הוא מעולם לא הבין כיצד ייתכן שהוא מורשה, לא, מחויב על פי חוק, לחלוק את קיר חדר-השינה שלו עם הזוג הזה שמתקוטט שם. איזה מן קשר סיבתי קיים בין הכישור להפרות ביצה בזרע לבין זה של גידול ילדים.

כאשר הורשה סוף-סוף לגעת בפטמותיה, חשב דן-דן, אולי לעולם לא אשטוף את ידיי, וזיכרון העור הקשיח והמקומט והשגיב ייצרב לעד בכריות אצבעותיי. כאשר לפתח את איברו בפעם הראשונה, כמעט ופרץ בבכי.

אם זו לא אהבה, מה זו אהבה.

עדי, כיאה לנערה שמלאו לה שישה-עשר אביבים, השתמשה בכל מיני תכשירים כדי לבשם את ערוותה. היא לא ידעה שככל שהיה תלוי בו הדבר, היה דן-דן יונק את הזיעה ואת המיצים וההפרשות, מביא בשער נשיותה הלח והצמיגי והבשרני, לא רק את אצבעו, לא רק את לשונו, אלא היה מזדחל כל-כולו במעלה תעלותיה ועושה לו שם מעון.

עברו שישה חודשים עד שהם ניסו לקיים יחסי-מין. החל מהרגע בו עדי נאותה לחיזוריו ועד לאותו רגע נכסף, דן-דן לא צפה אפילו בסרטון פורנו אחד. הוא קרע את העטיפה המשוונת של הקונדום, חבש את חתיכת הגומי, זה לחץ, אולי הוא לא כזה קטן כמו שהוא חשב, ליבו פעם בחוזקה, דן-דן רכן מעל בבת-עין, שהייתה אבודה ומבוהלת לפחות כמוהו, למרות שאונן כבר 2,893 פעמים, מסתבר שהמוטוריקה של האקט במציאות שונה מאוד ממגע המקלדת והעכבר, זו לא אשמת משרד החינוך, ליאורה העבירה להם שני שיעורי חינוך מיני השנה, פשוט יש דברים שחייבים ללמוד בדרך הקשה, משהו הסתבך שם וזה כאב לה, וגם לדן-דן כאב מאוד רק שאצלו הכאב לא היה גופני, הלילה הזה ייזכר לדיראון עולם, הם לא ניסו לשכב עוד.

אחר-כך הייתה אביגיל. גם אותה דן-דן אהב, אך גורלה של אהבה שנייה הוא לעד לחיות בצילה של האהבה הראשונה. הלא יש דבר-מה באהבה ראשונה שהופך בחלומותינו עד הבלות.. ולפעמים נדמה לו לדן-דן, שלכל אדם יש סיכוי אחד, ואחד בלבד, לאושר תמים וטהור, והסיכוי הזה הוא האהבה הראשונה.

מרגע שהוחמץ, אנוס האדם להתחיל ולעמול בשביל האושר בזיעת אפיו.
דן-דן אהב מבלי להיות נאהב והיה נאהב מבלי לאהוב - שניהם כאבו באותה המידה. הוא ואביגיל נפרדו ודן-דן חזר לזרועות המחשב.

כאשר נשמע הצלצול בדלת, דן-דן היה בן עשרים וארבע, גר בדירת שני חדרים שכורה ברמת-גן, שליח של וולט.
לאחרונה הוא מגלה עניין בסרטונים מז'אנר הפאבליק פיק-אפס, ופיתח עין חדה לזיהוי סרטונים מבוימים עם שחקנית, לעומת סרטונים בהם הצ'כי עם המצלמה והזין בגודל של חתול אשכרה מצא את הבחורה ברחוב ושכנע אותה להזדיין אתו. הכי מדליק אותו לזהות ניצוצות של כנות במהלך הסרטון, הרגע האמיתי והיקר מפז הזה בו השחקנית שוכחת לשבריר שנייה מהמצלמה ומהכסף, ומתמסרת לחלוטין לעונג שחודר אותה, שממלא אותה, ומבחינתה שימשיך לנצח, היא רוצה אותו, היא רוצה את דן-דן כמו שהיא רוצה את האושר.

בכל פעם שהוא גומר עם העכבר ביד ועם פס של זיעה על כיסא המחשב, ויושב שם מתבוסס בזרע לבטלה של עצמו, הוא נשבע שלעולם לא יעשה את זה שוב, ושמחר הוא מוצא חברה. הוא נכנס לטינדר, ושולח הודעות לכל המאצ'ים שהתעלמו מההודעה שלו פחות משלוש פעמים. יש לו הרבה מה להציע, לדן, הוא מנגן בגיטרה וכותב שירים, במיטה הוא תמיד שם את הבחורה במקום הראשון, אבל בדרך הקשה הוא למד שלכתוב את זה בכיו זה לא אותו דבר כמו לנגן לה סרנדה או לרדת לה עד שהיא מתנתקת מהיקום. מה גם, שבזמן שהוא גולל תמונות של נשים בביקיני מחייכות ומתחננות לאהבה, והאצבע שלו מחליקה על מסך האיפון וממש נוגעת להן בחזה, זה מתניע איזו התניה פלובית אצלו במוח, יד אחת גם ככה כבר פנויה, ביפור יו נואו איט הוא שוב מתבוסס בזרע של עצמו.

נכון להיום, דן-דן שכב עם שש נשים שונות בחייו, אם סופרים את עדי, וסך של 88 פעמים. זה מספר לא גבוה אך גם לא מאוד נמוך, יחסית לישראל. עם-זאת, אין זה דבר שבשגרה עבורו,

לענות לצלצול הפעמון בדלת ולגלות בפתחה בחורה חטובה
וחייכנית בחצאית מיני.

מיי איי קם אין? שאלה הבחורה, ונכנסה מבלי לחכות לתשובה,
תוך כדי שהניחה את ידה על החזה של דן-דן.
שור, אמר דן.

הבחורה החייכנית חלצה את המגפיים, אז הורידה את החולצה,
הושיטה את ידיה לאחור כדי להתיר את החזייה, הסתובבה אליו,
חייכה ונופפה, אז הפשילה את החצאית, הבליטה את הטוסיק
עם החוטיני, ולפני שדן-דן והמום הבין שהיא אשכרה מתפשטת
לו בסלון, הפעמון צלצל שוב.

הוא פתח את הדלת, ולפניו שתי בחורות מחויכות, אחת
מתולתלת עם שיער שחור ואחת כהת-עור עם מכנסי-עור.

אולהה! הן אמרו יחד ונופפו. אחר נשקו לדן-דן על הלחי, אחת
בכל צד, נכנסו לדירה והחלו להתפשט.

הלב של דן-דן כבר קרס לכפות-הרגליים והמוח שלו הפך
לעיסה. מביט בשלוש הבחורות העירומות מצחקות על
השזלונג שלו, הוא אפילו לא הספיק לא להאמין למראה עיניו,
וטוק-טוק-טוק-טוק. קבוצה של אסייתיות נכנסת לדירה, מקפצת
ומוחאת-כפיים.

דן-דן לא מבין מה לעזאזל קורה פה, ובזמן שהוא מנסה לפענח
את התעלומה, עוד אחת נכנסת, ועוד קבוצה, ועוד זוג. הוא כבר
לא סוגר את הדלת בין לבין כי למען האמת אין טעם, מתחיל
להיות ממש צפוף בדירה, הערות מתחככות זו בזו והמקום
מריח כמו בית-בושת (דן-דן היה רק פעם אחת ויצא אחרי חמש
דקות, אבל ריחות תמיד נצרבם לו בזיכרון).

הבחורות מתחילות להתמזמוז אחת עם השנייה על המיטה,
במקלחת, על הדלפק. הן עושות אחת לשנייה מסז'ים עם שמן
זית שלקחו מהמטבח, מלקקות זו לזו את החור-תחת, מכניסות
אצבעות, מסניפות קוקאין מהפטמות. דן-דן ניגש לאחת ג'ינג'ית
עם נמשים ודגדגן בולט, לא נעים לו, הוא מקיש באצבעו על
הכתף שלה, אהמ.. אמ.. אקסקיזו מי, וואט אר יו דוינג היר?
וואט הפנד, דן-דן, עונה הג'ינג'ית וצוחקת, דונט יו רקוגניז מי?

בשבילה, וכל הדגדגנים שליךק בחייו היו שלה, ואת הכל הוא
עשה רק כדי להיות ראוי בעיניה, רק שלא יכאב לה.
בדיוק באותה שנייה נשמעת עוד דפיקה בדלת, לרגע דן-דן
האמין שחלומות מתגשמים, משטרה!
הוא שומע את הקריאה וכמעט מתעלף.
דה פוליס איז היר, דה פוליס איז היר !!! דן-דן צורח בפאניקה.
דונט וורי, סילי, איטס אונלי דה סטריפר.
הבחורה שהכי קרובה לדלת, גרמנייה עם פירסינג בגבה, פותחת.
סום וואן קולד דה פוליס? שואל השוטר.
יייייססססס! צועקות כל הבחורות פה אחד.
איי היר יו וור ורי נוי גירלז, השוטר אומר, וכולן מסתובבות
ומבליטות את הישבן, איים גוינג טו פאניש יו נאוו ביקוז יו וור
ורי ורי נוי, אומר השוטר, ייייייסססססס, מריעות הבחורות.
בסוף זה כן היה שוטר אמיתי. הוא נתן לכל אחת קנס 500 שקל
על התקהלות והמשיך לקריאה הבאה.

הקבצן

לא הרבה קבצנים מסתובבים בעולם ומחפשים נקמה – קבצנים רגילים מחפשים סמים. אבל אוסקר הוא לא קבצנים רגילים. כשאוסקר יבקש מכם כמה שקלים, הוא יישיר אליכם מבט ויוסיף, בשביל המנה הבאה. תתפלאו, זה עובד. ההייטקיסטים ברוטשילד במיוחד מעריכים מקוריות. כל קבצן יכול להגיד את הדברים הנדושים, אין מה לאכול, הצילו ילדה קטנה חולה בבית. זה לא חוכמה. אבל לא אוסקר, לאוסקר יש.. תעוזה. הבן-אדם מדבר תכלס. הוא צעיר, הוא חתיך, יש לו מעיל עור, ואם תנסו להתקיל אותו, מנה של מה, תשאלו, הוא יגיד הרואין בלי למצמצץ, באותה הקלות שבה אתם אומרים איביזה.

אוסקר עלה על הטריק הזה במקרה, בשבוע שבו קיבל פטור מגיוס. הוא ניסה לקבץ כמה שקלים מבחור צעיר עם כובע קסקט, והמתחכם הזה הציע לקנות לו ארוחה. יש לו עצירות כבר שבועיים, תקוע לו קיא בגרון, והדילר עוד שעה נוסע לצפון, בלי לתכנן אוסקר התחיל לבכות בהיסטריה, זה בשביל הסמים, הוא ייבב, לא הייתי צריך לשקר, זה בשביל הסמים. הבחור עם הכובע נתן לו חמישים שקל וברח משם - אוסקר מיד הבין שהוא עלה על משהו.

קבצן מצליח כמו אוסקר כמעט ולא מגיע למצב של כאבי-שרירים. במקרה הכי גרוע הוא פשוט מדדה לרחבה מתחת למשרדים ברוטשילד, שם כל החברה קוראים לו בשמו הפרטי. הוא תמיד מוצא אצלם כל מה שצריך. הם מדברים אליו בגובה העיניים, וכל אחד מהם משתדל להיות זה שהכי פחות נגעל מהחתיכים והמורסות בזרועות של אוסקר.

הוא יישבע לכם שזה לא היה באשמתו, הכל התחיל בגלל כאב שיניים. נשמע מצוץ מהאצבע, אבל הוא כבר קנה את אמונכם, וחוץ מזה, מה יש לו לשקר? גם ככה כמעט ולא נשאר לו. שיניים, הכוונה. ברגע שימצא את הבן-זונה שעשה לו את זה,

הוא יזריק לו את החומר בעצמו. בינתיים, הגיע הזמן למנה השלישית של היום.

המחט כאילו נכנסת פעמיים. פעם אחת כאשר היא חודרת בעקשנות את רקמת העור, פעם שנייה כשהחומר מוזרק פנימה. ברמה המיקרוסקופית היא חלולה, המחט, בכל-זאת, הנוזל צריך איכשהו לזלוג החוצה. אף-פעם אי-אפשר באמת לדעת מה הכניסו לך במנה, וכיצד זה הופק, רק את ההקלה שמגיעה אחרי. הגוף מגיב מיד.

כולם מכירים את הסיפור המשעמם על הקולטנים והדופמין, אבל מבפנים זה הרבה יותר מעניין, אוסקר דהר עם סוסי-הפרא והבפאלו השועטים בסוואנה, צלל עם האלתית במעלה הנהר בו שחתה, נתפס בכורי עכביש, התפוצץ כמו סופרנובה בקצה היקום. והכל בלי לקום מהמדרכה. מתחיל להתקרר בחוץ.

למרות שההרואין לבדו עוטף אותו כמו שמיכה חמה, מריאנה שוב כיבסה לו את השמיכה, והנה היא יורדת למטה כדי לכסות אותו. איזה יפה היא. בחיים לא ראיתי מלאך עם כזה תחת שוכב. לפני הסגר, היא למדה עיצוב אופנה ועבדה בבוטיק קטן בדיזינגוף. שנאה את המיליונריות האשכנזיות ואת הנובורישיות המזרחיות באותה מידה. הסגר לגמרי ערכב לה את החיים, היא תרמה את כל הבגדים שלה, ובכלל חושבת לעבור מפה לאיזה אי. רוצה לחיות עירומה ובחיים לא לראות עוד פיסת בד אחת. לבקר את ההורים בבואנוס-איירס היא לא יכולה, מכניסים שם רק שלוש-מאות איש ביום, כולל אזרחים. בינתיים אוסקר מספק לה עוד יציאה חיונית מהבית.

גם לאוסקר היה פעם בית. די גדול אפילו, בצפון העיר. עד לא מזמן הוא עדיין היה נוסע לבקר שם, באוטובוס.

אף-אחד לא אוהב לראות נרקומן מזריק בתחבורה ציבורית, לשמחתו היו על האוטובוס רק תשעה אנשים, ותשעתם היו בטלפון. לא כמו הנרקומנים באלנבי, אבל מספיק דומה כדי שאוסקר ירגיש בחברה טובה. אוסקר התיישב במושב האחורי, הוציא ת'כפית, הצית ת'אש, הפשיל ת'שרוול, טען ת'מזרק, שם אותו בפה, חסם ת'דם, פמפם עם האגרופ, מצא ת'וריד, הכניס

ת'מחט, שיחרר ת'גומייה, משך קצת דם, ולחץ. העפעפיים היטקטקו, אמא התחילה להתייפח כשראתה אותו, ואבא אמר שעד שהוא לא הולך לגמילה שלא יחזור לכאן.

לכל מטבע יש שני צדדים, ההרואין גם מחבר בין אנשים. תראו למשל את מריאנה ואוסקר, או את חבורת הנרקומנים בפינה באלנבי. במיוחד בימים כאלה, הם מתפקדים כמו יחידה אחת. מתחלקים בנדבות שווה בשווה. כשהשמנה משתינה על המדרגות של הבניין הנוצץ לשימור, הקירח עם העין הסתומה מסתיר לה. לא שיש אנשים ברחוב, מה גם שהפצעים הפתוחים על הפנים הרבה יותר מביכים אותה מהשתינה ובכלל מה שמעסיק אותה זה המנה הבאה, אבל זה יותר בשביל המחווה. וכשהקירח חותך את הוריד והופך למדרכה, השמנה שמה לו כמה קרטונים מתחת לקרחת.

לפני הסגר אוסקר השתדל לא להתרועע איתם יותר מדי. הם מבוגרים, ואין סיכוי שהוא גומר כמוהם. שנה-שנתיים הוא יוצא מזה, הוא רק צריך סגירת מעגל לפני. ככה הוא קורא לנקמה כשהוא לא בקריז.

והנה, עכשיו הוא צוחק על כל האנשים עם העבודות המסודרות והחברה והכלב. יותר חופשי מכולכם. אתם תקועים בארבע קירות שלכם והוא, העולם הוא ביתו, וסוף-סוף כולם התחפפו ממנו. זה לא שהוא הלך לקונצרטים קודם, או שמישהו התייחס אליו, חוץ מההייטקיסטים, אבל גם הם רק צעקו אוסקר יא גבר, צחקו צחוק מאולץ, נתנו לו מאה שקל ועלו למשרד.

הבעיה היחידה היא שעכשיו ההייטקיסטים עובדים מהבית, והוא נתקע בלי המנה. אין לו ברירה אלא לעשות יד אחת עם החבורה באלנבי. מריאנה לא אוהבת לראות אותו איתם. פעם אחת החבורה שכנעה אותו לבקש ממנה קצת כסף, הסם לגמרי משבש את המצפן המוסרי אבל זה ממש צבט לו, במשך עשר דקות היא נזפה בו.

היא מאמינה שהוא יצא מזה, מה לעשות, היא כזאת, מהסוג שמחליט להיות צמחונית בגיל שבע בגלל שהחזיקה אפרוח. אולי עם הסגר הזה ההורים הדפוקים שלו יעשו חשבון נפש, יתאפסו על עצמם ויבואו לקחת אותו הביתה. מי נותן לילד שלו

משכך-כאבים בגיל שתיים-עשרה, אז קצת כואבת לו השן אז מה, שיתמודד. האמת, מי היא שתשפוט, בתור אחת שלא רוצה ילדים, את לא יודעת מה זה לגדל אותם, ומה זה לומר להם לא כשהם רוצים משהו. הם ניסו כמיטב יכולתם, שעות הם צפו יחד בסרטונים על קולטנים ודופמין, היא נירופיזיולוגית והוא פסיכיאטר בכיר, הם הסבירו לו הכל על האיזון ההורמונלי במוח שהופר, אבל זה פשוט לא עזר, הוא כל הזמן חזר על אותו משפט, אני זקוק לסגירת מעגל ואז ישר אני מפסיק, ואמא שלו אמרה לאלברט, זה הסם מדבר מגרונו.

ירדתי לאיי-אם-פי-אם לקנות כמה פירות, בדיוק כשאוסקר הפשיל את השרוול וניער את המזרק. אף-פעם לא התקרבת אליו או דיברתי אתו. אני בסך-הכל מתכנתת בחברה שמייצעת לחברות ייעוץ שמייצעות לחברות שיווק דיגיטלי. הלוואי שהייתי אדם יותר טוב, אבל אני מפחד להידיבק באיזו מחלה. אני מעדיף להסתכל על אוסקר מהמרפסת, ולקוות בלב שמצבו ישתפר.

היה תור, וכולם עמדו על המדבקות הצהובות שאיי-אם-פי-אם הדביקו על המדרכה. בכניסה הם הושיטו יד לאלקוג'ל, כמו קבצנים. אני מבין אותם לאללה, עד שנותרים כאן משהו בחינם. לוקחים. בדרך חזרה אוסקר היה מרוח על המדרכה כמו קקי של כלבים. כשהוא ככה אני תמיד בודק מרחוק אם הוא נושם, בזמן שהסתכלתי קצף התחיל לצאת לו מהפה.

אופיום הוא נוזל התרמיל הבורסי של הפרג התרבותי. לצורך הפקתו, מנקב החקלאי האפגאני או הבורמזי, בזהירות, שניים או שלושה חריצים קטנים לאורך לקט הפרח. על החריצים להיות מדויקים; חריצים עמוקים מדי, והמוהל הלבן נוזל לאדמה, חריצים דקים מדי, ויתקשה המוהל בתוך הלקט. עד תחילת המאה, מרבית האופיום הופק במשולש הזהב - אזור הגבולות שבין מיאנמר, לאוס ותאילנד. כיום ישנו גם הקרטל המקסיקני, אולם עיקר הייצור מתבצע באפגניסטן. כעשרים אחוז מהתמ"ג האפגאני מקורו באופיום, ובסך-הכל, מוקדשים מיליוני דונמים ברחבי העולם לטובת הגידול. כדי להבטיח רווח מירבי, כופים הסוחרים על חקלאי הפרג להוריד את מחיר הגלם, עד כדי כך

שהחקלאים מתקשים להרשות לעצמם לרכוש שקי אורז בתמורה ליבול. לעיתים, על-מנת לכסות את החובות לסוחרים, מוכר החקלאי ילד או ילדה. יש יותר ממאה דרכים לחצות את המדבר, דרכו מבריחים בני-החקלאים (אלו שלא נמכרו) את החומר המזוקק. אופיום מופק גם במקומות נוספים, כמו סין, הודו, קוריאה ויפן, באופן חוקי. כשליש מהאופיום ברחבי העולם משמש לצריכה בלתי-חוקית, למשל בצורת הרואין, כשליש לצריכה חוקית, למשל בצורת משככי-כאבים וסירופ נגד שיעול, וכשליש לצריכה בלתי-חוקית שהחלה כצריכה חוקית.

אני חייב להודות שנכנסתי קצת לפאניקה, אולי אפילו צרחת, לא ידעתי אם מותר להעלות אותו לדירה שלי, אסור לשהות בבתים של אחרים אבל מה ההנחיות לגבי מי שאין לו בית, מריאנה ירדה מהר למטה, היא שאלה אותי כמה זמן הוא כבר ככה ואני התחלתי לגמגם, למרבה המזל היא תפסה פיקוד על האירוע.

תישאר אתנו, אוסקר ! היא צעקה.

זה לא משנה.. הוא מלמל.

הכל ישתפר, אוסקר ! תמיד יש תקווה !

זה לא משנה..

העולם צריך אותך, אוסקר !

עוד כמה שנים.. פחות כמה שנים..

תישאר איתי !

זה רק דופמין.. רק דופמין.. זה לא משנה..

זה לא ! צעקה מריאנה, זה לא רק דופמין ! יש גם סוסי-פרא

וסוואנות ונהרות וסופרנובות בשמיים !

אבל את כל מה שבא אחרי סוסי-פרא אוסקר כבר לא שמע.

הנשמה שלו התנתקה מהגוף. העור לא גירד, הקולטנים לא ערגו

יותר לאופיואידים. הוא היה נקי.

בהתחלה היה קשה לנווט, כמו לחצות כביש בלילה בזמן טריפ,

רק צלול. אחרי זה הוא למד. הוא לא ממש היה באף מקום, אבל

עדיין הרגיש שהוא נוסע. כמו שמנסים להיזכר במשהו. אוסקר

נזכר ברגע בו הרופא כותב לו את המרשם לטרוקסיקה. היא

הבחינה בו, הנשמה של הרופא, ומיד התגוננה, אל תסתכל עליי,

זו אשמת התועמלנית. לנשמות אין זרועות, אבל היו בהן חורים וצלקות, והנשמה של הרופא אמרה, אל תדאג, ייקח זמן אבל אני אחלים. הוא ביקר את התועמלנית החטובה רגע לפני שנכנסה למסעדה היוקרתית לפגוש את הרופא, אל תסתכל עליי, היא אמרה, אלו הרוקחים. אז הוא ביקר את הרוקחים של התרופה רגע לפני ששלחו את הטופס לאישור, אנחנו רק עושים את העבודה שלנו, ואז את מנכ"ל החברה ואת ראש מנהל התרופות רגע לפני שחתמו על המסמך, לנשמות של כולם היו חורים וצלקות בזרועות שלא היו להן, אבל המעגל לא נסגר. הוא נזכר בפרסומת שקפצה לו למשככי-כאבים בפייסבוק, והמתכנת הצעיר בפאלו-אלטו אמר, זה לא אני, אני רק עובד אצל ראש צוות שיווק דיגיטלי, וראש צוות שיווק דיגיטלי אמר, אני רק עובד אצל סמנכ"ל שיווק, וסמנכ"ל שיווק אמר, אני רק עובד אצל מארק צוקרברג, והנשמה של מארק צוקרברג הופיעה לנגד עיניו, כמו רוח-רפאים, היו בה יותר חורים וצלקות מכולן, והיא אמרה לו, בזכותי כולם מחוברים בעולם הזה, אבל זה לא אני, אני רק עובד אצל השטן, והשטן עובד אצל אלוהים.

הזיכרון כמעט הושלם, אבל היה שם עוד משהו לא פתור, הוא ניסה להיזכר מה זה היה, עד שהיא מצאה אותו, רוחו של צ'רלס דרווין שהייתה בגובה של בניין. הנשמה הענקית כמעט נרפאה לגמרי מהצלקות, והיא אמרה לו, חיה את חיך, ילד, כאן קר, קר כמו עידן קרח, ואף-אחד לא נותן לך שמיכה. אוסקר ידע שהמעגל נסגר.

הוא הסתחרר מעלה ומטה, בדרך ראה את מריאנה, היא הייתה כדור זורח של אור, ואז את ההורים שלו, שניהם בכו, והתפללו, הדמעות שלהם היו אהבה טהורה, איך היא נראית, כמו אינסוף פתיתי-שלג, ואין אחד שזהה לחברו, וגם אותי הוא ראה, את הנשמה שלי, ואני את שלו, ושלי אמרה לשלו, תודה, תודה על שסבלת את מה שסבלת כדי לתת לי הזדמנות להיות אדם טוב יותר, תודה שהענקת לי סיבה לחיות.

בדרך-כלל אוסקר מזריק דבר ראשון שהוא פותח את העיניים. עכשיו הוא רק אמר, ראיתי את זה, ראיתי מה קורה אחר-כך.

הפרמדיקים הסבירו לו שהמוח שלו המשיך לשלוח אותות חשמליים גם כשלא היה בהכרה, שלהרואין יש מאפיינים פסיכואקטיביים, ושאם עוזר לו להאמין במשהו זה סבבה, הכי חשוב שייגמל, אבל כל מה שקורה, קורה בתוך הקופסה. אוסקר ענה שהוא רוצה ללכת הביתה.

כך או כך, אני שמחתי שהוא התעורר, הסתובבתי וחיפשתי את מריאנה, אבל היא נעלמה. בחיים לא ראיתי אותה שוב. בטח השיגה כרטיס לבואנוס-איירס.

הכל בראש !

“אין ברירה,” אמר הרופא והניד בראשו, מביט בגוף המונח על השולחן, “חייבים לנתח.”
הוא עטה כפפות לטקס כחולות, קירב את כפות הידיים לאף, והסניף. הוא אהב את הריח.
המתמחים נאלמו, נבוכים.
“השתלת כבד?” שאל האמיץ מבניהם, בהתבסס על אי-תפקוד יותרת הכבד והפסולת שנצטברה בו.
הרופא הניד בראשו, והמתמחה, שעשה ארבע פעמים פסיכומטרי כדי להתקבל לרפואה, בלם רק בקושי את הדמעות שהצטברו בגרונו. תשע-עשרה שנה אחר-כך, הוא יורה על השתלה בפציינט שהכבד שלו בריא לחלוטין.
“כיס המרה?” שאלה מתמחה אחרת, ושלפה את צילומי הרנטגן, המעידים על אבנים גדולות פי שלושה וארבעה מן הממוצע.
“לא,” אמר הרופא.
לא היה ברור אם הוא מחייך או מזעיף פנים כלפי המתמחה, שעתידה להיות האפידמיולוגית הראשית של מדינת ניו-המפשייר. באותו הלילה מול המראה, היא סטרה לעצמה שבע-מאות ארבעים ושבע פעמים, אחת עבור כל נקודה שקיבלה בפסיכומטרי, ונשבעה בשם היפוקרטס לעולם לא להביע דעה שנויה במחלוקת בסוגיה רפואית.
למען האמת, לא ניתן היה להאשים את המתמחים. הגוף היה לוקה במחלות רבות כל-כך; גרורות של סרטן מן הריאות ועד הטחול, ניוון שרירים ובצקות מכף הרגל ועד קצות האצבעות, קרישי דם, ריאות שחורות, מעי פצוע, קרנית מטושטשת, שומן רווי בדפנות שסתומי הלב, אשכים מודלקים.
המתמחים הצביעו על התסמינים והעדויות בפני הרופא כמו קרפיונים שרבים על פיסת לחם, שניים מהם אפילו באמת רצו לעזור למטופל, אך הרופא עמד על שלו:
“אנו מבצעים ניתוח להחלפת ראש.”

כאשר ביקשו המתמחים הסבר מפורט יותר, אמר הרופא:
"הלא ידוע לכם שמרכז מערכת העצבים נמצא במוח."
"ידוע", השיבו המתמחים.

"כמו-כן ידוע לכם שהמוח נמצא בתוך הראש."
"ידוע", השיבו המתמחים.

"אם כן, המסקנה המתבקשת היחידה היא שיש לבצע ניתוח להחלפת ראש. הפסולת, והעשן, והשומנים, עלולים לתעתע. קל לחשוב שהבעיה היא בגוף. אבל הכל בראש. נחליף אפוא את הראש. בכך יירפא הגוף באחת."
חלק מהמתמחים היססו, אך אף-אחד לא העז להטיל דופי בחריצת המשפט של הרופא.

הם לפתו את האזמל, חתכו מתחת לסנטר, אל תוך העור הרך שבקצהו העליון של הגרון, נזהרו מהעורק הראשי, אחורה כלפי העורף, עד שהשלימו את הסיבוב. אחר לפתו את הראש המדמם בשיער, הניחו על צלוחית כסופה בצד שולחן הניתוחים, אספו את הראש החלופי, ותפרו אותו, עקב אחר אגודל, אל הגוף החולה.

לאחר ההתאוששות, התעורר הפצינט.

"הניתוח הוכתר כהצלחה", אמר הרופא, "החלפת הראש ריפאה את הגוף כולו. טרם הניתוח דיברנו על שינוי הרגלי התזונה, ספורט על בסיס יומי, זמן בחיק הטבע, הפסקת העישון, קהילה אנושית תומכת, מיגור שעות המסך, הפחתת הדחק הנפשי והתנדבות בחברה. אתה יכול לשכוח מכל הללו. הניתוח עקף את הכל - אולי כדאי לקרוא לו ניתוח מעקפים." הרופא פרץ בצחוק ולא הצליח להפסיק במשך כמה דקות.
הפצינט לא ידע נפשו מרוב אושר. הוא כבר החל לדמיין את סוף-השבוע, את הלובסטר והטירמיסו והסיגריות שאחרי...

"אדוני, אדוני!" קרא המתמחה בעודו מוביל את המיטה לעבר חדר הטיפול הנמרץ.

"אנחנו מאבדים אותו!" קרא מתמחה אחר.
"מאבדים אותו?" שאל הפצינט.

"הוא אומר משהו!" אמר המתמחה.
"אבל, אבל אמרתם שהבראתי. שהניתוח הוכתר כהצלחה."
"לא, אדוני," אמר המתמחה, "אתה דמיינת את זה. בגלל התרופות."
"אני זוכר שאמרת שהבראתי!"
"זה היה הכל בראש."
"הכל מה?"
"הכל בראש!"
"אז הניתוח לא הצליח?"
"לא, אדוני. אתה תהיה חייב להפסיק לעשן, כדי לרפא את הריאות שלך."
"להפסיק לעשן?"
"כן, ולהפסיק עם השומנים כדי לרפא את העורקים שלך."
"להפסיק להסניף?!"
"כן, אדוני. אתה תהיה חייב לשנות את אורח החיים שלך מקצה לקצה, אם אתה מעוניין להמשיך לחיות מספיק זמן כדי לראות את הילדים שלך גדלים."
"אז מה עם הניתוח?"
"ניסינו," אמר המתמחה, "אבל גילינו שכדי לרפא גוף חולה, זה לא מספיק להחליף את הראש."
(מוקדש לרה"מ בנימין נתניהו, לרגל סיום כהונתו)

פחדים, בע"מ

אזרחי מדינת אמיציה לא מפחדים מכלום. הם נכנסים למים בלי לבקש שישומו עין על הדברים, ניגשים לבחורה עם השמלה הסגולה שקוראת ספר בפארק, מתאבקים עם נמרים ובוחרים ללמוד מקצוע לא פרקטי.

צ'ה צ'ינג, המדורג במקום ה-1258 ברשימת עשירי העולם של פורבס, זיהה הזדמנות עסקית. בעסק עם פחות מעשרים אחוז תשואה מצרפית הוא לא נוגע, וגם אז זה מאוד תלוי ברווח השולי, על כל פנים המספרים הסתדרו יפה. חבריו לגולף, עשיר מספר 622 ועשיר מספר 235, לא מפסיקים להסתלבט עליו. 1258 תביא ת'כדור, 1258 שוב היכה לגומה הלא נכונה. צ'ינג יראה להם מה זה. חדירה מוצלחת לשוק האמיצייני תכניס אותו, סוף כל סוף, לרשימת מאה עשירי תבל.

בשיחת טלפון אחת לעמיל המכס שלו פתח צ'ינג קו ייבוא, בשיחה שנייה, שכר האנגר בנמל עם חוזה דיפרנציאלי, בשלישית העסיק אשת-מכירות חטובה. קוראים לה סופיה, היא הגיעה מכפר קטן ליד קאלי שבקולומביה, יש לה עור חלק בצבע קרמל ואמא שלה תמיד לימדה אותה שמחשוף מוכר מהר יותר מחיוך.

סופיה עבדה בצמוד לצ'ינג מסביב לשעון. בנוכחותו, צמרמורת דקה ונעימה גלשה במורד עמוד-השדרה שלה, כמו ישוע היושב לצידו של אלוהים. ההאנגר נצבע בלבן פנינה, הסחורה נארזה באריזות צבעוניות מפלסטיק ממוחזר, נתלו מסכים חכמים והוצבו שלטים עם חיצים בכל מחלקה. הכל היה מוכן לפתיחה החגיגית של חנות הדגל של פחדים בע"מ.

אמיציינים רבים חלפו על-פני החנות בנמל, אדישים, בדרכם להפלגה מסביב לעולם בקטמון או לצלילה עם נחשי-מים. סבלנות, צ'ינג הרגיע את סופיה וליטף את לחיה, הלקוחות יגיעו, זה היופי בכלכלת השוק, ביקוש יוצר היצע והיצע יוצר ביקוש.

סופיה לא מצמצמה, בקולומביה כדי להביא לקוחות היא עשתה דברים יותר גרועים; ודאי שהלקוחות לא נכנסו, היום הכל קורה בדיגיטל. היא נכנסה לגוגל ורכשה קישור ממומן עם אלגוריתם חכם וטרגטינג מותאם אישית. גיגלת 'הגשר הכי טוב לבנג'י', קיבלת מודעה ממומנת לפחד גבהים. גיגלת 'גלידה פתוח עכשיו', זה תלוי, אמיציניי מעל גיל חמישים קיבל פחד מסכרת במבצע, אמיציניית המתקרבת לשלושים מארז 1+1 של פחד מצלוליטיס ופחד מלגמור לבד. אזרחי אמיציה, אגב, תמיד מאשרים קבצי קוקיז.

קמפיין השיווק התברר כהצלחה מסחררת. במקום לטפס על הר, להצטרף לשורות צבא המורדים בכורדיסטן או לשכב עם השותף שלך לזירה בלי קונדום בזמן שחבר שלך בחו"ל, אלפי אמיציניינים עמדו בתור לחנות הדגל של פחדים בע"מ. סופיה קיבלה בונוס שמן כבר בסוף הרבעון הראשון, וצי'נג התקדם למקום ה-942 ברשימת עשירי תבל.

עידו, אמיציניי צעיר שעמד לפתוח בית-קפה היפסטרי, עם מאפינס טבעוני, קפה פייר-טרייד, מוזיקת אינדי חיה וגינת-ירק, גיגל מכונת-קפה מסחרית יד-שנייה, ומיד קיבל מודעה של פחד מלפשוט את הרגל. הוא מיהר לחנות, ונכנס בה-בעת שמשפחה שלמה יצאה ממחלקת מערכות-יחסים, עם עגלה גדושה בפחד ממה יגידו (בארוחת-הערב, כל בני-המשפחה יעמידו פנים שהם לא צריכים להפליץ. האוכל יהיה טעים יותר).

"ברוכים הבאים לפחדים בע"מ", אמר המסך החכם הניצב בכניסה, "אני מקווה שהיום עובר בנעימים. במה אוכל לעזור היום?"

- לקנות פחד
- לעדכן גרסה
- להשאיר פחד לתיקון
- אחר

חנויות גדולות תמיד בלבלו את עידו, וכל הלבן הזה בכלל סנוור אותו, אז הוא ניגש לסופיה. עיניו נלכדו על-ידי שדיה, מונחים בתוך החולצה הצמודה כמו לחמניות קינמון חמות, וסופיה חשבה, לו רק היה אלגוריתם חכם יותר, שמקפיץ מודעות גם

בחיים האמיתיים, הייתי מקפידה לו על המקום פחד מלהטריד מינית ופחד מדחייה בעשרים ותשע תשעים ותשע.

פיננסים היא המחלקה הכי גדולה שלנו, סופיה והלחמניות אמרו לעידו, יותר גדולה ממחלקת מחלות ומחלקת ארטילריה גם יחד. יש לנו פחד מלא להשתלב בשוק העבודה הטכנולוגי כי לשם העולם הולך, פחד מלרדוף אחר החלומות שלך ולהיכשל, והשבוע הגיעה הגרסה החדשה של פחד מלא להרשות לעצמך לקנות לילדים את מה שיש לכולם בכיתה.

עידו התלבט, הוא מתכנן את הקפה ההיפסטרי כבר שלוש שנים, עד אחרון הקשים הצבעוניים מנייר שיצילו את צבי-הים הוא מתכנן אותו, על כל פנים לחמניות הקינמון החמות אמרו את דברן. עידו רכש פחד מהתפוצצות בועת הנדל"ן והשלכותיה על עסקים קטנים, והלך לעבוד בחברת ביטוח. כמו למכור פטמה לתינוק.

פחדים בע"מ עשתה פלאים לאמיציה. בתוך שנה, תוחלת החיים באמיציה עלתה בשבע שנים וחצי. אחוז הפשיעה ירד כמעט בחצי בזכות נתוני המכירות של פחד מכייסים במטרו בברצלונה ופחד שייכנסו דרך המרפסת, צריכת הסמים נפסקה כליל במקביל למבצע של פחד מלהשתגע, ושמורות-הטבע השתקמו תודות לגרסה המעודכנת של פחד מקרציות ומכירת סוף העונה של פחד משואה אקולוגית. אמיציניים אכלו בריא יותר, התעמלו יותר, וייצרו יותר.

צ'ינג, שכבר התמקם במקום ה-789 ברשימה, מכר זיכיונות לסניפים ומינה את סופיה למנכ"לית. סופיה כבר הספיקה לקנות שלושה בתים בכפר ממנו באה; אחד לדוד שלה, אחד לדודה, ואחד לאמא שלה והבת שלה. לא הבת של אמא שלה, הבת של אמא שלה היא סופיה, הבת שלה, של סופיה. היא ילדה אותה בגיל שש-עשרה בניתוח קיסרי, כדי לא לעשות נזק לדגדגן. כך נהוג בקאלי.

מכולות צים גרושות בפחדים פקדו את הנמל חדשות לבקרים. מלאי הפחדים התחדש תדיר, למעט פחד אחד, שסופיה והלחמניות לא הצליחו למכור אפילו יחידה אחת ממנו באף סניף. לצ'ינג זה לא הפריע, הוא יכול היה לספוג את הפחת, אבל

סופיה לא תיתן לאיזו זנונת ממחלקת בושה ומיניות לתפוס את מקומה. היא תמכור את הפחד הזה ויהי מה.

עידו החתים כרטיס בחברת הביטוח. הוא כבר התקדם יפה, ומונה לאחראי על לקוחות עסקיים. הוא אפילו קיבל תוספת של שני ימי חופש בשנה, והיה ממש בסדר עם העבודה. הוא לא קם בבוקר צוהל אך גם לא רוטן, החברה במשרד היו ממש בסדר, והבוס גם היה ממש בסדר אתו. אם, למשל, עידו איחר בבוקר, והגיע בעשר במקום בשמונה, הוא פשוט נשאר עד שמונה בערב. כולם היו ממש בסדר עם זה. ואם התכלית העילאית של החיים, זו שהבריאה שיוותה לנגד עיניה כשיצרה את כל הגלקסיות והג'ונגלים והאוקיינוסים והשמיים והארץ וכל צבאם, הייתה שהם יהיו בסדר - עידו היה לגמרי שם.

ברם, משום מה, איפשהו בבק-אוף-דה-מיינד, ניקרה לו (כמו נקר) איזו חרדה, עדינה כזאת, כמעט בלתי-נראית, ממש חרדונית. הייתה לו הרגשה שזה קשור לפחד מהתפוצצות בועת הנדל"ן שרכש שנתיים קודם לכן.

הוא עלעל בעלון לצרכן.

תופעות הלוואי: הכנסה מסודרת, קרן פנסיה, סל פרישה, מועדון הטבות, תיוק אחראי של עלונים לצרכן.. ואז, באותיות קטנות בתחתית הדף, הוא ראה בפעם הראשונה סעיף ששמו 'חרדות נלוות'. מתחתיו הופיעה רק שורה אחת: פחד שהחיים יעברו לנגד עיניי.

פחדים בע"מ התרחבה לשוק הבינלאומי, ולאחר מהלך מבריק של מיתוג מחדש נקראה פשוט 'פחדים'. עשיר מספר 2722, הלוזר הזה, ניסה להקים חברה מתחרה - פחדים ושות' - אבל צ'ינג קנה את הסטארט-אפ עוד בחיתוליו. הממונה על ההגבלים העסקיים ברשות החברות אישר את המיזוג. עם פדיון חודשי ממוצע של שני מיליון פחדים ואחוז רווח שולי 15.23, לפחדים בע"מ היה מונופול על שוק הפחדים העולמי הלכה למעשה. אמנם הבטן של עקומת לורנץ שקעה ושקעה, אך אזרחי אמיציה כולם הרוויחו מכך, במיוחד המשקיעים. צ'ינג העניק לסופיה במתנה כתר עתיק מזהב טהור, שהיה שייך לקיסר סין, סמל להיותה הנסיכה שלו.

פחדים הונפקה בנאסד"ק ונסחרה בשער יציג של 56.84 דולר המנייה. בהרמת הכוסית לרגל ההנפקה, צ'ינג וסופיה חלצו את פקק השעם של בקבוק שאטו-שבאל-בלאנק, מרשימת חמישים היינות היקרים בתבל. את הבקבוק השליך צ'ינג לסל המיחזור, והפעולה הזו הכניסה את פחדים לרשימת מאה החברות הידידותיות ביותר לסביבה. כשקבצן אחד התפלח לאירוע וביקש נדבה, צ'ינג, כמו כל עשיר שמכבד את עצמו, זרק לו שטר של עשרים יורו. התרומה הזו הבטיחה לו מקום ברשימת אלף הפילנתרופים הנדיבים בתבל. אמנם הוא עדיין לא נכנס לרשימת מאה העשירים, אבל הכניסה לרשימת הפילנתרופים הכניסה אותו לרשימת מאה האנשים שמופיעים הכי הרבה ברשימות. אחרי שעבר התמוטטות עצבים קלה, עידו הזועם הגיע לחנות הדגל של פחדים ודרש לדבר עם סופיה. אבל סופיה ניהלה את פחדים מהקומה המאה עשרים ואחת של בניין פחדים במנהטן, ולא היה לה זמן לטפל בלקוח זועם אחד. היא הייתה עסוקה בלנסות ולהיפטר מאותו פחד שאף יחידה ממנו לא נמכרה. זה כבר לא היה פחד שמא יחליפו אותה; מעמדה היה מובטח. זה היה עניין של אגו.

הלקוחות פשוט לא מוכנים לקנות את הפחד הזה, היא הסבירה לצ'ינג. הם חולים שבוע-שבועיים, יש נזלת, יש חום, הם מאבדים קצת טעם וריח, לפעמים זה גם מתפתח לדלקת ריאות, אבל אז זה עובר, והם מרגישים מאוששים. חזקים יותר. הם מכירים את זה כל-כך טוב ששום קמפיין לא מצליח להתנחל להם בתודעה. זה כמו לנסות למכור להם פחד מלהתחבק, או פחד מלנשום.

מה הכלל מספר אחת במכירות של דברים שאנשים לא צריכים, שאל צ'ינג, וסופיה השיבה בלי לחשוב פעמיים: מיתוג. ובכן, כדי למתג את השפעת מחדש היא הייתה צריכה שם מופצץ. סופיה הסתכלה ברחבי המשרד. מילים בספרדית התרוצצו במוחה, מסה, פלומה, הומברה.. עד שענייה נחתו על הכתר שצ'ינג העניק לה. בינגו.

אמציניים רבים נהרו לסניפי פחדים, נלהבים לרכוש פחד מהמחלה החדשה. אם לא היה לך פחד מקורונה לא היית קיים.

ילדים שלא היה להם את הפחד החדש הסתכנו בחרם. מבוגרים ללא פחד מקורונה נודו ממקומות עבודה וחוגים חברתיים. רק כשהתחילו תופעות הלוואי שהופיעו בעלון לצרכן - עוצר, ריחוק חברתי, אלימות משטרתית, אפליה, מקלות באף, פלסטיק על הפרצוף - אמיציניים זועמים הגיעו להתדפק על דלתות חנות הדגל של פחדים, דורשים את כספם בחזרה.

זה כבר לא היה רק לקוח אחד. סופיה לא יכלה להתעלם. היא הייתה נותנת הכל בשביל להתייעץ עם צ'ינג, אבל הוא בדיוק לקה בהתקף לב ונפטר במפתיע. לא היו לו ילדים, אחד מת ממנת יתר ועם השני הוא הסתכסך שנים קודם לכן, אז סופיה ירשה את האימפריה.

סוכן הביטוח בחברה שביטחה את נכסיו של צ'ינג, אמיציני מודוכדך בגיל העמידה בשם עידו, חישב את השווי הנומינלי של הונו של צ'ינג, לצרכי העיזבון. הוא מצא שהיו לו בדיוק עשרים יורו פחות מעשיר מספר מאה ברשימת עשירי תבל. על המצבה של צ'ינג נכתב אפוא באותיות מעוטרות:

כאן נח מנוחת עולמים עשיר מספר מאה ואחת בתבל.

סופיה הסתגרה במשרדה שבקומה המאה עשרים ואחת של בניין פחדים במנהטן, בעוד האמיציניים הזועמים צובאים על סניפי פחדים.

בלית ברירה, היא פנתה להתייעץ עם עשיר מספר מאה ברשימה - בן-דודו של צ'ינג, אלברט.

במהירות הבזק ייצר אלברט אנטי-פחד מקורונה, ומכר אותו במחיר מסובסד.

את האנטי-פחד יש לצרוך פעם בארבעה חודשים.

אין לו תופעות לוואי.

כף-רגלה הימנית

כף-הרגל שלה נגעה בשלי בזמן שרקדתי. יכול להיות... ?

משכתי את השאיפה כדי להריח אותה, קרם סינתטי אבל יקר, קודם, כשהיא עברה צמוד אליי, מחזיקה לחבר שלה את היד. אולי בעצם זה היה בעלה, לפעמים אני שוכח. את הגיל. המשכתי לרקוד בזמן שהלהקה ניגנה קומבייה. הגיטריסט ספרדי, הסקסופוניסט ברזילאי, החצוצרן צרפתי והבסיסט גרמני. הסתחררתי קצת, אני לא מכיר אף-אחד בליסבון אז אני רוקד כמו הסקסופון.

פעם שנייה.

זו לא הייתה ממש היתקלות, יותר טפיחה. עם הסוליה שלה על החלק העליון של הנעל שלי. הסתכלתי על המגף השחור שלה, דומה לדוקטור מרטינו אבל יותר אלגנטי. נשי, איכשהו. היא שמה את המעיל שלה על הכיסא מאחורינו, הכיסא שלי, בלי לדעת. אז נצמדה לחבר שלה, שלא ממש רקד, רק זו קצת כשהיא הזיזה אותו. הוא ניגש לקנות בירות, וחזר לבקש ממנה שני יורו שחסרים לו. היא הוציאה את הארנק. בכנות, איך שהיא נכנסה הרגשתי את זה, כמו מגנט. אבל אני מרגיש את זה לעתים כל-כך קרובות שלמדתי להתעלם, לרקוד כאילו זה לא קורה. בפעם השלישית שהיא טפחה, כמו שולחת מסר במורס, היא ביקשה סליחה, והניחה יד על הזרוע שלי. זו ההפרעה הנרקסיסטית, הסעיף של החשיבות העצמית המופרזת. זה שחושב שכל אישה בחדר מעוניינת בו. יש אנשים כאלה.

בפעם הרביעית, כליל רגשות היכה בי, ולא יכולתי עוד לרקוד. הקרע האנושי, הריחוק, התשוקה. היא בוגדת בו ובזמן בוגדת גם בי, אני זה הוא, ואני רוצה. להתמזג להיות הקרם על העור שלה להיות היא, זה הדבר המושך ביותר שאישה אי-פעם עשתה הטפיחה הזאת. יש שם מסתורין ותושייה וסכנה. אבל אסור להרשות. אולי היא מבקשת עזרה, אולי הוא מכה אותה? אולי גרוע מכך אולי משעמם אותה אולי? מי יוכל לדעת, מה באמת מתרחש שם, בין שניים?

המועדון הקטן וההביל מתמלא, והיא נצמדת אליי. מתחככת, כמעט לא נוגעת. אני לא זו, שתיים, שלוש, ארבע.. גם היא לא. אפשר להרגיש את מכנסי הלייקרה שלה דרך הגינס שלי. מתחילה לי זקפה. אני מביט לרגע, יש לה עור שחום וחלק ושני קמטים בצד העין. היא מעיפה אליי מבט של גנבת, וחוזרת להרקיט את החבר שלה. הוא מסתכל עליי לרגע מבעד לכתף שלה. אני מאוהב בה. אני שונא אותו.

ולמה לא, למה לא, לעזאזל, לתפוס את החיים במונטיינס, ולנשק אותם, זה החיים זה עכשיו זה קורה, אולי היא נועדה לי, נציגת המין הנשי, אפרודיטה קליאופטרה כוהנת-המין, רק לגעת בה ככה בטירוף חושים לפרוע לה את השיער ולשאוב אותה, בלא-חשוב-כמה שניות עד שהיא תעיף לי סטירה, או עד שהחבר בעל יעיף לי בוקס, או לא יודע מה יקרה, עם כל-כך הרבה כוח חיים מתפרץ אולי התקרה תקרוס עלינו, ותקבור אותנו חבוקים זה בזרועותיה של זו, אולי זה כמו שניקול קידמן רואה את המלח ההוא ולא יכולה לנשום, כאן ועכשיו אני רוצה להתעלס איתה אבל לרוע-המזל אני כזה תמים שאני אפילו לא מדמיין שהיא מתחילה איתי.

לא, את כל זה אני אבין רק בדיעבד, כשהלהקה תצא להפסקה והם ילכו מפה. ואני אשאר עם כף-רגל שמאל שלי מושטת קדימה, מחכה לטפיחה החמישית, כמו שהדתיים מחכים לגאולה. היא הלכה, ואני האידיוט, אני התמים, אני המוסרי, חור

ריקני נפער בתוכי והוא גדול בהרבה מהגוף שלי, כאילו איבדתי את היקר לי מכל, אותה פתיינית שהייתה עוזבת את בעלה בשבילי או שלא, שהייתה מתעלסת אתי כאן ועכשיו וצורחת עד שהשמיים היו נבקעים, או שסתם אהבה לשחק, להשתעשע, או שנגעה בי בטעות.

אני בודד יותר ממה שחשבתי.

והלא ברובד אחר של המציאות, כבר עשינו אהבה, ברגע שהיא נכנסה למועדון.

שְׁמַעְתֶּם כִּי נִאָּמַר 'לֹא תִנְאָף'. וְאֲנִי אוֹמֵר לָכֶם שְׁפֹל הַמְּבִיט בְּאִשָּׁה מִתּוֹךְ תְּאֻוָּה אֵלֶיהָ כְּכֹר נְאֻף אוֹתָהּ בְּלִבּוֹ. אִם עֵינֶיךָ הִימְנִית תִּכְשִׁיל אוֹתָךְ, נִקֵּר אוֹתָהּ וְהִשְׁלַף אוֹתָהּ מִמֶּךָ, כִּי מוּטָב לָךְ שִׁיֵּאבֵד אֶחָד מֵאַבְרֵיךָ מִשִּׁשְׁלֶךְ כָּל גּוֹפֶךָ לְגִיהֲנוֹם.

וכשכבר אין שום שכר ולא עונש, אתה יכול להיות ערס מזוין שמתווך דירות ומעלה תמונה מהמידברן וכותב ארץ לעולם-לא, או לשטוף לזקנים את התחת ולאף-אחד זה לא יזיז. אין אף סיבה אנוכית להיות מוסרי.

האם מי מהחוקים הקודים החברתיים הללו שווה יותר מאשר רגע אחד של חיות טהורה, של לקחת את מה שאתה רוצה ברגע שאתה רוצה וכל השאר שימות, האם לא כל מרכבות מלאכי-השרת יעמדו מלכת אל מול זה שחי את רצונו, זה בכלל חשוב מהו אותו רצון?.. כך אמר ניטשה, ו השתגע.

זו ההפרעה הדו-קוטבית, עם ישוע מצד אחד והאונס באמצע המועדון מצד שני. או הסכיזופרניה, זה יותר הסכיזופרניה. צריך לבדוק בדי-אס-אם. לא בבי-די-אס-אם, בדי-אס-אם. ואולי היא אנסה אותי עם כף-הרגל שלה מי יודע.

אני מסליק מבטים למדרגות הלולייניות, אולי אראה את המגפיים השחורים יורדים חזרה למטה. כל עשר שניות מבט, זה האו-סי-די. שתחזור, אולי היא שכחה משהו. לקרב את הנחיריים

שלה לשלי ולשאוף את האוויר שאני נושף ואז לנשוף כדי שאני
אשאף את האוויר שהיא נושפת, למשל.

שתי קוריאניות מצטלמות עם הגיטריסט. הן ישבו מאופקות כל
ההופעה, אבל בצד השני של האייפון מישהו ילחץ לייק ויחשוב
שהן רטטו את כריות האצבעות שלו שגלשו על המיתרים כמו
חמאה, והתחתנו והתגרשו בעשר דקות, ולהן זה יספיק, זה בכלל
לא משנה ממה הוא מגיע, ריקוד אקסטטי או התעלסות תחת
התקרה או משוב חברתי חיובי דיגיטלי, זה אותו דופמין.

הסיפור הזה נגמר כשחבר שלה בתוכה ואולי הסקס שלהם
הלילה קצת יותר. לא אינטימי אבל מרגש. מתערב שהם לא
מסתכלים בעיניים. לעתים רחוקות המציאות לובשת שמלה של
פנטזיה, אני מחפש באינסטגרם מישהי שעשתה סטורי מאיזה בר
בליסבון ולא מוצא כלום. ובלב שלי בוער איזה עצב של
הנפרדות שביני לבניה לבינו לבין הגיטרה.

צליל השקט

האם אפשר לשמוע שקט?

ציוצה של משאית הזבל לא העיר אותי בארבע בבוקר, אז כבר מתוך חלום שמתי לב שמשהו חשוד. בדרך-כלל, אחרי שהבוכנות מוחצות את כל קרטוני-החלב, הטמפונים, והעצמות, לוקח לי בין שעה לשעתיים לחזור לישון.

בחצי השעה הראשונה פוקדות אותי מחשבות מרירות, על בני-האדם וכל הזבל שהם מייצרים, על התכנון הלקוי של אגף התברואה. בשאר הזמן אני מנסה למצוא, בעיני-רוחי, עבודה שלא תאמלל אותי.

שמונה חודשים מאז שהתפטרתי, ואפילו לא קצה חוט. זה עשה רושם טוב, מרצה במכללה, ועוד כזה צעיר. גם הכסף היה טוב, הנה אני גר במלון-דירות באלנבי, בלי שותפים, שלוש דקות מהים, מקסימום ארבע. אפילו השם הזה נשמע טוב, מלון-דירות, לא חשוב שהוא נראה כמו בורדל. ונשמע כמו בורדל, ומריח כמו בורדל.

כן, הייתי יכול להמשיך ללמד אותם להיות מהנדסים לנצח. להיות המרצה הצעיר והמגניב, שאומר שהצלחה היא אחוז אחד, כישרון ותשעים ותשעה אחוז עבודה קשה, זה שמעורר-השראה, דוחף אותם קדימה עד ששיגו את ה-83 המיוחל, בדרכם המבטיחה למשרת בורג אינטגרלי בגורד-שחקים נוסף.

אבל כשראיתי איך הם מסתכלים עליי בעומדי על הבמה, במבט העגל הזה שלהם, מבעד לעיניים טרוטות שבילו עוד לילה בניסיון לפצח סרטון של אינטגרלים משולשים, כשהתבוננתי איך הם מתחנפים למרצים, וכמה הם משוועים לאיזו פיסת-אמת שתעלה מבין כל המספרים והסימנים כמו שושנה מן האפר, רק מחשבה אחת נותרה בראשי - לא יכול להיות.

לא יכול להיות שאלו החיים.

אז בדיוק את כל המחשבות האלו לא חשבתי הלילה. ישנתי שינה רצופה ומתוקה, לא זוכר מתי בפעם האחרונה זה קרה. פקחתי

עיניים כמו תינוק שיצא מרחם. כשקמתי מהמיטה היה כבר אחת-עשרה.

אחת-עשרה? מובטל או לא מובטל, אני חייב להתחיל לקום יותר מוקדם.

פתחתי את המקרר. בוקר טוב, אמרה אותה צנצנת חרדל גלמודה במדף השני. ממש מתחיל להירקם בינינו קשר מיוחד. בוקר טוב, אמרתי לצנצנת, ונתתי לה לחזור לקיומה הקריר והיבש.

הפעלתי את הפלייליסט 'קלאסית' וניגשתי לשטוף את הכלים מהוולט של אתמול.

לא מאמינים לי כשאני אומר שאני אוהב לשטוף כלים. עברו כבר כמה שנים מאז הפעם ההיא, כשחוויתי לחלקיק שנייה, לרגע סינגולרי שלא ניתן לכמתו בזמן-שעון, שזה עכשיו, עכשיו זה קורה, הרגע הזה של הסבון שמחליק בין הידיים, הצ'לו ברקע וצליל הברז, הנשימה שעולה ויורדת, מרקם הסקוצ' והחרסינה, זרימת המים החמימים, זה כל מה שיש, אלו החיים במלוא הדרם, זה פלא שלא יאומן, הרגע הזה הוא תכלית עילאית, הוא אינו משרת אף רגע אחר שחשוב יותר ממנו, לא את הרגע שבו אכלנו, לא את הרגע שבו הכלים יהיו נקיים, הוא פשוט הינו, כמו כל רגע אחר, ואם לא אחיה אותו במלואו, כאילו לא חייתי חיים שלמים.

דו-סול-לה-סול-לה-סול-לה-סול, דו-סול-לה-סול-לה-סול-לה-סול-לה-סול...

סיימתי עם הכלים ויצאתי לצחצח שיניים במרפסת. תוך כדי הסרתי עלים יבשים מהעציצים, אז לקח לי כמה שניות לקלוט שמהו שונה. אף מכונית לא נסעה בכביש, ואף אדם לא הלך על המדרכה. מוזר. יכול להיות ששבת היום?

הימים כבר הולכים לי לאיבוד.

כשפסק הצ'לו, השתררה דממה מוחלטת. ירקתי את הקצף לכיור ויצאתי למסדרון בתחתונים. סבטלנה, המנקה הרוסייה שיודעת להגיד רק שלום ותודה, לא הייתה שם עם שואב-האבק שלה, אף-על-פי-כן שטיח הקטיפה הכחול היה נקי. ירדתי למטה,

עדיין יחף. גם יקיר לא נמצא בדלפק הקבלה עם החיוך העצוב שלו.

יצאתי החוצה.

החתול השחור-לבן הצטנף ליד המנוע של המזגן, כמו תמיד, והיונים גם הן עמדו בשורה על חוט החשמל, כמו קהל. אבל לא משנה לאיזה כיוון הסתכלתי, לא ראיתי בני-אדם.

הריח העולה מהמאפייה בפניה קרא לי בעקבותיו, כמו בכל בוקר, ואני חשבתי, ירון בטח שם, עם הפרצוף סמבוסק שלו, הוא יכין לי קפה. הדלת הייתה פתוחה, וכל הבורקסים והקרואסונים והרוגלעך היו על המגש, חמים וטריים, אבל ירון לא היה שם, ולא אף-אחד אחר במקומו.

הושטתי יד לקחת בורקס תפוח-אדמה, אבל אז נזכרתי, אין לי כסף, ואני עדיין בתחוננים.

חזרתי הביתה ודפקתי על הדלת של גלעד, שעדיין לא תיקן את החור שקדח לי לתוך קיר. גלעד? גלעד?

אין תשובה. טוב, הוא בטח בעבודה. הוא תמיד בעבודה.

לבשתי מכנסיים, לקחתי את הארנק וחזרתי לרחוב.

כל התקליטים בחנות ממול היו מסודרים לפי הא' ב', אך שום סימן מאחורי הדלפק להיפסטר שמכפתר את החולצה עד הצווארון, גם לא להומלסית שמקבצת נדבות בתחנת האוטובוס ומשתינה על עצמה, ולא לילדה בפניה שמחלקת פליירים להצלת כדור-הארץ.

רצתי שלושה רחובות צפונה, ואז שלושה רחובות דרומה. החנויות היו כולן פתוחות, האוכל מוכן, הבגדים מקופלים, ובני-אדם – אין.

הפארק, חשבתי, בפארק תמיד יש אנשים.

התחלתי לרוץ לכיוון הפארק, תוך כדי נכנס לחנויות, דופק על דלתות של בניינים, מציץ בתוך המכוניות החונות.

בימים כתיקונם, לעשות ג'וגינג לפארק זה כמו לרוץ בשדה מוקשים של בדלי-סיגריות, מסטיקים וחרא של כלבים.

מעולם לא ראיתי את הרחוב נקי יותר.

בזווית העין, תוך כדי ריצה, הבחנתי באישה גבוהה עומדת בתוך אחת החנויות, ליבי החסיר פעימה, עצרתי באחת רק כדי לגלות

את ההבעה הסתומה של בוכה בחלון-ראווה. המשכתי לרוץ, מזיע ומתנשף, ונדמה לי שבשלב כלשהו צעקתי, אולי חזק מדי, כי הגרון ממש כאב לי אחרי, "יש כאן מישהו???" אבל רק הרחוב השיב: שהו, שהו, שהו..

נכנסתי לאחד הבניינים; הדלת של הדירה בקומה הראשונה הייתה פתוחה. האדמה באדניות לחה, הקערית של הכלב גדושה, ואף לא גרגר אבק אחד, לא על השטיח הפרסי ולא על פסלוני הפורצלן בארון הזכוכית. פתחתי את המקרר - כל המדפים היו עמוסים באוכל.

הקיבה שלי עשתה צליל של צפרדע, נזכרתי שבסוף לא אכלתי, לא בורקס ולא חרדל, אבל לא ידעתי אם אפשר לקחת קצת, נגיד, עוגת-גזר, או תבשיל שעועית.

עברתי לסלון. על השולחן היה ספר פתוח, וגם הכלב הגיע מהחדר והתחיל ללקק אותי, אתה מתוק, כן, כן אתה מתוק, אבל אף אדם לא היה שם. איפה כל בני-האדם?

רצתי על הכביש הצמוד לפארק, חולף על-פני חנות ירקות, חנות צעצועים, חנות טלפונים. חנות טלפונים, איך לא חשבתי על זה קודם, תמיד יש אנשים בטלפון, תמיד יש אנשים בטלפון! שכחתי את הטלפון שלי בבית, מוזר, זה אף-פעם לא קורה. נכנסתי לחנות.

כל המכשירים היו מונחים על כן התצוגה, ומודעות צבעוניות מרצדות על המסכים. בחרתי אחד וחייגתי את המספר של אמא. לא דיברנו כמעט שלושה חודשים, מאז הריב. יופי, זה מחייג. המנוי אינו זמין כעת, אנא נסו שנית במועד מאוחר יותר, תודה. התקשרתי שוב, המנוי אינו זמין כעת, אנא נסו שנית במועד מאוחר יותר, תודה. המנוי אינו זמין כעת, אנא נסו שנית במועד מאוחר יותר, תודה. גם בטלפון אין אף-אחד. לפני שיצאתי מהחנות, חייגתי מספר אקראי, רק כדי לשמוע שוב את קולה של האישה מהמשיכון.

ממש לפני הכניסה לפארק, שמעתי מוזיקה בוקעת מאחת המרפסות. לא הצלחתי לזהות בדיוק איזו, כלומר איזו מרפסת, את המוזיקה דווקא כן זיהיתי, זה היה באך. עקבתי אחר צלילי הפסנתר, הרגשתי איך תנועותיי נעשות עדינות יותר, זו כבר לא

הייתה ריצה אך עדיין לא ריקוד. לא היה לי שעון, אז לא ידעתי במשך כמה זמן חיפשתי את מקור הצליל, אך בכל פעם שהתקרבתי אליו, נדמה שהוא שינה מקום. התיישבתי על ספסל.

אוקיי, אמרתי לעצמי, אולי אפילו בקול רם, בוא נראה. יש אוכל, אבל אף אדם לא בישל. נקי, אבל אף אדם לא ניקה, ויש מוזיקה, אבל אין אדם שמנגן. עד אתמול היו בני-אדם בכל מקום, אפילו יותר מדי אם תשאלו אותי, הם קנו דברים, היו להם דעות על דברים והם התלוננו על דברים, ופתאום אין אף-אחד, לא בחנויות, לא בבתים, לא בטלפון. ואם אין בני-אדם בשום מקום, ואני, אני עדיין נמצא כאן, זה אומר רק דבר אחד, ובכן, זה אומר שאני לבד.

וכשהמילה הזו, לבד, פגעה באיזה חוט עדין, כמעט בלתי-נראה, חוט שורשי ושקוף בתודעתי, הייתי אומר נירון או סינפסה, אבל החוט הזה היה ממוקם עמוק מדי, מוח של שלושה קילו, זה שבזכותו מותר אני מן הבהמה, אינו מספיק גדול כדי להכיל אותו, אותו החוט, שאחראי על כל הריקודים שלא רקדתי, כל הבורקסים שלא אכלתי, כל המכנסיים שבעל-כורחי לבשתי, על כל מה שאי-פעם עשיתי או לא עשיתי רק בגלל שהיו סביבי בני-אדם, בכל אופן החוט הזה ניתק. הרגשתי סחרחר וכבד, נשענתי הצידה על הספסל, ושקעתי בשינה עמוקה.

*

ציוץ הדרורים העיר אותי, מלווה בקריאות העורבים. לא בטוח כמה זמן ישנתי, אולי שעה, אולי שעתיים. קרן שמש עדינה חדרה מבעד לצמרת האורן המחטנית. המוזיקה נפסקה. כל ששמעתי היה שירת הציפורים, מפעם לפעם רשרוש העלים שחוללו את מחול הרוח, ושקט. אפשר לשמוע שקט.

פסעתי, לאט, לתוך הפארק, עד שהגעתי לגדת הירקון. הנחל היה כה צלול שאפשר היה לראות את הקרקעית. רכנתי מטה. להקת דגיגים ריחפה לה מתחת לפני המים. אגלי זיעה זלגו במורד בית-

קרפדה חומה קיפצה מתחתיי. התקרבותי אליה והיא קפאה, ככה
הן, לא צריך לקחת את זה אישית, אם כך זו לא היא שהשמיעה
את הרעש, זו שוב הבטן שלי.
יצאתי מהפארק, עדיין עירום, לכיוון הרחוב.
הבטתי לימיני ולשמאלי.

בני-אדם אין בשום מקום; פיצה כן.
ולא רק פיצה. סושי, פלאפל, פאד תאי, חומוס, קרפים, גלידה,
שייק, המבורגר, שקשוקה, פיש אנד צ'יפס, בוריתו, בורקס,
פסטה, קארי, כנאפה, קובות, ג'חנון, קיש, עוף חמוץ-מתוק,
בקלאוות, ואיכס, פוקה-בול. נכנסתי למקסיקנה ובלסתי בוריתו,
ואחר-כך עוד אחד, אחרי כל הריצות הקיבה שלי עשתה גרעפס,
ככה היא אומרת תודה, ממול הייתה גלידריה, הלכתי על קרפ חם
עם נוטלה, השוקולד נמרח לי על כל הזקן, לא נשאר לי עוד
הרבה מקום אז עברתי לפיצרייה, אחרי שני משולשים של
פטריות קיפלתי עוד שניים של ארטישוק והכנסתי, חזרתי
לגלידריה לקינוח, פתחתי את הוויטרינה של המקרר, אחזתי בכף
המיוחדת, תמיד רציתי לעשות את זה, שמת בגביע כדור אחד
של מסקרפונה ואחד חצי-חצי, פיסטוק ואוראו, הבטן כבר כאבה
לי אבל זה היה כל-כך שווה את זה, מתאים לי עכשיו איזה פייסל,
מעניין אם גלעד כבר חזר מהעבו.. אה.

לקחתי עוד כדור פיסטוק וחזרתי לרחוב. בעודי מלקק, שמעתי
רעש של מנוע מתקרב. הסתכלתי לעבר העיקול, נדמה לי ש.. כן,
זה.. זה אוטובוס. זה אוטובוס! האוטובוס מגיע!
הוא המשיך לנוע לכיווני, כל-כך שמחתי ששכחתי שאני עירום,
ניסיתי לראות לאן הוא נוסע, אך על השמשה הקדמית לא היה
כתוב דבר, סימנתי לו לעצור, האוטובוס האט בצליל חריקה, עד
שנעצר מולי ופתח את הדלת.

נכנסתי פנימה וקפאתי.
לא היה שם אף אדם. האוטובוס מגיע, גם עוצר כשמסמנים לו,
אבל אף אדם לא נוהג בו, ואף אדם לא נוסע בו. איפה כל בני-
האדם המזוינים?

חשבתי לתת לו לקחת אותי, שייסע לאן שייסע, רק שיהיה שם
עוד אדם, אדם אחד ודי, שיהיה נהג אוטובוס או הומלסית, עם

פרצוף סמבוסק או חיוך עצוב. הרגשתי שאנחנו מתחילים לזוז, ברגע האחרון יצאתי, אני לא בוטח באוטובוסים שמי שנוהג בהם הוא לא בן-אדם. האוטובוס פלט אנחת אכזבה בוכנתית, סגר את הדלת ונסע משם.

השמש החלה לשקוע בקצות שמיים ורודים-סגלגלים. שני כוכבים כבר נדלקו בשמיים, וחצי סהר ביניהם.

החלטתי לראות את השקיעה בחוף. עליתי לפנטהאוז בבניין המפונפן ליד (בורדל זה לא היה), לקחתי מפתחות של אאודי וירדתי לחניון, לחצתי על השלט עד שראיתי איי-חמש קבריוולט קורצת אליי. התנעתי ונסעתי לכיוון הטיילת. הייתי צריך לעמוד בשלושה רמזורים אדומים עד שנזכרתי שאפשר פשוט לנסוע, וגם אחרי שהבנתי, עדיין היה קשה לחוות מחדש את התודעה. השארתי את האוטו מול דלת הכניסה של הילטון, קפצתי מעל דלפק הקבלה ולקחתי את הכרטיס.

פתחתי את דלתות המרפסת של הסוויטה הנשיאותית בזמן ששלושת-רבעי שמש כתומה עשתה את דרכה אל תוך המים, לצילי שחפים, עורבים, ועצי-דקל שרוקדים להם בבריות הערב הקיצי. אני מוכן, חשבתי.

אני מוכן! צעקתי אל המים, אני מוכן להתעורר! משאית זבל! איפה את, משאית זבל! בוכנות! טמפונים! קדימה, הגיע הזמן לאסוף את הבלנדר שאף-פעם לא השתמשתי בו! כבר ארבע בבוקר! בוקר טוב! בוקר טוב!

אבל משאית הזבל לא הגיעה, ואני כבר לא ידעתי, האם זה חלום רטוב או חלום בלהות.

*

התעוררתי לקול הווילונות העבים, המתעופפים פנימה והחוצה מהסוויטה הנשיאותית.

הבטתי בשעון. אחת-עשרה. חייב להתחיל לקום יותר מוקדם. כמו בכל בוקר מאז שהגעתי לסוויטה, זקפת הבוקר לא הותירה לי לצאת מהמיטה הענקית. לפתתי את השפופרת וחייתי מספר אקראי. המנוי אינו זמין כעת, אהה, נסו שנית במועד, כן, יותר,

ממ, אינו זמין כעת, אבל את זמינה, תודה, תגידי לי שוב תודה, את אוהבת את זה, נסו שנית, תפתחי את הפה, במועד מאוחר יותר, עכשיו, יותר, עכשיו, תודה.

שלושה ימים עברו, ועדיין לא מצאתי אדם אחד בכל העיר. כבר הספקתי לנגן בפסנתר על הבמה בהיכל התרבות, לצעוק אללה הו אכבר מהכרוז במסגד חסן בק, ולחרבן על הכיסא של ראש-העיר. רציתי לראות סרט, תמיד אהבתי ללכת לקולנוע לבד, אבל כל הסרטים מאוד משעממים בלי בני-אדם. צילומים חסרי-פשר על גבי צילומים חסרי-פשר של תפאורה זולה. למעט סיורי-החיפוש, במשך רוב היום אני שוכב כאן במיטה ובוהה אל האופק.

קמתי, הנחתי את כפות-רגליי בתוך נעלי-בית לבנות שהאות H רקומה עליהן, ויצאתי למרפסת. הסירות עגנו בנמל, כמו בכל בוקר, והשחפים ריחפו מעליהן. זה קל, כל-כך קל, אם רק אעביר רגל אחת מעבר למעקה הסוויטה הנשיאותית, ולאחריה את הרגל השנייה, אוכל סוף-סוף לדעת אם כל זה היה מציאות או חלום. ירדתי לחדר-האוכל. מילאתי את הצלחת בפנקייקים, חביתה מקושקשת, קרואסון חמאה, קערת קורנפלקס עם פירות יבשים, קממבר, דבש, באגט, ומלפפונים עם שמיר ביוגורט, שפכתי סירופ מייפל על הכל ומזגתי לי מיץ תפוזים סחוט.

סיימתי, השארתי את הצלחת על השולחן ויצאתי למכונית. מה יהיה, שאלתי בקול רם, כמה זמן תחזיק ככה, והסתכלתי לעצמי בעיניים, דרך המראה. נסעתי עם הגג פתוח ברחבי העיר השוממת, מנסה לחשוב על מקום שעוד לא חיפשתי בו, מערה תת-קרקעית, בה מסתתרת שארית פליטה אוקולטית של בני-אדם, ממתינה בסבלנות עד שכולם יחזרו.

זו אשמתך, אמרתי בקול, הכל באשמתך, בגלל מה שאמרת על הזבל, ואגף התברואה, ועל הפרצוף של ירון ועל התולצה של ההיפסטר, זה אתה, אתה גרמת להם להיעלם, חבטתי לעצמי על המצח עם האגרוף, אבל באמת שעכשיו למדתי, עכשיו אני כבר מבין, אתם יכולים לחזור, ההומלסית שעיניה בורקות כשמישהו מחייך אליה, וגלעד, מצדי תשבור את כל הקיר, בבקשה תחזור, אני כאן מחכה לכם, אמא, שאחרי שילדה אותי בעצב עוד

המשיכה להניק אותי, לא אריב אתך יותר אף-פעם, ואבא, שעשה הכל כדי שאוכל לגור באיזה בורדל שרק ארצה, וסבטלנה, אני אוהב אתכם, בבקשה תחזרו, אני אוהב אתכם, אני לא צריך אתכם אבל אני רוצה אתכם, אני מתגעגע ! ! ! ! !

צפרתי חזק, ועוד, עובר מרחוב לרחוב, ורק שאלה אחת לא הסכמתי לשאול בקול רם, מה אם הם הלכו ולא יחזרו, מה אם זה יהיה ככה לנצח.

כשראיתי את האוטובוס המחשבות נפסקו. הגברתי את המהירות עד שנסעתי במקביל אליו. תוך כדי שאני נזהר לא להתרסק לתוך איזה תמרור, הגנבתי מבטים מהחלון. במושב הנהג לא היה אף אדם, ומאחורה, זה נראה כמו, כן, כן, יש שם אנשים !

לחצתי על הצופר עד שכאבה לי היד, אך אף-אחד מהנוסעים לא הפנה את מבטו. התמקמתי מאחורי האוטובוס, הוא המשיך ישר ועלה על הגשר. מד המהירות הצביע על מאה קמ"ש, גבולי לכביש עירוני, אבל לא התכוונתי לאבד אותו, האוטובוס המשיך לכיוון הכביש המהיר ואני אחריו. הייתי כבר על מאה שלושים, מדביק אותו בקושי, הוא ירד לכביש 1 והעלה למאה חמישים.

נסענו ככה במשך שעה, בעליות ובירידות המהירות נותרה בעינה, חצינו את ירושלים בלי לעצור באף רמזור, בעוד הגבעות סביבנו מתייבשות ומאדימות, האוטובוס המשיך להאיץ, אם היה שם אדם שנוהג הייתי חושד שהוא מנסה להתחמק ממני, הוא חתך בפנייה לכיוון ים-המלח ורק בקושי לא התהפך, אחר המשיך להאיץ בין הסלעים האדומים הכבירים, ניסיתי לשמור על מרחק סביר, ממנו ומים-המוות שצף לשמאלנו, עברנו את עין-גדי, בערך חמש דקות לאחר-מכן האוטובוס פנה ימינה לתוך המדבר, במהירות כזו בלתי-אפשרי לרדת מהאספלט לתוך האבנים עם פרייווט, בלמתי והאוטובוס נעלם בין החוורים.

הוא לא יכול היה להתרחק יותר מדי. אם אעלה מספיק גבוה, אוכל לאתר אותו. נסעתי במשך כמה דקות נוספות, חניתי למרגלות המצדה והתחלתי לרוץ במעלה שביל הנחש.

השמש עמדה באמצע השמיים וקפחה על ראשי, אם היה עליי לנחש, הייתי מהמר על ארבעים מעלות. לכשהגעתי להריסות שבפסגה, לא לקח הרבה זמן למצוא אותם.

כל האנשים התגודדו יחד באמצע המדבר, שותקים, וראשיהם מביטים מטה אל אדמת הלס הצחיחה. כולם היו שם - סבטלנה, יקיר, ירון, גלעד, ההיפסטר, ההומלסית, הילדה, אמא, אבא, רווית, הסטודנטים שלי, עובדי התברואה, ראש-העיר - ואיתם עוד ועוד בני-אדם. כל בני-האדם.

המדבר הגיע לכולם; הכפריים בהודו, השחקנים בהוליווד, הנזירים ביפן, כולם שותקים ומביטים מטה אל המדבר. מדהים כמה מעט מקום הם תופסים כאשר הם מצטופפים כולם יחד, לכל היותר כמו עיר אחת גדולה.

"הלוווווו!!!!" קראתי.

לו.. לו.. לו.. השיב המדבר.

כל האנשים המשיכו להסתכל מטה אל המדבר.

"היי!!!! אני כאן, כאן למעלה!!!!!" צעקתי ונופפתי, אך האנשים לא הגיבו, מהופנטים על-ידי האדמה האדומה, "הסתכלו מעלה, בבקשה, הסתכלו מעלה! למה אתם ממשיכים להסתכל מטה, תפסיקו להסתכל לשם, אין שם כלום, אתם לא מבינים, אין שם כלום!"

אף-אחד לא הרים את ראשו.

"אמא!!! אני מצטער, אמא! אבא! גלעד!!! ירווון! תגיידו משהו, אני מתחנן, השקט, כמו וירוס הוא מתפשט!"
שט.. שט.. שט..

גלעד הרים את ראשו, ואחר-כך אמא, וההומלסית, ואבא, הם ניסו לדבר, ניסו לענות לי, אבל משהו חסם להם את הפה. מן תחבושת, כמו של מומיה.

לא ראיתי אם הם מחייכים, לא ראיתי אם הם נושמים, המשכתי לצעוק, אבל הם רק הביטו בי, כל האנשים כולם.

"בבקשה, ייבבתי, בבקשה, למה אתם לא אומרים שום-דבר?"
"מתנו מהווירוס!" זיהיתי את קולו של ירון מהדהד בין הסלעים.
"מה? על מה אתה מדבר?" צעקתי אליו.

"מתנו מהווירוס, אנחנו מתים, תמיד כשיש סרט או סדרה שמישהו נשאר לבד בעולם, זה כי כולם מתו מווירוס!" הוא ענה.
קולו היה עמום, מפאת האובייקט הבלתי-מזוהה שחסם את פיו.

סודהודנה מלך שבט השאקיה

בצלו של הבית, בחמתה של גדת הנהר עם הסירות, בצלו של יער עלי הערבה, בצלה של התאנה - שם נולד סידהרתא. הוריו הגאים של יורש-העצר, המלך סודהודנה ומאיה מלכתו (העטופה סארי ארגמן), הניחוהו בעריסה רקומה משי וזהב. הביט האב בזה הקטן, שגדול יהיה. מצביא דגול כמותו, וכמו אביו לפניו, ואביו לפניו. אך אבוי, טרם הלידה, פקדו את המלכה בלהות. בחלומה נגלה פיל לבן והוא ממאן להכניע את לוכדיו. פירשו פותרי-החלומות: לא מצביא דגול כי אם מורה רוחני כביר נושאת את בקרבך. חרה-אפו של המלך, והוא זימן את היועצים. היועצים ייעצו, להגביר הנאה בילוד ולהמעט כאב, לפי אותו עיקרון שאין עליו עוררין; בתוך יצוע המחסור, ובתוכו בלבד, נעור החיפוש הרוחני, לעולם לא בצל השובע. נמשה מן הרחם וכבר הוא בוכה, כבר סובל. המלך סודהודנה הזליף טיפה אחת של יין על אגודלו ומשח את לשון העולל. הלה שקע בתרדמה, וחיוך חלומי על פניו. במשך שבוע ימים, כמעט ופוצח סידהרתא בבכי, ויין מגיר על שפתיו. מאיה המלכה, מאיה האם, מחתה על עצת היועצים ועל דרכי המלך, אם כי הייתה חסרה את המילים לבטא תרעומתה. שבוע ימים הם התנצחו. מגורשת! ציווה המלך, ומאיה נעלמה כלא הייתה, משל לא בראה את יורש-העצר במשך תשעה ירחים שהם נצח, משל מעולם לא התקיימה בעצמה, והייתה לאשליה. תחיתה, נשא סודהודנה את אחותה, פג'אפאטי, והיא הניקה את סידהרתא בחלב ודבש. סידהרתא גדל לעלם יפה תואר והתהלך ברחבי הארמון כמלך לעתיד לבוא.

אביו וידא שאין פוקדת אותו חוסר שביעות-רצון הזעירה שבזעירות; מאה נתין מונו למשרתיו של הילד; רחץ במפלים וטעם את פירותיו של עץ המנגו; עיסו את קרקפתו; השקוהו בחלב לביאה; זימרו לו זמירות; חיממו וקיררו. כאשר הגיע לפורקנו, רק הזדקרה זקפתו הראשונה, מפוארת כטווס, עטו עליה שתי כוהנות-מין וינקו עד טיפת הזרע האחרונה.

מלאו לו עשרים ותשע שנים, והוא רובץ על גדת הנהר, חוסה בצל התאנה. קרני-השמש עושות את עורו חברבורות, נעימות הסיטאר מהדהדות באוזנו כבעדן, והשפחה רוחצת כפות רגליו. עוד כבים העפעפיים, ותחושה מוזרה נתגלתה במרכז מצחו של סידהרתא, בין העיניים; לימים היא תכונה עקצוץ.

הנסיך הבורמזי פקח עיניו, ניסה להביט מעלה אל המצח אך לא יכול. אז נופף בכף-ידו, והנה, לפניו מתעופף לו יצור נקלה, רגליו שעירות ועיניו האדומות מחליאות, מזמזם צליל טורדני, ושוב נוחת על סידהרתא, וכמו להב סכין, גורם לנקבוביות עורו סבל בל-יתואר.

הנסיך נעמד על רגליו; בעת קימתו בעט בדלי, והמים כיסו את השפחה המבוהלת. השפחה ביקשה לשאול, בי אדוני, על מה ולמה, אך נאסר עליה לדבר עם הנסיך.

מהי תחושה נתעבת זו, שאל הנסיך, מהם הייסורים הללו שפקדו את מצחי, מדוע נגזרה עליי זו הדוקהה, ומהו קיום נלוז זה, שהסבל כרוך בו כשם שהאוויר כרוך בנשימה, תמיד ישנו הזכוב, תמיד ישנו הזכוב!

השפחה חששה למראה הנסיך, שנדמה היה שנטרפה עליו דעתו. מזועזע, אץ סידהרתא אל המפל, רחץ וקרצף, שתישטף כל הטומאה. שפשף עד אשר עורו התאדם והתקלף, שפשף עד העצמות, עד שייעלם ויהא שוב נקי וטהור, אך כמה שלא קרצף נותר מלוכלך.

פרץ סידהרתא את שערי הארמון ויצא לשוטט בשווקים. והנתינים מתבדחים ומחליפים, מעשנים ומתיישנים, זה נולד וזה מת, עצים ושמיים וגון, והזכובים בכל, הזכובים מזכובים זכיבתם.

כאחוז-דיבוק, קרא סידהרתא: אם בראהמה הוא אדון העולמים ובוראן של ריבוי הישויות, מדוע אם כך הוא הורה על צרות בעולם מבלי לעשות את העולם כולו מאושר; ולשם איזו תכלית עשה את העולם מלא עוול, כזב והתנשאות; או שמא אדון היצורים רשע, בכך שהורה על עוול, בזמן שיכול היה להיות צדק?

הרוכלים ועקרות-הבית נתקלדו למשמע הנסיך יפה-התואר, לשונו האצילית שחה דברי-כפירה אלו אודות בראהמה הבורא. ביקשו לגשת לאדונם הנערץ ולסכת עליו מרגוע, לומר, הלא כאלו הם החיים, עת לצחוק ועת לבכות, האושר והכאב שזורים בהם כבמקלעת, ביקשו אך לא העזו להתקרב.

הבחינה בנסיך אישה אחת, שפופה, ביד המקרה הגיעה לשוק לרכוש חלב ודבש. סארי ארגמן לגופה, ניגשה מאיה אל הנסיך, ביקשה לעטוף אותו בזרועותיה, להצמידו כנגד חזה ולנענעו, עד יעבור זעם והבכי יפסק, ובנה התינוק ישוב ויצחק, עד אשר יבכה שוב.

הנסיך הניף את זרועו, סורי מעליי, אישה, ציווה, את ודומיך, בני-החלוף, בני-התעתועים, סורו מעליי והניחו לי לנפשי. האם הדומעת נותרה בכיכר העיר, בגפה, בידיה חלב ודבש, ובנה שם פעמיו אל היערות.

שש שנים צם. ישן על מסמרים. עמד על רגל אחת. שמר את הסבל קרוב-קרוב, לא משום שעשה אותו לידיד, אלא מפאת היותו אויב וצר.

לבסוף התיישב בצל התאנה, וגמר אומר להישאר תחתה עד הקץ. ובצילה גלל גלגולים-גלגולים, וראה ובער בתוך סנקהרות, וראה את כולן מבטאות את ההשתוקקות הטמאה להתקיים, וראה את הגלגולים והקיומים, ראה את התרחבויות והתכווצויות היקומים, ראה את כולם טבולים בסבל, ראה קיתונות של סבל, רק את התאנה לא ראה.

לאחר ארבעים ותשעה ימים עמדה תבל מלכת, וסידהרתא הורשה להיכנס אל היער, היער שהוא בראהמה. מרבד העלים כיסה את היער כולו, עלים גדולים כקטנים, ירוקים כמצהיבים, עגולים כמשוננים, ואם ליער הייתה ראשית, רחוקה היא מדי

מכדי להגות בה, ואם ליער יש קץ, רחוק הוא מדי מכדי להגות בו.

וסידהרתא קרא אל היער: אם בראהמה הוא אדון העולמים ובוראן של ריבוי הישויות, מדוע אם כך הוא הורה על צרות בעולם מבלי לעשות את העולם כולו מאושר; ולשם איזו תכלית עשה את העולם מלא עוול, כזב והתנשאות; או שמא אדון היצורים רשע, בכך שהורה על עוול, בזמן שיכול היה להיות צדק?

היער נאלם. עלים שרקו ברוח, חרישית.

אם כך, אמר סידהרתא, זוהי האמת הנאצלת בדבר הסבל!

אממ... אהממ.. היער השתעל, תקשיב, סידהרתא,

הבודהה! מעתה ואילך ייקרא שמי הבודהה! או: המושלם!

אוקיי, הבודהה, תקשיב, אני מעריך את זה שישבת מתחת לעץ והמסמרים והכל, באמת מעריך, אני לא אומר, זה חשוב לקבל פרספקטיבה ולא לדאוג מכל דבר קטן, אבל בכל-זאת לקח לי נצח נצחים להתניע את כל הסיפור הזה כאן, עם כל הכבוד זה קצת ילדותי לשים את הפוקוס רק על דבר אחד - לא יודע, דמגוגי, אולי אפילו שטחי - כמו ילד שלא מקבל צעצוע, אני יודע שפינקו אותך בילדות, בסדר, אחריות שלי, לא ידעתי שתיקח את זה כל-כך קשה, טראומה, עוד כמה אלפי שנים יקראו לזה טראומה, אבל תבין, הדברים יותר מורכבים, הסבל, הרוע, יש להם מקום, יש להם תפקיד, בלעדיהם לא הייתה לכם בחי..

הס! הבט יער, כעת אתאיין אל הנירוונה, גם אדון העולמות קד

מול האיין! סידהרתא נטל כמה עלים בכף-ידו, עלי הסבל.

ואלו עלי הסבל הנאצלים, אמר הנסיך, הם ירדו אל בני-האדם כמו שלכת, והכל ישתחררו מכבלי הקארמה, ובבוא-העת,

יתאיינו, כמוני!

אבל רגע, סידהרתא, כלומר הבודהה, למה, למה רק כמה עלים, היעוד שלך היה להראות להם את היופי שבחיים, יש כאן מעשה מרכבה שלם, מלאכת מחשבת, עלי תאנה ובננה ופפאיה והקטנים האלה עם הבונגעלך, את עלי-הסבל אפשר להבין רק בהקשר של כל היע..

אבל הבודהה כבר היה בדרכו אל האיין.

מהודו ועד כוש הגיד הבודהה אודות האמת הנאצלת בדבר הסבל, באוזני הנזירים והברהמנים והאלמנות, והבודהה אהב אותם, כה אהב שהטיפף להם להתאיין. כשמלאו לו שמונים אביבים, חדל סידהרתא מלהתקיים, שבר את מעגל הלידות והמיתות, ושב אל האיין. הנזירים העלו את דרשותיו על הכתב, ובמשך אלפי שנים לבוא נלמדה האמת הנאצלת בדבר הסבל, עד אשר אף נשמה לא השתוקקה יותר להתקיים. הנשמות כולן הגיעו אל הנירוונה, אל השחרור המלא, ההתאינות המלאה. הסתיימו הלידות והמיתות, הסתיימו התכווצותם והתרחבותם של היקומים, נותר רק האיין. והכל התחיל מההתחלה.

*

באחת המטא-התרחבויות, באיזו נקודה בתוך הנצח, זוג הורים מתכנתים בפאלו-אלטו שבקליפורניה, הגיעו לערב מדיטציה שארגנה החברה בה עבדו. בזמן שהם תרגלו התבוננות בתחושות הגוף בדרכם לנירוונה, בתם היחידה, מאיה, נשארה עם הבייביסיטר. הבייביסיטר הייתה באינסטגרם בזמן שהילדה הרכיבה את משקפי ה-VR, שאבא קנה לה כי לכולם בכיתה היה. הוא לא רצה לצלק אותה, וגם זה היה מגניב בעיניו. מאיה בחרה לחזור לאיזה זמן עתיק, לכפר קטן בבורמה, ולהסביר לשליט של איזה שבט אחד, שזה לא כזה נורא אם כואב לפעמים.

9/11/21

היה ברור לכולנו שזה רעיון גרוע.

נכון, שחר נפל מקורס טיס ממש רגע לפני שקיבל כנפיים, ואני, סבא שלי היה טייס. פעמיים בשנה הוא נהג לקחת אותי אתו לאילת, בקוקפיט. כשעוד הייתי קטן, אהבתי לשבת על הברכיים שלו, להחזיק את ההגה שזו מצד לצד בעצמו, ולשחק בטייס בכאילו. אבל כשהייתי כבר בתיכון, סבא היה מסביר לי כיצד מחזיקים את ההגה כדי למנוע הזדקרות, מה עושה כל אחד ממיליון הכפתורים, ואיך מדברים בקשר עם מגדל הפיקוח. וכשהשתרר פתאום שקט, בין ההסברים, ידעתי שעכשיו אסור לדבר אתו, רק להסתכל עליו מהצד, מביט קדימה לעבר הכחול שאין לו סוף.

אני כמעט בטוח שפעם אחת אפילו ראיתי דמעה.

התכנית הייתה כזו: נכנסים לנתב"ג באישון לילה דרך השדות של לוד, ישר למנחת, בלי דיוטי-פרי. לחטוף מטוס זה לא מסובך כמו שחושבים. אין לו אזעקה, אף-אחד לא טורח לנעול אותו, והמפתחות בדרך-כלל נשארים בפנים. בשבועיים שלפני כן, נכין מיפוי של זמני-התדלוק ופרוטוקול התחזוקה (ניר מתמצא בהצלבות נתונים וכל הדברים האלה). בתקווה שמסלול ההמראה לא ישתנה ברגע האחרון, נוכל לטפס במעלה המדרגות הצהובות ברגע הנכון, לנעול את יציאות החירום, ולפני שפקח הטיסה יבין מה קורה אנחנו כבר באוויר.

האמת, לא הייתה לנו ברירה. אמיר היה תקוע בקומה השמונים וארבע במנהטן, לבד, ובחוף משתוללת המגפה. ואם יש משהו שדוד המ"פ לימד אותנו, שנה לפני שנורה בעזה מאש כוחותינו, זה אף-פעם לא להשאיר את אחינו לבד בשדה הקרב.

הכל היה יותר קל אם אפשר היה פשוט לקנות כרטיס טיסה ולנסוע להביא אותו. אבל בשביל לעשות את זה אני צריך לדחוף שוב את המקל הזה לתוך הגוף שלי, ובשיא הרצינות, אני לא יודע אם אעמוד בזה.

צריך לדחוף אותו לפני שהולכים לעבודה, לפני שנכנסים לסופר, אם רוצים לבקר במוזיאון, ולפעמים סתם אם עמדת במקום הלא נכון בזמן הלא נכון. והם תמיד דוחפים אותו כל-כך עמוק, מה הם כבר מקווים למצוא שם. גם אני וגם שחר קיבלנו מזה פיסורה כרונית חמורה, ולניר יש טחורים. הממשלה דחפה לנו את המקל הזה לתחת כל-כך הרבה פעמים, שעוד פעם אחת פשוט לא באה בחשבון.

כן, אני לא יודע איך זה אצלכם, אבל אצלנו בודקים את המגפה דרך פי-הטבעת. שמעתי שבניו-יורק בודקים דרך האוזן, בסין דרך תעלת-השופכה, ובאירופה דרך האף, וגם שם דוחפים את זה עמוק, עד המוח, אנשים כבר מאבדים את חוש הריח. הלוואי שהייתי מאבד את חוש הריח. דוחפים לנו פה את המקל לתחת לעיתים כה תכופות, שכל המדינה כבר מסריחה כמו חרא. עוד בדיקה אחת ואני אתחיל לדמם במעיים.

הגענו לגדר בשלוש-אפס-אפס, וניר, שהיה קצין ביהל"ם, נטרל את החיישנים, כמו שמנטרלים מחבל; כמו שוויץ. הוא ניסר פתח קטן ככל האפשר בזמן שהוצאתי מהתיק את המדים הזוהרים, והתקדמנו לעבר המסלול.

הבוינג 747 של אמריקן איירליינס בדיוק סיים להתמקם לאחר התדלוק, ואחרי שעצר, רכב השירות עם המדרגות הצהובות חנה לידו. חיכינו עד שבקר הטיסה יעלה לסריקה, ופתחנו סטופר. לוקח לו ארבע דקות להגיע לצד השני של המטוס, וברגע הזה טיפסנו מעלה והתחבאנו בתאי-האחסון. חיכינו שהדלת תיטרק, ומיהרנו לעבר הקוקפיט. שחר התיישב במושב הקברניט, אני לידו, ניר מאחורה. חיממנו מנועים, התעלמנו מהקריאות המבולבלות של מגדל-הפיקוח, ובסיעתא דשמיא המראנו.

לאחר שהטייס האוטומטי נכנס לפעולה, ושטנו לנו בתוך השמיים השחורים הבהירים, לא היה כבר טעם להמשיך להתעלם ממגדל-הפיקוח. שחר הסביר להם כיצד נאסוף את אמיר מהבניין ונחזור, התעקש שלא הייתה לנו ברירה, וזהו. עדיף לבקש מחילה מאשר רשות, הוא אמר, והזכיר איך זייפנו גימלים בטירונות כדי שאמיר יוכל לצאת עם רז בסילבסטר.

אחרי שלוש שעות בערך עיניי החלו נעצמות. הכנתי קפה בירכתיים וזה מיד עשה לי לשירותים. כמה אני שונא ללכת לשירותים מאז המקלות האלה. יש לי פק"ל חרבון קבוע, ביד שמאל מחזיק בידית, אז מניח את כפות הרגליים על האסלה וכורע, וביד ימין מותח את לחי הישבן כדי להרחיב את החור. מה שפעם היה אחד התחביבים המועדפים עליי, הפעולה השורשית, הבסיסית, הארצית ביותר, שלאחריה מברכים אשר יצר את האדם בחכמה, וברא בו נקבים נקבים, חלולים חלולים, הפכה לכאב שלא ברא השטן, אבל עדיין לא מספיק נורא, מסתבר, כדי להקים מרד.

וכל פעם אני נזכר במקל המקולל הזה, ובאחות שעטופה במפית, איך אני מתכופף, איך היא מכניסה אותו לפתח, בתנועה אינסטינקטיבית אני מתכווץ ומנסה לדחות את העצם הזר שנכפה על הגוף שלי, הוא עולה במעלה התעלה ושורט את הדפנות, בתור גבר זה הכי קרוב לאונס שאני יכול לתאר.

לפני שאני מוריד את המים, אני בוחן את מה שיצא עם איזה מקל או קיסם, כמה רך או קשה, האם הסובין עזרו, ואז רושם בפנקס המעקב. מילאתי את הכיור במים והתיישבתי בפנים. עשר שניות אחר-כך נכנסנו לכיס-אוויר, ותוך כדי שמי הבידה המאולתר ניתזים לכל עבר, שמעתי את האוויר, שתכנן את כל זה אך ורק לצרכי בידור אישיים, צוחק.

הבוקר עלה עם זריחה ארגמנית שצבעה את פנים המטוס. איפה יותר קל למרוח את המשחה, חשבתי, בביזנס או בתיירים, בסוף החלטתי שעדיף תיירים, כי צריך לשכב בתנוחת עובר ושם אני יכול להתפרש על שורה שלמה. כמה פגיעות יש בתנוחה הזו, שלא לומר השפלה. אומרים שזו אחת מתופעות הלוואי של המגפה, פיסורה, וכולם פשוט מתכופפים. כולם פשוט מתכופפים! אני בכלל חושד שהאחיות שדוחפות את המקל נהנות מזה. תעשיית הפרוקטולוגיה חוגגת, וביל גייטס התחיל להשקיע בפרדסי שזיפים. הושטתי את היד לאחור, ובוהירות מרחתי את המשחה על העור הרך, בלי לשרוט אותו עם הציפורן, זה מה שחסר לי.

חזרתי לקוקפיט, וסבא ישב שם, במושב הקברניט. מאז שסבתא מתה, מצבו הידרדר, הרופאים לא מצאו כלום, אבל אני ידעתי טוב מאוד מה יש לו, לא צריך ללמוד שבע שנים בשביל לדעת שזו הבדידות, הבדידות הורגת. עברו שנתיים מאז שראיתי אותו, ורצייתי לרוץ ולשבת לו על הברכיים, אבל ידעתי שאסור, ושמותר רק להסתכל עליו מהצד, מביט קדימה לעבר הכחול שאין לו סוף. כשהדמעות התחילו לרדת, יצאתי החוצה, כי לא רצייתי שהוא יראה אותי בוכה.

מיסטר פיסורה טו דה קוקפיט פליז, מיסטר פיסורה טו דה קוקפיט פליז. קולו של שחר מילא את המטוס, ולאחריו צחוקו של ניר. כשנכנסתי הם שוב היו שם, משחקים שש-בש, וניר הוביל 1-3.

עוד שלושים דקות נגיע לניו-יורק; שייטנו בגובה של 35 אלף רגל, הלחץ מתחת לכנפיים יציב, מד הדלק מבשר-טובות. אמנם אנו מרחפים לנו בחלל הריק, וההגה בכלל לא בידיים שלנו, אבל הנה, הכל מתנהל לפי אותם חוקים, הם פועלים בשמיים כמו בארץ, או במילים אחרות, כמו למעלה, כך גם למטה.

התקשרתי לאמיר בטלפון הלווייני, הוא יצטרך לקפוץ בזמן, לא שנייה לפני, לא שנייה אחרי, שחר יטה את המטוס, אני אפתח את הדלת והוא ייכנס פנימה, כמו כדור לסל עם הבאזר, קצת מפחיד, אבל כבר ראינו דברים קשים יותר ברפיח, וכשנגיד לו אמרנו לך, זה קארמה רעה למכור מלח במאה דולר, ועוד מלח של עידן עופר, אני מקווה שבבילוי שהוא לא יתחיל עם הטיעונים שלו על השוק החופשי וכל זה.

תפסנו עמדות, חגרנו חגורות, המטוס התקרב לבניין ונטה הצידה, פתחתי את יציאת-החירום והאוויר נדחף פנימה בעוצמה, כאילו הוא ממש חיכה בחוץ להיכנס, הכנף שפשפה קצת את הבניין אבל אמיר צלל בדיוק לתוך הפתח וסגרנו את הדלת. עכשיו לא היה זמן לחגיגות, צריך להגיע לשווייץ, בכל זאת מדינה ניטרלית, התקשורת בטח כבר מחכה שם וגם האמבולנסים, הגברנו למהירות המקסימלית, תוך רבע-שעה דילגנו מעל האוקיינוס האטלנטי ואחרי שתי דקות נוספות כבר היינו מעל פריז, כנראה שהמנוע נפגע בזמן שנטינו במנהטן, כך

או כך משהו הפסיק לעבוד, כל שנשאר היה להחליט לאן להתרסק, מהתקרה השתלשלה מסכה, מסכה ומצוף צהוב במשקל מאתיים גרם, והרי המטוס הזה שוקל מאתיים אלף קילו, שתדעו שהרגעים האלו הנוגעים במוות, אותן שניות מחניקות, נצחיות, מציאותיות, הם הרגעים מלאי-החיות מכולם, נודע שם יותר מאשר בחיים שלמים של עדנה, אני רק יכול לומר שהרגשתי שמהו מחזיק אותי, כנראה האוויר, ותמיד החזיק ותמיד יחזיק, יותר מזה אני לא יכול לספר לכם אתם תאלצו להתאזר בסבלנות, פתאום שמתי לב ששחר מנתב את המטוס לעבר איזה בניין, הוא היה לי מוכר, כן, צילמו אותו בחדשות, זה מטה ארגון הבריאות העולמי בז'נבה, הסתכלתי החוצה מהחלון בפעם האחרונה, השמש עטפה אותי ואני חשבת, איזה עולם יפה.

איך אני מספר לכם את כל זה? ובכן, בגן-עדן זכינו למעמד של קדושים-מעונים, בערבית קוראים לזה שאהיד. המעמד מקנה זכות להעביר מסר אחד ארצה, ושבעים ושתיים בתולות (ארבע משלי כבר לא בתולות). אני חייב לזוז, יש לי פגישה עם הבתולה החמישית, רק עוד דבר אחד, בנתיחה שלאחר המוות, יצאנו חיוביים, מסתבר שכולנו הדבקנו זה את זה, ככל הנראה בטיסה, טיסות זה באמת דבר מסוכן בימינו, חבל שלא שמנו את המסכות שהשתלשלו מהשמיים, בכל אופן המגפה הארורה הזו גבתה את חייהם של ארבעה קורבנות נוספים, וכל-כך צעירים בלי מחלות רקע, שתלך לכל הרוחות.

אחרי המבול

הגשם בא ושתף את העיר.

אף-אחד עוד לא ידע אז, כשקול הסיפור הזה התחיל, שהוא יהיה כזה מלוחלח. קולם חשבו, קצת מטאטה, קצת ספונג'ה, והקול יחזור לקדמותו. אבל התינופת שנשתפה מהכבישים, הרפש שהיה תקוע במרזבים, הזוהמה שנצטברה בחריצים שבגלגלי המכוניות, יש דברים שרק גשם יכול לנכות, ולא סתם גשם, צריך מבול.

התעתפנו במעילים ומגפיים ויצאנו, אמא ואבא למשרד, אני לבית-ספר. שאר הילדים מגיעים במכוניות, אבל אנחנו טמיד נוסעים באוטובוס, גם כשיורד גשם. באותו יום האוטובוס היה קול-קח מלא שאי-אפשר היה לעמוד בלי לגעת באיזו ברה. כשהגיעה הטחנה שלי, אבא קרע בין כל האנשים, שם לי את הברדס על הראש, משח בסרוכים, ושאל אותי אם אני מפחד. אמרתי לו שקצת. גם אני! הוא אמר, ואז טפס אותי ביד אחת, סם אותי על הכתף, טפס את אמא ביד השנייה, והם רצו איתי עד לשער הבית-ספר.

אני בכיתה ה', אבל המורה אומרת שאני חולמני כמו ילד בכיתה ב'. התבוננתי בגשם שעושה צורות על שמשות החלון, קול פעם על תיפה אחרת, שנוזלת לבדה ברחבי הזכוכית, קאילו מחפשת משהו, עד שהיא מוצאת ערוץ קטן שיצרה תיפה אחרת ומצטרפת אליו. כשהיקה ברק, ספרתי כמה שניות יש בינו לבין הרעם. פתאום קול הילדים התחילו לצאת מהכיתה, ורק בדיעבד הבנתי שנפלו כמה עצים ועמודי-חשמל בעיר, אז החליטו לשלואך את קולם הביתה.

ברחוב היו אנשים עם מיתריות, שאוד שנייה התעופפו ברוח, וכאלה שלבשו שקיות-זבל. אבל לא היו הרבה. הרוב העדיפו לחזור מהר הביתה, לישטוט שוקו חם ולצפות בחדשות. הקריינית אמרה שסופה כזאת לא נראתה כבר שנים, ושמיסרד החינוך שוקל לבתל גם מחר את בית-ספר. התפללתי שהגשם לא

ייפסק. יש לי רק חברה אחת בבית-ספר שאני סומך עליה באמת, נלי. במשח קול השיעור אנחנו מעבירים פתקים, אני קוטב משפטים מהספר האהוב עליי, דון קישות, והיא מתקנת לי שגיאות כתיב. אבל אני יכול להיפגש עם נלי גם בלי ללכת לבית-ספר.

תשתיות-הביוב העירוניות אינן ערוכות לממטרים שכאלה, ככה אמרו בטלוויזיה. בתוך שבוע, כל הצינורות נסתמו לגמרי, והמים החלו לעלות מתוך פתחי-הניקוז שבצדי הכביש, כמו נובעים ממעיין. בטלוויזיה האשימו את ראש-העיר, והוא אמר שחברת המים אשמה. כל ערב כולם חיכו לשמוע, מה יגיד דני רופ, מה יגיד דני רופ, וכל ערב הוא אמר אותו דבר.

היום ירד גשם כבד בכל חלקי הארץ, מחר יהיה בהיר. ממש לפני שהחשמל נפל, המשטרה הנחתה את כולם לא לצאת מהבתים. בשלב הזה, ההנחיה הזאת הייתה כבר די מיותרת, אם שואלים אותי. לנו היה מזל, הבניין שלנו נמצא ברחוב משופע ביפו שיורד עד לים, אבל אפילו הוא הפך לנהר קטן. כל שנתר מהמכוניות החונות היה הגגות, שבצבצו כמו תנינים.

המזל השני שלנו היה שאבא הקים חברה שמפתחת פתרונות אקולוגיים, והוא ידע להכין נרות משמן-זית ונייר טואלט, וגם מיכל אטום לריח, שבו עשינו צרכים. הוא הפך לגיבור של הבניין, כי הוא לימד את כל השכנים איך להכין כאלו בעצמם.

יש לנו המון שכנים - בבניין שלנו יש שש קומות, וארבע דירות בקומה, את רובם אני מזהה בפנים אבל לא ממש מכיר אותם. אני מכיר רק את הלל וחברה שלו, כי הוא המורה שלי לספרות וגם בגלל שהם גרים צמוד אלינו, ואת אדה מהקומה מעל, כי הבן שלה, עמרי, היה איתי בגן. אבל אבא מכיר את כולם, ותמיד אומר שלום ומדבר איתם כאילו הם היו חברים ותיקים: מר נאור, איך מתקדם המאמר, גברת ציפרמן, הגב עדיין כואב?

עבור מי שהשתמש בהם בחסכנות, הסוללות במחשבים ובטלפונים הספיקו לשבוע נוסף, בערך. הגשם ירד בכל העולם, וברשתות החברתיות שלחו מלא סרטונים. בסרטון אחד, של רחוב שהיה פנימי, ולא משופע עד לים, נוצר אגם קטן בין הבניינים, והמצלמה צילמה כמה דגים ששחו שם. ברחובות

כאלה, המים הגיעו לפעמים עד הקומה השנייה והשלישית, והאנשים עלו לקומות העליונות וישנו אצל השכנים. אצלנו, בזכות השיפוע, המים חסמו רק את קומת הקרקע, בה אף-אחד לא גר. הרבה אנשים התקבצו בגורדי-שחקים במרכז העיר, בלי חשמל, ובלי מים, למרבה האירוניה.

אני אהבתי את המבול. בערבים, אמא, אבא ואני, היינו מתקרבלים בשמיכות בסלון, לאור נרות, ובחוף הגשם נשמע כאילו הוא אומר לכולם, שששש.. שששש.. לפעמים עוד שכנים הצטרפו אלינו, ואבא היה מקריא את דון קישוט.

"קח את זה, ענק מרושע!" קפצתי על הספה וכיוונתי את המגב אל מאוורר התקרה, "זה למענך, דולצינאה!", המאוורר הסתובב אחרי שהכיתי בו, והצל שלו רקד על התקרה לאור הנרות.

הצבא ניסה להילחם במבול. הבכירים הגיעו לקריה עם הליקופטרים, וגיבשו תכנית טקטית לניקוז המים בעזרת משאבות. לאחר מכן התכנית נגנזה והוחלפה בתכנית לסילוק העננים באמצעות מאווררי ענק, שדומים לטחנות-רוח. ההליקופטרים חגו בתוך הגשם כמו כרישים, אבל הם לא יכלו למבול. הבכירים שינו אסטרטגיה, וראש הממשלה הכריז בחדשות: צריך ללמוד לחיות עם המבול. הכלכלה תתבסס ברובה על דיג, ייבנו גשרים מבניין לבניין לצורך מעבר רגלי, וצוות המהנדסים כבר עובד על סקיצה לתשתית של מערכת גונדולות. שר החינוך פרסם בטיק-טוק שלו, שהילדים ילמדו בדיוק את אותו חומר כמו מקודם, רק במתכונת מבולית, והוסיף, ההצגה חייבת להימשך. הדבר האחרון שרציתי זה שוב ללמוד עם הלל איך לנתח סיפור קצר.

נלי ואני התכתבנו כל יום בהודעות, אבל במידה, כדי לא לבזבז את הבטרייה. היא ואמא שלה גרות בקומה שמינית, אז הן היו בטוחות. אבא הסביר לאמא שלה בהודעות איך לעשות כל מיני דברים, ואמר לה שתדבר אתו בכל בעיה שיש.

בזמן שהבכירים עבדו על התכניות, האזרחים כבר החלו למצוא פתרונות בעצמם, לפחות אלו שלא בכו על מר גורלם ודמעוניהם אך התווספו למבול. את הצרכים הם עשו בפירת הבית. לכשהתמלא המיכל, השליכו לנהר מהמרפסת. אף-אחד לא גווע

ברעב. במזווים היה די הרבה אוכל, אך מכיוון שלא ידענו מתי המבול ייפסק, רבים יצאו מדעתם. היו כאלו שהעלו סרטונים לרשתות החברתיות, זעקו שסוף העולם הגיע, המבול לא ייגמר, זה עונש על כל חטאינו. הם קפצו למים ונתנו להם לסחוף אותם. אחרים היו משוכנעים שהנה, אוטוטו זה נגמר, כמו שדני רופ אמר, היום ירד גשם כבד בכל חלקי הארץ, מחר יהיה בהיר. הם סיימו את מלאי המזון שלהם תוך שבועיים, ונאלצו לבקש מהשכנים. והיו גם הסתגלות.. סתגלנים ביותר, הם שלפו חכה והתחילו לדוג מהמרפסת, או בנו רפסודה ושטו לבקר משפחה וחברים.

אבא שלך סתגלן, אמא אמרה כל הזמן, והניחה לו יד על הכתף. "אל דאגה, סאנצ'ו ידידי, הענק המרושע לא יטריד אותנו עוד! רתום את האוכף, ונרכב למרחקים!" קפצתי על השולחן במטבח, והחרב בידי, "כן, הוד גדולתך, הבסת אותו!" קרא סאנצ'ו, ודולצינאה מחאה כפיים, "גיבור שלי!"

"אתה בטוח שזה מה שאתה רוצה ללמד את הילד?" שאל הלל. אמא ואבא הזמינו אותו ואת חברה שלו לארוחת-ערב, למרות שהתנגדתי. "מה הכוונה?" אבא החזיר לו בשאלה. הוא עושה זאת לעתים קרובות.

"דון קיחוטה הוא דמות גרוטסקית, ביקורת סאטירית על לוחמי-צדק שגיוניים, אבירים מטעם עצמם, שרואים בכל פרוצה נסיכה, בודים לעצמם הרפתקאות ורודפים אחר חלומות, נלחמים במכונות ענקיות ומסרבים לקבל את המציאות כפי שהיא." "באמת?" שאל אבא, "ואני דווקא חשבתי שדון קיחוטה הוא בכלל ביקורת על החברה."

"ביקורת על מה?" שאל הלל, ואבא ענה:

"על כך שהיא איננה כל הדברים הללו."

הלל לגם מכוס היין, וסיים אותה.

"ובכן, בדיוק בגלל זה חשוב ללמוד ספרות."

הבנתי על מה הם מדברים, בערך, לא הכל, בכל זאת רציתי משום-מה שאבא יוריד להלל בוקס.

אבל אבא רק אמר, "נקודה למחשבה. רוצה עוד יין, חבר?" ואמא שוב נגעה לו בכתף.

יומיים לפני שהסוללות אזלו לגמרי, הודיעו בחדשות שכל השרתים של פייסבוק וגוגל טבעו במים. הכל נמחק; התמונות, ההודעות, האלגוריתמים, המסמכים, האפליקציות, אנשי-הקשר, כולם חזרו להיות סתם סיליקון ואלומיניום.

אבא היה מאושר. אנחנו חוזרים לסבנטיז, מרתה, הוא תפס לאמא במותניים, והם התחילו לרקוד בסלון. זו סיבה למסיבה, הוא אמר והוציא את הגיטרה, ואמא הלכה לקרוא לכל השכנים. כמעט כולם הגיעו, חוץ מהלל וחברה שלו.

אף אחד מהשכנים לא הבין למה אבא כל-כך שמח. כולם מכבדים אותו אז אף-אחד לא אמר כלום; אבל אני ידעתי למה. בסתר ליבו, אבא שונא את החיים.

לא את החיים הקטנים שלו. הוא מאוד אוהב את אמא, ואותי, ואת הבית שלנו עם הציור של הים ואת יפו ואת העבודה שלו. הוא גם לא שונא את החיים הגדולים-גדולים, להפך, הוא כל הזמן אומר שזו המתנה הכי גדולה שאפשר לתת למישהו, לראות נר שנדלק, להריח את הגשם, לנשק אישה שאתה אוהב, לשותת מים. מה שאבא שונא זה את החיים שנהיו, הוא קורא לזה, החיים הבינוניים של הדור, את המכוניות, את הכבישים, את המסכים, את הכסף, ואת השסף, את האגו, והלגו, את הפלסטיק והמסטיק, הוא אומר שאלו לא חיים אלא אנטי-חיים, ואותם הוא שונא.

גם לי לא התחשק מסיבה, אז הלכתי לחדר. התגעעתי לנלי, וגם נמאס לי לשמוע את הלל וחברה שלו רבים כל הזמן דרך הקיר. אמא הציעה שהוא ייתן לי שיעורים פרטיים בספרות עד שנחזור לבית-ספר, ואני אמרתי, אני מעדיף לצאת החוצה למבול.

אף-אחד לא יודע מי התחיל עם כל עניין הבקבוקים. בהתחלה ראינו שניים או שלושה ביום, שטים במורד הנהר. אבל בימים שאחרי, היו כבר מאות, אלפי בקבוקים שצפו על המים, מפלסטיק, ומזכוכית, בכל מיני צבעים, ופתאום גם כולם ידעו איך זה עובד - מושים בקבוק, קוראים את הפתק, ומחזירים למים.

אני רוצה למשות בקבוק אחד, אמרתי לאבא. חיברנו שני מגבים ומטאטא עם חבלים, ובקצה קשרנו סיר קטן – כך המצאנו את האוספן.

הבקבוק הראשון ששלפתי היה של נסטי אפרסק, והפתק שהיה מגולגל בתוכו נתלש מיומן שנתי. מבוגרים תמיד בודקים פתקים לפני שילדים קוראים אותם, אז אבא בדק אותו לפני שנתן לי. היה כתוב עליו: בא לי פיצהההההה. זרקתי את הבקבוק עם הפתק חזרה למים, ושלפתי אחד כחול מזכוכית. בפתק היו רשומות כל המילים לשיר של לאונרד כהן. הוצאתי פתקים עם שרבוטים, והרבה פתקים בהם אנשים סיפרו קצת על עצמם, כתבו מה התחביבים שלהם, או ציטוט שהם אוהבים, והשאירו את הכתובת שלהם לאחרי המבול. אבא אמר שהם מחפשים אהבה. בערך בבקבוק השלושים ומשהו שמשינו עם האוספן, קראתי את הפתק ומיד זיהיתי את כתב-היד.

היה כתוב שם: "תקועה בקומה השמינית, מחכה לאביר שיבוא להציל אותי. על החתום, דולצינאה."

כשהראיתי את הפתק לאבא הוא שיחק בשיער שלו, ושאל אם אני יכול להראות לו את כתב-היד של נלי, כדי להשוות. לא הבנתי למה הוא כל-כך מופתע, תמיד הוא אומר שהעולם כל-כך קסום שאנחנו אפילו לא מצליחים לראות את הקסם.

למרות שחסכנו, ואפילו שעשינו שותף עם כל השכנים, כמות האוכל התדלדלה משמעותית. בפעם הראשונה מאז תחילת המבול ראיתי את אבא מודאג. הוא, אמא, מר נאור (כבר למדתי לזהות אותו בשם), ועוד כמה שכנים ניסו לחשוב על תכנית. אבא אמר שבדרך-כלל, לכל בעיה יש פתרון; אבל נדמה היה שאת הבעיה הזו הם לא יצליחו לפתור.

עברו כבר ארבעים יום מאז שהתחיל המבול. אבא אמר שכל הכסף בבנקים נמחק, ולא ידעו יותר כמה יש למי. שנמחקו תארים, ודעות, וספרים, מבול בלבול, הוא אמר. שהמאה העשרים ואחת לא תיזכר כעידן של יצירתיות, וחדשנות, וקידמה, אלא כימי ביניים חשוכים, כאלו שיצללו, על כל שיריהם, רשתותיהם, ושירותיהם, עמוק אל תוך תהומות הנשייה. באותו הערב, הוא סיפר לנו סיפור.

פעם, בארץ רחוקה, בוקר בהיר אחד, התחיל מבול. המים גברו וכיסו את ההרים. האנשים פחדו, התפללו, ואמרו שזה בגלל שהם היו רעים, שאלוהים העניש אותם (פפ, אלוהים, אמר הלל,

ונחר בבוז). אז הם עשו הכל כדי לשמור את המים בחוץ - הם בנו תיבה והסתגרו בתוכה, איש איש בתיבתו. מבוקר עד ערב הם אחזו בדליים כדי להוציא את המים מהתיבה. מילאו את הדלי, ושפכו אותו. מילאו את הדלי, ושפכו אותו. בזמן שזרועותיהם מאומצות, שריריהם מתוחים וכואבים, הם כעסו על אלוהים, שברא אותם ואז העניש אותם על שהיו כמו שהם. הם הפסיקו להאמין בו, והתחילו להאמין בעצמם. המבול התגבר, והזרועות לא היו ורזות מספיק, והדליים לא גדולים מספיק, והמים פרצו וגאו וגעשו. התיבות החלו להתמלא במים, והאנשים הפסיקו להאמין אפילו בעצמם. אבל גם בתוך הייאוש הגדול הזה, היו רגעים, כאשר האנשים פסקו לרגע מהלוגיסטיקה של המבול, מהדאגה ההכרחית ושאינה-נגמרת להדוף את המים, רגעים קטנים של חסד בתוך כל הכאוס המימי השקוף הזה שירד עליהם ללא כל התראה מוקדמת, בהם יצאו האנשים לחלון התיבה, כולם יחד וכל אחד לחוד, זוגות-זוגות, נשאו את ידיהם מעלה והביטו בנוזל השמימי, רחצו את שיערם ואת פניהם ואת חלציהם, עירומים כביום היוולדם הם צעקו לשמיים בתפילת הודיה, וברגעים הללו, נדמה היה שחלקם מתפללים, שימשיך לרדת ושלא ייפסק לעולם.

אני מאוד אהבתי את הסיפור, אבל הלל אמר שאין לו עלילה ואין לו דמויות אז זה לא ממש סיפור.

בבוקר הארבעים ואחד, החולדה הראשונה תועדה בבניין במרכז העיר, ואבא אמר: קלו המים. עוד ועוד חולדות בישרו את סיומו של המבול, וכולנו ירדנו מטה אל האספלט האצתי, המכוניות המחלידות, והחנויות המושחתות. השמש בצבצה מבין העננים, ואני ראיתי קשת בענן.

שאלתי את אבא אם הוא מאמין באלוהים או בעצמו. הוא אמר לי שגם וגם. אחר-כך שאלתי אותו אם אלוהים העניש אותנו. הוא אמר שאלוהים לא יודע להעניש; כשהכל מלוכלך, אלוהים מגיש סחבה. וכשכולם החלו לשקם את כל מה שבנו, כשהם שבו, כולם יחד וכל אחד לחוד, אל המלאכה ההכרחית ושאינה-נגמרת של הדיפת המים, ביקשתי בלב רק משאלה אחת כמוסה, רק שלא יחזור להיות כמו קודם.

ברצלונה

גיל ארבעים הוא גיל טוב להשלים עם העובדה שכנראה לא תמצאי אהבה. מצד שני, לעולם אין לדעת כיצד ירקות מסוימים עשויים להשפיע על מהלך הגורל.

לפני שעה בערך, אנג'לה נתקעה בלי פטרוזיליה. בשנייה שנעל הפלטפורמה שלה עוברת את סף הכניסה לסופר, מסתערת עליה רב-פקד קופאית.

'מסקרייה, מסקרייה!' צועקת רב-פקד ומצביעה על הסנטר של עצמה.

'טנגו פרמיסו מדיקו', אנג'לה עונה בקושי, ורב-פקד מסמנת עם היד, תביאי לראות.

היא בוחנת את המסמך כמו נחלאווי בצ'ק פוינט של שכס, וחוזן מהמסמך יש לה גם שליטה בידיים. אין לה שליטה על בעלה שחתך עם המאהבת, או על הטינאייג'רית שמסריחה את כל הדירה מסיגריות, או על העלייה במחירי החשמל. אבל על האף של אנג'לה יש לה שליטה.

'לא כתוב במקומות סגורים', היא חורצת את הדין. אנג'לה מתווכחת איתה, אז היא מזמנת את קולונל קופה-ראשית. הקולונל מוציא לופה, מסתכל על האותיות הקטנות, ומסכם, 'אין כאן חותמת.'

השלושה ממשיכים להתפלפל, עד שרב-פקד מבחינה בכבוד השופט שוטר-שלא-סיים-גן-חובה, שבדיוק קנה חבילת קבנוס. כבוד השופט תופס את המסמך, 'אין פה תאריך.' 'אבל אדוני', אנג'לה מנסה לומר, 'אה-אה-אה-אה', הוא אומר, 'כבודו, בשבילך.'

היא יכולה פשוט ללכת לשוק ושיישרף הסופרמרקט הזה, זה מה שהיא עושה בדרך-כלל, אבל היא כבר באמצע הבישולים, בליט-ברירה היא מגייסת את כל שרירי-הפנים שלה ומחייכת, וכשאנג'לה מחייכת היקום עוצר ומצדיע, אפילו הקולונל מתרכך, חצי שנה הוא לא ראה בן-אדם מחייך, פעם היו

הלקוחות אבל עכשיו זה רק הפרצוף המריר של אשתו, הפור נפל, כבוד השופט החזיר לה את המסמך, סימן לה עם הראש להיכנס, דחף קבנוס לפה וחזר לעשות פטרולים בניידת. חשבתם שבזה יסתיים הסיפור, ובכן תחשבו שוב, כי בדרך למחלקה האורגנית מבחין בה סוכן סמוי אטליז. 'מסקרייה, מסקרייה', הוא צועק, 'זה חובה לשים מסכה', הוא מצביע על איזו חתיכת נייר עם קשקוש שתלויה על הקיר מאחוריו, כאילו היו אלו לוחות-הברית. אנג'לה צועקת בחזרה את מילות הקסם, 'פרמיסו מדיקו'. סוכן סמוי אטליז מרים שתי ידיים לאישור, באחת יש לו מאכלת ובשנייה יונק, הוא מנגב את הזיעה מהמצח עם גב כף היד וחוזר לפרוס.

ברצלונה הייתה פעם מקום טוב למצוא בו אהבה. תמיד היו מיתרים בין הסמטאות הגותיות, תמיד גיטרה או נבל, צלילי אלו גם אלו נמהלו בריח הערמונים והים, התגלגלו באוויר כמו ריש וכישפו נערות ונשים כאחת. גם אם בכלל לא חיפשת אהבה, לעיתים קרובות מדי מצאת אותה, בדמות פגישה מקרית בחוף-הים בשקיעה, או על מדרגות הכנסייה בשעת לילה מאוחרת. וגם אם התאמצת בכל כוחך לברוח מפני האהבה, פספסת פנייה בדרך ותעית בין הסמטאות, העיר דאגה, בעדינות, להזיז קצת את בנייניה, רק כדי שהיא, האהבה, תוכל למצוא אותך.

כשאמה הצוענייה השאירה אותה על מדרגות הכנסייה בגיל חמש, אי-אז באמצע שנות השמונים, אף-אחד לא חשב שמישהו אי-פעם יאהב את אנג'לה. בבית-היתומים בוחרים ילדים עד גיל שנה, מקסימום שנתיים, ועם כל הכבוד לעיניים הירוקות הזוהרות של אנג'לה, והחיוך שהאיר חדרים חשוכים, הסיכויים לא היו לטובתה.

במשך שלוש שנים היא התרוצצה ברחבי בית-היתומים כמו נסיכה בארמון. חיית-המחמד שלה, שקית ניילון לבנה בשם פיטה, באה איתה לכל מקום. אנג'לה הייתה מעיפה את פיטה באוויר, ובוהה בה צונחת באיטיות ריחופית, מוקסמת.

הילדה סובלת מהדחקה, קבעה העובדת הסוציאלית, ובאמת, ברוב המקרים היא הייתה צודקת. נטישה פלוס שמחה שווה הדחקה, זו הנוסחה היסודית של הדי-אס-אם. לא כתוב שם דבר על נשמות שיוודעות, עוד טרם נולדו, שכולנו משפחה אחת גדולה.

הילד עם הסימן על המצח ביקר את אנג'לה בפעם הראשונה כשהייתה בת שמונה. בית-היתומים יצא לסיור ברחבה של הסגרדה פמיליה, והילד הציץ בין הלבנים שנערמו מתחת למנוף. אנג'לה נופפה אליו, והוא נבהל וקפץ אל ראש הצריח. היא הרגישה שהיא התגעגעה אליו עוד לפני שהם נפגשו, אבל לא ידעה איך לעלות לראש הצריח.

למחרת, נינו ופאקי הגיעו לבית-היתומים. הפועל שידיו מחוספסות וליבו רך, שהגיע מכפר קטן באנדלוסיה, יחד עם אשתו העקרה, שפגש בחוף בבדלונה כשבכלל ניסה להתחיל עם אחותה, התכוונו לבחור ילד עד גיל שנה, מקסימום שנתיים. אבל אז נינו ראה את אנג'לה משחקת עם השקית.

הם רשמו את הילדה לבית-הספר הקתולי הפרטי לבנות, קרוב לשיכון בו התגוררו. הנוסעים הקבועים באוטובוס כבר התרגלו לשוחח עם אנג'לה על חיות-מחמד מרחפות ועל נערים עם סימן במצח, ונינו ליטף את ראשה וחזר על אותו משפט: הבת שלי גרה בעננים. אנג'לה לא ממש הסתדרה עם הבנות בבית-הספר, אז בדרך הביתה היא הדביקה את הפרצוף לחלון האוטובוס, וחטיפשה את הנער עם הסימן במצח.

הנזירות המליצו לאנג'לה ללכת למסלול האמנותי, כי המסלול המדעי לא התאים לה. היא לא סבלה את הנזירות; דווקא היא נרשמה למדעים, ודווקא סיימה בהצטיינות, גם באוניברסיטה. היא אפילו קיבלה משרה חלקית כעוזרת מחקר של פרופסור לסטטיסטיקה. כשהנתונים לא הסתדרו כמו שצריך, הפרופסור לימד אותה איך להוסיף או לגרוע משתנים ולתקן את מקדם המתאם של פירסון.

אנג'לה שאלה, אבל אם אנחנו יכולים פשוט לפרש את הנתונים לפי מה שמתאים לנו, מה ההבדל בינינו לבין הנזירות, והפרופסור השיב, הו, אנג'ליקה, יש הבדל גדול, הנזירות אנוסות

להיצמד איכשהו לטקסט התנ"כי, עם המספרים, לעומת-זאת, אפשר לעשות כל מה שרק עולה על הדעת.

לכשלא מצאה אף בחור עם סימן על המצח, אנג'לה התחילה לצאת עם אחד חתיך מהמסלול; הוא היה הראשון והאחרון שידע למצוא את נקודת הג'י שלה. הם נפרדו לקראת סוף הלימודים, משהו על זה שאנג'לה דעתנית מדי בשבילו.

נינו ופאקי מסגרו את התמונה עם הכובע והגלימה והניחו מעל הטלוויזיה בסלון, בין הפורצלנים. אנג'לה אמרה להם שהיא רוצה לטוס לטייל באוסטרליה, ונינו אמר לה, בתי, את יכולה לעשות מה שתרצי, אחרי שתקני דירה, ובליבו הוסיף, ושתהיה פה בשכונה.

תועמלנית רפואית מוכשרת סוגרת את החודש עם ששת-אלפים יורו. נטו. בברוטו ישנן המסעדות, בתי-המלון, חשבון ההוצאות של ביגוד ונסיעות, גם לה וגם לרופא. לא כל בוגרת תואר במדעי-הטבע מתקבלת, צריך שילוב נכון של עור חלק ולשון חלקלקה. פעם באף-פעם מופיעה אחת תמימה כמו ילד בטיפת-חלב, מדברת על אוטובוסים וסגרדות ושקיות ניילון, ולמרות שהלשון שלה לא חלקלקה בכלל אתה מוכן לקנות ממנה אוויר.

איך שמנאל, הקטלוני הגוץ, שהכרס שלו תמיד איימה לשלוח כפתורים אל העולם הבא, ראה את העיניים הירוקות שלה בתחילת הריאיון, הוא ידע שאנג'לה תוכל לשווק טיק-טק כתרופה לסרטן.

אבל יותר מהעיניים, היה זה החיוך.

אם העיניים יכלו למכור לרופאים טיק-טק, הרי החיוך הזה יכול למכור להם רעל עכברים.

סעודות מלכים, חופשות בטירות קטלוניות עתיקות, דירה עם מרפסת בסיטג'וז. לא רק שאנג'לה חיה כמו מלכה, עוד שנתיים כאלה והיא מקבלת משכנתא ועפה מפה כמו חסידה. מנאל דאג להפנות כמה שיותר לקוחות לסוכנת המועדפת עליו, ואנג'לה טפחה לו על הכרס, 'גראסיאס גואפו'. 'ילדונת, החיוך הזה לא עובד עליי, שום גראסיאס, עשרים יורו.'

בהזדמנות זו רק נציין, שבניגוד למנאל, אנג'לה לא העלתה על דעתה אפילו לרגע שעלול להיות דבר-מה פסול בלשווק תרופות לרופאים, כשם שלא העלתה על דעתה ששקית ניילון היא איננה חיית-מחמד.

בימים אלו היו פחות אנשים באוטובוס, מה שהפחית את הסיכויים להיתקל בבחור עם סימן על המצת. היו יותר פקקים ויותר מכוניות, אבל אנג'לה לא אהבה לנהוג. היא אהבה את האוטובוס, ותמיד רחשה הרבה כבוד לנהג, שבעיניה היה קדוש מעונה.

אנחנו מתקרבים לסוף העשור הראשון של המילניום, הסגרדה פמיליה עומדת להיפתח למבקרים, נינו פורש לגמלאות למרות שעדיין יש לו רעמה של סייח, ואנג'לה מקיאה בפעם הראשונה. התחושה שאחרי הייתה כזו נעימה וזכה, מן טוהר פנימי אצילי, שמתלווה לגוף אוטונומי שאינו נסמך עוד על חסדי העולם לצורך כלכלתו. היא הקיאה את כל הלובסטרים, והאיבריקו, והסשימי, ונתרה רק היא, רק אנג'לה.

שיערה נשר והתדלדל, צלעותיה התבלטו, ברגע מסוים היא הביטה במראה ואמרה לעצמה, אנג'לה, זה או שאת מפסיקה עם זה או שאת מתה, והיא הפסיקה, כנראה משהו במבנה האישיותי (או חסד אלוהי). שנה של טיפול אינטנסיבי וחמש פעמים בשבוע תרגול מדיטטיבי של נשימות השלימו את התהליך, משהו במהלך המעגלי של הנשימה, פנימה, החוצה, פנימה, החוצה, ממש כמו עם האוכל, נגע לה בנקודה עמוקה.

המשכנתא כבר אושרה, ואנג'לה החליטה להקדיש את חייה כדי ללמד אנשים לנשום. היא סיפרה להוריה לפני שסיפרה למנאל, ונינו אמר, נו, רק הבת שלי יכולה לוותר על ששת אלפים יורו בחודש בשביל ללמד אנשים את הדבר היחיד שהם יודעים לעשות בעצמם.

מנאל לא בכה מאז שמארק גנב לו את הסנדוויץ' בגן חובה והוא לא התכוון לשבור את הרצף, אז הוא הסתפק בלומר: 'טוב שאת עוזבת, ילדונת. העבודה הזו לא טובה. היא עושה אותנו חולים.' הוא לא אהב חיבוקים, בטח לא חיבוקי פרידה, אז אנג'לה רק טפחה לו על הכרס, ונינו ופאקי הסיעו אותה לשדה-התעופה.

היא חיפשה את עצמה במשך שנתיים ועשרים מדינות ומצאה לא מעט, ביוגה, בטבע, בנשימות, בטנטרה, אבל לא מצאה אף גבר עם סימן במצח. האמת, היא כבר הפסיקה לחפש. כשחזרה לברצלונה, האוטובוס שוב היו מלא באנשים, רק שכולם הסתכלו למטה. אי-אפשר היה לראות אם יש להם סימן במצח, ואף-אחד לא רצה לדבר איתה על חיות מחמד מרחפות, אפילו לא הילדים.

בדרך הביתה היא נזכרה שכבר שלושה ימים לא ראתה עץ. כלומר, ראתה, אבל לא באמת ראתה. הפלא ופלא, בדיוק יש עץ על-ידה. אנג'לה עצרה והסתכלה עליו קצת.

העסק שגשג. מסתבר שנינו לא העריך כראוי את הביקוש להדרכות נשימה בעולם של היום, ובתו מצאה את עצמה מסרבת לקוחות. כמו כל אדם שחי את הייעוד שלו, אנג'לה לא עבדה אף-פעם ועבדה כל הזמן.

כשהממשלה הכריחה את כולם להסתגר בבתים ולשים מסכות, אנג'לה הדפיסה לעצמה אישור רפואי ללכת בלי מסכה; מי כמוה יודע שהחתימה שלה לא פחות מהימנה מזו של הרופא. היא התבוננה מהצד כיצד תושבי ברצלונה, מגדול עד קטון, חוסמים לעצמם את דרכי הנשימה, בין מאונס בין מרצון, במסעדות, באוטובוס, ברחוב, כולם כולל כולם, ולא יכלה שלא לייחס לכל העניין משמעות סימבולית.

את יום-הולדת הארבעים שלה היא חגגה בגפה, למעט שני הורים בריאים ומפוחדים.

יותר מכל צמרר אותה הציות.

היא הגיעה עם הפטרוזיליה לקופה, וכבר קרעה שקית ניילון מהגלגל כשקולונל קופה ראשית רץ לעברה, 'סניורה, סניורה', הוא התנשף (בגילו, קשה לרוץ עם מסכה), 'דיברתי עם מנהלת הרשת, בלי חותמת אנחנו לא יכולים לקבל את האישור', וברגע הזה אנג'לה נשברה, היא זרקה את הפטרוזיליה על ראשו של הרובוט ורצה בסערה אל הערב הקריר.

האוטובוס לשוק בדיוק עצר ליד התחנה ואנג'לה פירשה זאת כסימן. בצעירותו, היה לנהג האוטובוס הקדוש, קרלוס, קסם ברגליים. כדי לעצור אותו הִבְלָמִים היו צריכים לבעוט לו בברך, וגם זה לא עזר, אמא קראה לו מסי קטן שלי, אבא קנה לו חולצות של ברצלונה, כשהכדור היה אצלו ברגל העולם היה הגיוני, הוא יבקיע בדקה התשעים בקמפ-נאו ויחלק חתימות למי שרק יבקש, הוא דהר לעבר השער וכל השכונה קראה לו מסי, מסי, מסי, מסי.

אבל הוא לא מסי.

הוא נהג אוטובוס.

ועכשיו אנג'לה דומעת בממלכה שלו, בלי מסכה, ואם זה לא מספיק, באותו הרגע בדיוק, היא בלעה את הרוק שהצטבר מהדמעות, הקדימה קנה לו שט והחלה להשתעל.

הוד-אוטובוסתו הושיט אצבע לסנטר ואמר את המילה שאנג'לה שמעה הכי הרבה פעמים בחייה, 'מסקרייה, מסקרייה', היא לא נוהגת לעשות זאת, אבל בתנועה אינסטינקטיבית היא הצביעה לעצמה על הראש ואמרה, 'מוח, מוח', רק עכשיו היא שמה לב שהיא עדיין מחזיקה שקית ניילון ביד, הוד-אוטובוסתו לא ירשה שידברו אליו ככה בגבולות ממלכתו, הוא שילב ידיים ואמר שהוא לא נוסע עד שהיא יורדת, אנג'לה התייפחה, היא הרגישה שִמְכָר ותיק פנה נגדה, למעשה היא הרגישה ככה עם כל האנשים, וזה כאב כמו לידה, 'גם אתה, גם הקדושים', הנהג לא הבין מה הלוקיטה הזו רוצה ממנו, ליצני-החצר צעקו עליה מהעבר השני של הממלכה, מסקרייה, מסקרייה, היא הרגישה שהיא נופלת, אך לא נכנעה, מסקרייה, מסקרייה, מסקרייה, מסקרייה, מסקרייה, מסקרייה, מסקרייה, מסקרייה, היא שמעה את אחד הנוסעים מתקרב אליה ואומר, 'דיסקולפה, יש כאן בעיה?', לא היו לה כוחות עוד להתוכח, וכשהיא הסתובבה היא ראתה אותו. לא היה לו שום סימן על המצח.

הוא היה בלי מסכה.

איך שאני נכנס לבנק הוא מצמיד לי את האקדח לרקה. נואש, מקומט, רחב כמו המקררים שבנו סוחר על הגב במקום ללמוד לבגרות, ברוסיה הוא היה מדען-טילים, ותראו מה המדינה הזאת דוחקת אותו לעשות.

זה כבר קרה לי פעם אחת, לפני שמונה שנים, בריו-דה-ז'נרו. הבחור, כלומר הנער, ילד, הוא היה ילד, צועק עליך בפורטוגזית, כל מה שאתה רואה זה החור השחור בקצה של האקדח, הוא מנופף בו כמו רעשן, לך כבר אין דם בגוף אבל אצלו האדרנלין משתולל, ואתה יודע שמספיק שאיזה חלבון קופץ לו באצבע, וזהו, אין אוטובוס למורו-דה-סאו-פאולו, לא טיסה לקולומביה - חבל, שמעתי שבקרטחנה תמורת שורה אחת של קוק הן מוצצות כל הלילה - ועל הדרך אפשר גם לשכוח מכל החלומות שהיו אמורים להיחלם אחר-כך, והם עדיין בגדר תמונה עמומה, לימודים קריירה אישה ילדים, הם כולם נעלמים כמו גל ששוטף ארמונות חול בקופקבנה, כל החישובים שהם מנת-חלקם של המעטים בינינו שמתכננים היום את מה שיקרה מחר, הילד הזה לעומת-זאת חי תמיד בהווה, ואם נבין את הנצח לא כמשך זמן אינסופי אלא כאי-זמניות, הרי הילד כאן, למעשה, חי בנצח.

"עכשיו מביט כמה יש לך", אומר ולדימיר במבטא רוסי כבד, או בוריס, אמנם לא בדיוק בעברית, אבל לפחות לא בפורטוגזית. "רואה, לא מביט", אני אומר לו, "למה? מביט זה לא עם עיניים?" הוא שואל בתקיפות, מישה או גרישה, ואני מבין שנגעתי בנקודה רגישה, "עם עיניים, עם עיניים, כן, אבל המשמעות קצת שונה, איך להסביר.. " "משמעות? מה זאת משמעות?" איגור שואל. למה הוא חייב לכוון לרקה, למה לא לזרוע, גם בלי האקדח הזה הייתי עושה כל מה שתגיד לי, יא מקרר. איך אני אסביר לך עכשיו מה זה משמעות, עשה לי טובה בוא נגמור עם זה כבר, הבן-אדם מחכה לי למטה, כוס-אמק, גם שבע-מאות חמישים שקל וגם הצאר פה מכוון אליי אקדח, אם

לא הכדור ההוא בכתף הייתי עושה את זה בעצמי וכל זה לא היה קורה.

הוא מצביע לעבר הכספומט, את שפת האקדח כולם מבינים, כתוב להקיש את הקוד הסודי, אמנם בפורטוגזית, אבל גם את שפת הכספומט כולם מבינים. הפצלוח הזה מגיע לי לפופיק, בלי חתיכת הברזל הזו ביד שלו הייתי עושה ממנו אסאי. האצבע השנייה שלו, זו שלא מונחת על ההדק, לוחצת על עשרת-אלפים ריאל. המכונה מסרבת להעניק סכום כזה גבוה, הוא מתעצבן ומנחית עליה מכה עם הנשק.

היית מצפה שהילד הזה שאוהז באקדח, לעומתך שכל מה שיש לך לאחוז בו זו תפילה חסרת-מילים, ירגיש קשוח בזכות הכלי שברשותו, כמו גולנצ'יק עם תבור. אבל ספציפית הילד הזה, לא רק שהוא יודע שכריסטוס הצלוב תמיד מסתכל עליו ממרומי ההר, זו גם פעם ראשונה שלו, הוא מפוחד לפחות כמוך, בניגוד למקרר הרוסי, שמכוון אליי את האקדח עכשיו, בזמן הווה, קר-רוח כמו פוטיץ שפולש לחצי-האי קרים.

בתוך הפאבלה זה לא היה קורה. פרננדו הסביר לנו בסיור אתמול - הוא מדבר עברית רהוטה, ואומר משפטים כמו "תראה איזה יופי אחי הפאבלה דומה לעזה" - הסכנה נשקפת לתייר המשוטט בקופקבנה או באיפנמה, כאן בפאבלות יש קוד של כבוד. אלטמן והשאר לא רצו להצטרף לסיור, אז באתי לבד, והם הלכו לבית-זונות. באמת דומה לג'באליה, חשבתי, גם שם רואים את הים, רק שבג'באליה אסור לצלם ופה מותר. צילמתי שתי יונים מקננות בתוך סבך חוטי החשמל שמסתיר את השמיים, יונה מתה שוחה בנהר הפלסטיק והביוב שזורם בין הפחונים הרעועים, ילדים משחקים כדורגל וצוחקים, ואישה תולה את הכבסים לפי צבעי הקשת.

גן-עדן, בתוך גיהינום, בתוך גן-עדן.

לא בכל הפאבלה מותר לצלם, פרננדו הזהיר, באזורי הסחר החופשי, למשל, אסור, שם נולד ג'נווינו, שבכיסו יש עכשיו שמונת-אלפים ריאל, ומסמן לי להתפשט, למרות שמכנסיי ספוגים בשתן. הוא מנמיך את האקדח קצת, ובפעם הראשונה

אני מצליח להתפקס על הפנים השחורות שלו. הרוב מכוסה בבנדנה לבנה רקומה בוורד, ומעליה זוג עיניים ירוקות בוהקות. "אתה יכול לכוון ליד ולא לרקה?" אני שואל, והמקרר ממניח את האקדח.

"איך קוראים לך?"

כל השנים הללו, תהיתי מה היה קורה לו הייתי מסוגל לשאול את ג'ונינו איך קוראים לו.

"נועם", הוא עונה בזמן שהוא מחכה שהמסך יציג את המספר, "נועם?" "כן, נועם, נועם, מה לא מבין," "מבין, פשוט זה לא שם.. אתה יודע.. טיפוסי.." "כשאני לעלות ארצה אני לשנות שם, כמו בלשן דגול נועם חומסקי, פרופסור אמריטוס של אמ.איי.טי., אחד ממוחות גדולים של ימים שלנו ופעיל זכויות אדם שהורים שלו יוצאים ברית-מועצות.."

הטלפון שלי מצלצל, אפשר, אני מסמן לו, הוא מהנהן, "הלו, כן, התעכבתי בגלל.. אני באמצע משהו.. תכף מגיע," הבחור מנתק לי בעצבים, כוס-אמק, רק שלא יברח לי.

"ארבעים ושמונה," נועם אומר, ומצביע על המסך.

לא רציתי להדאיג אותם, אז אמרתי לאמא שכייסו אותי, תוך שעתיים היו לי עוד שלושים אלף ריאל בחשבון. אבא שלי רואה-חשבון בכיר בבנק-הפועלים, השלושים אלף ריאל האלו מזיזים לו את האחוז רווח שולי, בכל-זאת הונחיתי להגיש תלונה במשטרה, כדי שיהיה אפשר לתבוע את הביטוח, זה לא הכסף, זה עניין חינוכי.

לפני שאני שולח להם תמונות מהפאבלה עברתי עליהן כדי לסנן. את היונים על החשמל השארתי, את היונה המתה לא, גם לא את הזונות, פרננדו הסביר לנו על זנות באישור הבעלים, גם זה כמו בעזה, הכבסים הצבעוניים כן, ובין התמונות של הילדים שמשחקים כדורגל, אחד פצלוח קפץ וצהל בדיוק כשהבקיע גול, הוא תפס את תשומת-ליבי, אמנם עדיין לא ידעתי את שמו אז, אבל את העיניים הירוקות האלה אי-אפשר לפספס, זה היה ג'נווינו.

"איך ארבעים ושמונה?" אני מתעצבן, ולרגע שוכח את האקדח שמכוון לי לזרוע. בכל-זאת, אנחנו לא בברזיל, אלא בישראל,

וכולנו פה אחים, "נראה לך שהייתי עומד פה ומדבר אתך אם היה לי ארבעים ושמונה?" נועם נדרך, "לא צועקת!" הוא נובח. הטלפון שלי שוב מצלצל, הפעם אני לא מעז לענות לנועם, לא זה שמכוון אליי אקדח, נועם שמתקשר אליי, נועם הובלות, זה שמחכה עם המקרר מתחת לבית שלי כבר ארבעים דקות. יש לו עוד מקררים לסחוב, ולא רק מקררים, גם מכונות כביסה, שידות, ואיזה פסל אינדיאני משונה. הוא מחליט להרים את המקרר לבד ולהתחשבן איתי אחר-כך.

"מכונה אומרת שיש לך ארבעים ושמונה," נועם מתעקש, "אתה לא מבין שזה בלתי-אפשרי?" אני שואל אותו, "אתה לא אומרת לי מה אפשרי. נועם חומסקי אומר שדרך חכמה לשמור אנשים מצייתים זה להגביל ספקטרום של דעה מותרת אולם להסכים לעשות דיון קולח בתוך ספקטרום," הוא אומר, וחוזר לכוון לי את האקדח לרקה.

אם אבא שלי היה יודע מה עשיתי למחרת, הוא היה עושה ממני קובה חמוסטה, כי יש לנו מספיק בעיות משלנו ולא צריך לחפש עוד אצל הגויים. אז עוד האמנתי בצירופי-מקרים, היום אני כבר לא מאמין באמונות טפלות, בכל אופן הרגשתי שזה חזק ממני, שזה לא היה צירוף-מקרים עם השוד והתמונה, כלומר, שזה כן היה צירוף-מקרים, במובן שזה היה צירוף של מקרה אחד, שוד, ומקרה נוסף, תמונה, אבל שהוא לא היה אקראי, זה מה שניסיתי לומר, כלומר לכתוב, על-כל-פנים חזרתי לפאבלה.

עם פרננדו אף-אחד לא יכוון אליי אקדח, כשהסברתי לו למה אני רוצה לבוא שוב הוא גם לא גבה ממני תשלום על הסיור. אחרי שהעיף מבט אחד בתמונה הוא זיהה את ג'וונינו. לשלוח ילד ללימודים בברזיליה עולה עשרים אלף ריאל. לא כולם היו ששים לעזוב את הפאבלה, אבל מריה, אמא של ג'וונינו, לא תותר על הזדמנות כזו. בזמן שהוא מדבר התחילו היריות.

ויטגנשטיין אמר שלשם יש משמעות רק בהקשר של טענה. ואכן, ללא הקשר מתאים, קשה מאוד לקבוע את משמעותו של הצירוף השמני. לדוגמא, האם כל עצם קשיח בצורת ר', עשוי מתכת ופלסטיק, שיש לו הדק, אשר אוחז בו אדם אחד, מתוקף הסמכות שהעניקה לו ישות משפטית כזו או אחרת, כמו מדינה,

“אל תדאג אחי,” פרננדו מסביר לי בעוד הכדורים שורקים מעלינו ומחוררים את פחוני הפאבלה, “זה יריות בין שוטרים לבין כנופיות דוצ'ניו, תכף נגמר, לא לדאוג אחינו, בטוח איזה בוס לא שילם להם ת'שוחד בזמן, או אולי איזה תייר הלך ליתלונן על איזה שוד.”

בדומה לאליגטור האמריקאי או ללובסטר המצוי, תוחלת החיים בפאבלה הינה ארבעים ושמונה שנים. תוחלת החיים של חלזונות, לשם השוואה, היא בין שנתיים לשלוש, בהנחה שלא דורכים עליהם. בניגוד לאמונה הרווחת, רוב זני הפרפרים, למשל נימפית החורשף, עשויים לחיות עד שנה שלמה; תוחלת החיים הקצרה ביותר בעולם הינה של הבריומאי, שחי פחות מעשרים וארבע שעות, ומכאן נגזר שמו. הישנון הגרילנדי, אחד ממני הכרישים היחידים החיים באזור הארקטי, חי למעלה ממאתיים ושבעים שנים.

מעשנים חיים בממוצע עשר שנים פחות מלא-מעשנים. תוחלת החיים של צמחוניים גבוהה בכשנים-עשר אחוזים מזו של אוכלי-בשר, וברוסיה, רבע מהגברים מתים לפני גיל 55, ככל הנראה בשל צריכה מופרזת של וודקה. בעזה חיים בערך עד גיל שישים, כמו פלמינגואים בשבי, שלא כמו פלמינגואים בטבע, שמשך חייהם נע בין שלושים לארבעים שנה בלבד. תוחלת החיים הממוצעת בישראל, נכון לשנת 2021, הינה שמונים ושתיים נקודה שמונה. יש הבדל משמעותי בין גברים ונשים, אך בקרב חולי קורונה, הממוצע זהה לזה של אנשים בריאים. לגבי העלייה הרוסית, כל הסיפור עדיין טרי בכדי לקבוע באופן חד-משמעי האם העניין עם הוודקה השתפר או החמיר, אבל כן חשוב לציין, שברמת-גן, מעוז העלייה העיראקית, תוחלת החיים הינה שמונים וארבע, ובבת-ים רק שמונים ואחת. בשתיהן הבניינים יותר יציבים מבעזה, אבל גם יותר יקרים, ורק בבת-ים רואים את הים.

אתם בטח רוצים לדעת אם מתתי בסוף או לא. השאלה הנידונה הינה תמיד מי מת, מתי מת, איך מת, כמה מת, איפה מת, אף-אחד לא שואל למה הוא חי. שאלה היא איננה טענה, מכיוון שאין לה ערך-אמת, היא פשוט נמצאת שם, כמו חצץ. לכן, כדי

לענות על השאלה הזו צריך לדעת מה המשמעות של המילה מוות, וכדי לדעת את זה צריך לדעת מה המשמעות של המילה חיים, וכדי לדעת את זה צריך לדעת מה המשמעות של המילה משמעות. ואם חשבתם שמילים זה עניין מורכב, עם משפטים זה עוד יותר מסתבך. קחו למשל את ההצהרה מספטמבר האחרון של נועם חומסקי, פרופסור אמריטוס באם.איי.טי., אנרכיסט ופעיל זכויות-אדם: "אנשים שאינם מחוסנים צריכים להיות מבודדים מהחברה." זהו פרדיקט מסדר ראשון, שייך לטיפוס 1 בהיררכיית חומסקי, וניתן להצדין אותו כך:

נועם הוא לא-מחוסן
כל מי שלא-מחוסן הוא מסוכן לחברה
כל מי שמסוכן לחברה צריך להיות מבודד ממנה

הצרנה לוגית מהפשוטות ביותר שיש, מהתבנית הגנרית:

א' הוא ב'
כל ב' הוא גם ג'
כל ג' הוא גם ד'

המסקנה הלוגית היחידה המתבקשת, אם להציב ערכים בטבלת-אמת, היא שא' הוא ד', ולכן נועם חייב להיות מבודד מהחברה, זאת בהנחה שלא נפל פגם באחת ההנחות או באחת ההגדרות. למשל, אם נועם הוא דווקא כן מחוסן, זה שומט את הקרקע מתחת למסקנה, או לחילופין, אם המילה מחוסן, מהשורש ח.ס.ג., אינה מוגדרת היטב, במובן שאינה הופכת את נושאה לחסין.

כעת, אם נגדיר את המילה "אקדח", כעצם ממנו נורה, חיש-מהר, דבר-מה המסוגל להרוג אדם אחר, הרי שגם הפה הינו אקדח, והמילים קליעים, כמו למשל, מילותיה של קריינית חדשות, או מילותיו של נועם חומסקי בגנות המדינה היהודית, שנורו לעבר אוזנו של ילד פלסטיני, "מדינות הן מוסדות אלימים, הממשלה של כל ארץ מייצגת סוג מסוים של מבנה כוח

פנימי, והיא בדרך כלל אלימה, מדינות הן אלימות במידה שבה יש להן עוצמה, להוציא את המדינה הפלסטינית כמובן, "האם מילים אלו של נועם חומסקי, שמעולם לא נאלץ לכבוש אף-אחד, הוא גר באריזונה, האם הן שלחצו על ההדק שחורר לי את הכתף, הפך את ההורים של אסי החובש לשכולים ושלח ילד פלסטיני להתבגר בכלא עופר, או איך מגדירים יהודי, למשל, זו גם שאלה, אחד שמתלונן על כל העולם ובמקביל פותח חשבון השקעות כדי לשלם כמה שפחות מיסים, אם כך אין יותר יהודי מנועם חומסקי, על-אף שאינו מבין את המשמעות של המילה אלוהים.

ואולי, כמו שאמר ויטגנשטיין, זה הרי ויטגנשטיין, זה בסך-הכל ויטגנשטיין, להאמין באלוהים משמעו לראות שלחיים יש משמעות, אולי זה עד כדי כך פשוט, במובן מסוים זו סתירה ובמובן אחר טאוטולוגיה, באופן אירוני, עצם השפה היא ההוכחה לאותו קיום, לא של אלוהים, של המשמעות, כמו שכולנו נולדים עם דקדוק אוניברסלי, כפי שציין נועם עוד בצעירותו, היום הוא כבר בן תשעים ושתיים אבל כבר אז היה לו פרצוף תחת, אפשר לומר שמעצם היותו של אוצר המילים סופי, אם להיות עקביים לפי הפוזיטיביזם הלוגי, כל ניסיון להגדיר מילה באמצעות מילים אחרות שומה עליו שיסתיים או בהגדרה מעגלית, או בהצבעה לעבר אובייקט כלשהו מלווה בנהימות, כמו שימפנזה, אם כך המשמעות מוכרחה להימצא שם אפרירי בתוך השפה, בקבלה כתבו את זה כבר לפני שלושת-אלפים שנה, דרגת מדבר זה נקרא, אבל נביאים, כמו שאומר נועם חומסקי, היו בסך-הכל אינטלקטואלים, מה שמוביל לאחת משתי מסקנות לוגיות, או שנועם חומסקי הוא נביא, או שישעיהו, שמעולם לא הבחין בין זאב לכבש, היה דוקטור לשם כבוד מאוניברסיטת הרווארד, קיימברידג', קולומביה, טורונטו, מקגיל, מקסיקו, שיקאגו, מדריד, אתונה, צ'ילה, בריסל, פירנצה, בולוניה, בוואנוס-אירס, כלכותה, אופסלה וסנט אנדרוו.

כשמצאנו את ג'ונונינו הוא שכב על העפר מחוץ לבקתה של אמו. הוא היה בן אחת-עשרה, מה שאומר שמריה הייתה בת עשרים ושבע, מה שאומר שהיא התעברה בגיל חמש-עשרה, מזרעו של

התייר העשיר ממוסקבה, שאמנם השאיר לה טיפ יפה, אבל הדבר היחיד שהשאיר לג'ונוניו היה זוג עיניים ירוקות בוהקות. הכדור נכנס לג'ונוניו בדיוק דרך רקת ימין, ומריה כיסתה את פניו במטפחת הלבנה שרקמה בשבילו. לפי תחשיב של כחצי מיליון תושבים, הוא קיצר את תוחלת החיים בפאבלה בשלושים ושמונה דקות וחמישים ושלוש שניות.

כשהתקשרתי לשאול את פרננדו מה שלום מריה, הוא היה תחת עוצר שהטילו הכנופיות בפאבלה, כדי למנוע את התפשטות הקורונה. במקום בנדנות הם עטו מסכות.

מריה עובדת כאחות מיילדת בברזיליה כבר ארבע שנים, היא מצאה משרה ביום שסיימה לימודי סיעוד. יום אחד, כאשר לא אהיה מבודד מהחברה, אסע לבקר אותה. בימים אלו איני יכול לעבוד, מסיבות ברורות, אז הקדשתי זמן למחקר בלשני עצמאי בנושא שיבה טובה.

קשה מאוד להגדיר את המושג הזה, הוא תלוי הקשר ושייך לטיפוס 3 בהיררכיית חומסקי, ועל כן, בשל עמימותו של המושג, טובי הרופאים נאלצים להכריע מדי יום ביומו, האם סיבת המוות הייתה סרטן, או שיבה טובה, או קורונה, או סכרת, או שבץ, או כדור בראש, או אי-ספיקת ריאות, או אף-16, או כשל בכבד, או תת-תזונה, או דום לב, או אחר.

אף-על-פי-כן ישנם מקרים שאינם משתמעים לשתי פנים, למשל, נועם חומסקי, למרות שנותרו לו ארבע שנים כדי להגיע לתוחלת חיים כפולה מזו של הפאבלו הממוצע, אם יתפגר בגיל תשעים ושתיים, בין מווירוס בין מחיסון, אף-אחד לא יעז לומר שהוא לא נפטר בשיבה טובה, ויפה שעה אחת קודם, אמנם השפה היא מולדת אך לקראת המוות מתחילים לדבר שטויות, ועל מה שעליו לא ניתן לדבר, אודותיו יש לשתוק.

פנטהאוז בגן-עדן

אומרים שלא לוקחים איתך כסף לקבר. זה לא נכון. הו, כמה הוקל לו, לסאני, כשראה את פקיד הבנק המחויך בכניסה לגן-עדן, מחתים אותו על טופס ומוסר לו כרטיס אשראי. חיוך כזה רחב סאני לא ראה מימיו. עוד קצת ופלאק, נקרעות לפקיד הלחיים.

מחוץ לטרמינל, המוקף גבעות ירוקות-עד ועננים מצמר-גפן מתוק, המתינו גמלים שנכנסו דרך קוף המחט, אוטובוסים קסומים, ולימוזינה אחת. סאני ניגש ללימוזינה בתנועה אוטומטית. הנהג, מחייך את אותו חיוך כמו של הפקיד, הסביר לסאני: תושבים חדשים נלקחים לסיור בגן, עד שימצאו נכס שיוכלו להרשות לעצמם. הוא סלק את הכרטיס והם יצאו לדרך.

סאני עשה את הכסף הראשון שלו בגיל אחת-עשרה. כשכל הילדים הקימו דוכני לימונדה בחצר הקדמית, סאני הבין מהר מאוד איך העולם הזה עובד, הוא חקר חלקת יער מהמנהל, ביער אותה ונטע פרדס לימונים. השכנים ממול, מורי הקטן ובאדי, איישו את עמדות הקטיף, הסחיטה והמכירות, סאני שילם להם יפה והפריש לפנסיה.

אבא לימד אותו מהרגע שהתחיל ללכת - כל האנשים כולם עומדים באותו התור; או שאתה משתרך מאחורה או שאתה מוכר את הכרטיסים. בילדותו, נהג סאני להישאר ער במיטה, ממתין לרשרוש המפתחות. כששמע את הרשרוש, הוא ירד למטה, חיבק את אבא ואמר שהוא לא מצליח לישון. האיש שמנהל את העולם הכין לעצמו קפה, ליטף את ראשו של הילד ולימד אותו לחשב מאזנים, עד שנרדם.

מזג-האוויר בגן-עדן נוח, והארכיטקטורה - מגוונת. סאני הביט מחלון הלימוזינה, וראה טירות מתקופת הבארוק ואיגלואים אסקימוסיים, כיפות אסלאמיות ומקדשים תאילנדים, כמה בתים

שעיצב גאודי לאחר שנדרס על-ידי חשמלית, חוץ ממבנים מודרניים היה שם הכל.

”כמה כוחות סוס יש לדבר הזה?” שאל סאני, וליטף את המושב. הנהג המחויך לא ענה. בו ברגע, עדר של סוסי-פרא הופיע בדהירה מחוץ לחלון הלימוזינה, כאילו משומקום. הבתים היו מפוזרים בין הגבעות הירוקות, מוקפים בוסתני דקלים, אבוקדו, אוכמניות ומה לא. על פסגת הגבעה הגבוהה ביותר נישא מבנה כביר שנראה כמו מבצר.

”נו, רואה משהו שמוצא-חן בעיניך?” הנהג לא הסתובב כשדיבר, אבל את החיוך שלו סאני יכול היה גם לשמוע.

”מה זה?” שאל סאני, והצביע אל הבית בראש הגבעה.

”זה,“ השיב הנהג בלי להזיז את מבטו, ”זה הפנטהאוז המלכותי. יש לו נוף לעץ החיים ממזרח, נוף לעץ הדעת טוב ורע ממערב, מערכת הסקה, אסלה מזהב וארבעה כיווני-אוויר.”

”קח אותי לשם,“ אמר סאני. אחרי שבעים ושבע שנים של ביזנס על-פני האדמה, האיש יודע מה הוא רוצה.

”חוששני שזה לא יהיה אפשרי,“ אמר הנהג, עדיין מחייך, ”אין לך מספיק כסף בחשבון.”

היה זה יום קשה במשרד. המפעל ספג הפסדים כבדים, והדבר האחרון שאבא רצה לשמוע זה את סאני מברבר על לימונים. סאני היה אז בן שלוש-עשרה, הוא לא הבין אם אבא צועק עליו או על מישוהו אחר, כדי לשנורר ממנו חיוך הוא סיפר לו שוב על הדוכן החדש, אבא, למרות שהיה אדם מאמין, תרם לצדקה והכל, מעולם לא חיבב ת'קטע של חוסך שבטו שונא בנו, על כל פנים סטירה אחת התפלקה לו, זו לא הייתה היד שלו, זו הייתה היד של אביו המנוח, שכל חייו עמד אי-שם מאחורה בתור. סאני התקשר לבאדי, הוא לא תכנן לספר לו מה קרה אך הסטירה שיבשה משהו במנגנון של הדמעות, הן החלו זולגות מעצמן, באותו היום החליט סאני לעבור מלימונים לבניינים, לימונים צריך לגדל ולסחוט אבל הבניין פשוט קיים שם, חותמים על מסמך וכל ראשון לחודש הופס הכסף נכנס לחשבון.

“איך אתה יודע כמה כסף יש לי בחשבון?” שאל סאני, החרד לפרטיותו, את הנהג.

“הא-הא,” אמר הנהג המחויך, וסאני הבין שהוא למעשה צוחק, “אין סודות בגן-עדן. הכל מופיע לי כאן במסך החכם. ביום בו מתת, היו בחשבונך שלוש-מאות חמישים ושמונה מיליון ארבע-מאות תשעים ושלושה אלף מאה עשרים ושניים דולר ושישה סנט. לצערי הפנטהאוז המלכותי עולה חמש-מאות מיליון עגול. אולי תשקול את אחד ההעתיקים של הטאג' מאהל?”

תגור אתה בהעתק, חשב סאני. הפנטהאוז המלכותי יהיה שלו, חכה תראה הוא ימצא דרך לעשות כסף בגן-עדן.

עסקי הנדל“ן פרחו. הבנק נתן לסאני מינוף, משכנתא עם ריבית פריים מינוס חצי אחוז, מורי הקטן ובאדי - הם סיימו לימודי משפטים וראיית-חשבון בהתאמה - דאגו לכל החוזים והטבות המס. דירה אחת להשקעה הפכה לשתיים, שתי דירות הפכו לבניין, בניין הפך לעשרה בניינים, והשוכרים עמדו בתור כמו נמלים בכניסה לקן.

אומרים שכסף לא עושה אותך מאושר. זה לא נכון. הייתם צריכים לראות את סאני בסוויטה בהאיטי, מסניף את הסדינים החדשים. אדם אחר במקומו, אחד השוכרים לדוגמא, היה עשוי להרגיש שם לא בנוח, לא חשוב כמה פלומתי המזרון. או לחילופין, כאשר חולייטה מחדשת את הסבונים הקטנים ליד הכיור, מצחצחת את האסלה, או מחליפה כל בוקר למצעים שזה עתה נמשו מן המייבש, השוכר ההיפותטי עשוי היה להרגיש, משום-מה, מלוכלך.

האשמה הזו הייתה זרה לחלוטין עבור סניור סאני, שתמיד השאיר לחולייטה טיפ נדיב, בגובה שישה אחוז מהמחיר ללילה, רק שלא תגנוב את השעון. ככה זה, יש סדר בעולם, יש סוויטה, יש קומפורט ויש ג'וניור, יש מי שמחליף מצעים ויש מי שמתכרבל בתוכם. מה גם, שאי-אפשר לבוא בטענות לאדם מאושר. כשסאני הריח את הסדינים החדשים בהאיטי, כשמצץ את הטירמיסו בסמטה ציורית בטוסקנה, כשצילם את זנב הלווייתן טופח על פני האוקיינוס הפסיפי במצלמה משוכללת

מהיאכטה שלו, הוא היה מאושר. לא אושר של להודיין עם איזו מריאנה בשירותים של איזה הוסטל מסריח בארגנטינה, או לבכות מהודיה אל מול קשת בענן מעל הפארק העירוני. אושר מאופק, סולידי, אבל אמיתי. אם האושר הוא לא יותר מסך הרגעים בהם אתה נוכח באמת, בואו אני אגיד לכם משהו על ריח סדינים חדשים בסוויטה בהאיטי זה מאוד עוזר להיות נוכח. סאני התחתן עם לינדה; הוא אהב אותה יותר משאהב את הדירות שלו. הם חתמו על הסכם ממון והוא היה לשביעות רצונה (לא ההסכם, סאני). לינדה וסאני הולידו ילדים, מורי ובאדי הקטן גם הם הקימו משפחות, אנחנו לא נספר כמה סאני נתן להם לחתונה, רק נגיד שיש משפחות בהודו שיכולות להיות חיים שלמים מהצ'יק הזה (כלומר, זאת אומרת, רק אם משהו יכבד אותו, כמובן).

החלום הראשון הגיע כשסאני היה בן שלושים וחמש. הוא שוטט בחלקת היער שלו, לפני שהפכה לפרדס. עצי האורן נישאו איתנים וירוקים, אך במקום עלים, הם היו מכוסים בשטרות של מאה דולר. סאני ניגש לקטוף, הוא עמד על קצות האצבעות ותלש שטר, אך ברגע שניתק מן העץ, הפך השטר ללימון. סאני הרגיש שגרוננו יבש, הוא ניסה לסחוט את הלימון שירווח את צימאוננו, הוא לחץ ולחץ עד שהאצבעות כבר התכווצו, אבל לא יצאה ממנו אף טיפת מיץ אחת. אז הביט הצידה, ולימינו ראה תור אינסופי משתרך, גברים, נשים וטף, ידיהם אוחזות בגרונותיהם היבשים, והם מחכים לקטוף עלים מהעץ, והנה מורי הקטן ובאדי עומדים בראש התור, מנסים לסחוט את הלימונים חסרי-המיץ וכלום. סאני התעורר מזיע, וגרוננו יבש.

“מה אפיקי ההשקעה כאן?” שאל סאני את הנהג המחייך.

“אפיקי השקעה?”

“כן, באיזו בורסה סוחרים פה?”

“הא-הא,” צחק הנהג, “לא, לא, בגן-עדן, עם מה שיש לך, עם

זה אתה מסתדר.”

אבל אם אי-אפשר לעשות כסף בגן-עדן, סאני עשה אחד ועוד אחד, הרי בכל זאת נצח-נצחים, לא משנה כמה יש לך בסוף זה ייגמר.

"אל תדאג, טיפשון," הנהג המשיך להביט קדימה אל הדרך, וסאני תהה אם הוא בכלל יכול למחוק את החיוך, "חוך מהנדל"ן, הכל כאן בחינם. הנה, תראה."

הוא עצר את הלימוזינה. סאני יצא החוצה אל הג'ונגל, וראה עלי-בננה גדושים בתבשילי עדשים, שעועית ואורז, סלטים בכל צבעי הקשת, אשכולות ענבים, תאנים, פלחי מנגו טבולים בסירופ שוקולד, ומפל מים מתוקים שזרם בפינה. הוא טעם תאנה אחת, במרקם קטיפתי היא נימוחה בין הלשון ובין החך, זו הייתה עשויה להיות התאנה המתוקה ביותר שסאני טעם בחייו, רק שהוא כבר היה מת.

לפתע, רשרוש נשמע בין השיחים. סאני ראה משהו זו.

"נדמה לי שראיתי נחש," אמר סאני כשחזר ללימוזינה.

"הא-הא, לא, טיפשון," צחק הנהג, "אין נחשים בגן-עדן.

נפטרנו מהם מזמן."

"לא חשוב, בכל אופן, בורסה או לא, חייבת להיות דרך לעשות

כאן כסף."

"ובכן," אמר הנהג המחויך, "אם זה מאוד מאוד חשוב לך,

ומשהו אומר לי שזה מאוד מאוד חשוב לך, אולי אני מכיר

מישהו שיכול לעזור."

בין הילדים המייבבים, הריבים עם לינדה והסיוט החוזר ונשנה על הלימונים, סאני לא זכר מתי בפעם האחרונה ישן שנת ישרים. בחלק מהלילות הוא הצליח לזהות חלק מהפרצופים שעמדו בתור. היו אלה השוכרים שלו, שדווקא תמיד שילמו בזמן ושמרו יפה על הנכס, סאני מעולם לא נאלץ להפקיד צ'ק ביטחון או שטר ערבות, גם אם היה איזה עניין לטפל בו מורי הקטן ובאדי היו על זה.

למשל, פעם אחת היה איזה עניין עם מס הכנסה, מורי הקטן היה חייב לערב בזה את סאני, אבל מעטפה אחת קטנה לראש האגף פתרה הכל. וכשבאדי התגלה כנחש חמדן דו-פרצופי, מורי הקטן

מצא את הסעיף המתאים ונישל אותו כמו נשל. זה היופי בכסף, בזכותו אנשים לא צריכים אחד את השני; הוא מנטרל את ההזדקקות. כך או כך, הגיעה השעה לעבור לשחק במגרש של הגדולים. סאני עשה כסף מלימונים, אחר-כך מבניינים, אבל כמו שאבא אומר זה או שאתה עובד בשביל הכסף או שהוא עובד בשבילך, הגיע הזמן לעשות כסף מכסף.

סאני שכר צוות של כימאים וביוולוגים מהשורה הראשונה - בימינו כדי לעשות כסף גדול באמת המדע חייב להיות מעורב - לאחר שלושה חודשי מחקר אינטנסיביים החוקרים הצליחו להנדס גנטית מטבע של שנקל. מורי הקטן והמחליף של באדי עקרו את עצי הלימון הישנים, זרעו את השנקלים עם בוא האביב, העצים צמחו ולבלבו, בתחילת הקיץ כבר הבשילו השנקלים הראשונים, והפטנט שסאני רשם אושר לעשרים שנה.

הלימוזינה האטה באמצע הג'ונגל.

לראשונה מאז תחילת הנסיעה, הנהג סובב את ראשו, וסאני שוב ראה את חיוכו הרחב.

"האדון במגבעת תכף יגיע," הוא אמר.

חלון הלימוזינה נפתח אט-אט בצליל זמזום, וחשף מגבעת שחורה, אחר-כך מצח, וגבות, משקפי-שמש עגולים, אף, חיוך רחב מאוזן לאוזן, וזקן תיש. האדון במגבעת הושיט ידו לתוך הלימוזינה ולחץ את ידו של סאני.

"סאני המתוק!" קרא האדון במגבעת, "ציפור קטנה לחשה לי שחסרים לך קצת ירוקים, אם אתה מבין למה אני מתכוון, הא-הא."

"כן," אמר סאני, "אני רוצה לקנות את הפנטהאוז המלכותי." "הפנטהאוז המלכותי כמובן!" אמר האדון במגבעת, "זה הולך ככה. אתה מפקיד אצלי שלוש-מאות חמישים מיליון, חוזר עוד חודש, לא שוכח לחזור כן, ומקבל חמש-מאות חזרה." "פשוט ככה?" שאל סאני.

האדון במגבעת הרחיב את החיוך שלו בעוד מילימטר. "מה קרה סאני מתוק, בחיים לא שמעת על ריבית?" אמר האדון במגבעת וליטף את זקנו.

”איך אדע שאני יכול לסמוך עליך?” שאל סאני.
”הא-הא, צחק הנהג מהמושב הקדמי, ”טיפשון, בגן-עדן אי-
אפשר לשקר.”
סאני השתכנע, מסר לאדון במגבעת את כרטיס-האשראי שלו
והלימוזינה נסעה משם.

כשבועת הנדל”ן התפוצצה, החלומות הגיעו כמעט כל לילה. רוב
השוכרים לא עמדו בתשלומים, אלו שלא קפצו מהגג עזבו את
הדירות וחזרו לגור עם ההורים.

עד שהשוק יתייזב, סאני השתמש בבניינים כדי לאחסן את
השנקלים שלו. היכול היה שופע - מדהים לראות את הטבע
בפעולה. למרות ההצלחה, נכמרו רחמיו של סאני על השוכרים,
שמזלם לא שפר עליהם כמוהו. סאני תמיד ידע שאחרי שיעשה
כסף הוא יעזור איתו לאנשים.

איך לעזור להם, איך לעזור להם, הוא לא הצליח לחשוב על אף
רעיון, עד שפעם אחת, כשהתעורר בלילה מזיע במרתף, רעיון
גאוני צץ במוחו, כאילו משומקום, רגע אחד, למה לא לחלק את
השנקלים לכולם, ככה כולם יוכלו לזרוע באביב ובקיץ לקצור,
אף-אחד לא יצטרך לעבוד, הכסף יעבוד בשביל כולנו.

הלימוזינה יצאה מהג'ונגל, הסתובבה, והחלה לחזור על
עקבותיה.

”אנחנו חוזרים?” שאל סאני.
”כן, חוזרים לאסוף את הכסף שלך, כבר שכחת, הא-הא?” צחקק
הנהג.

”אבל האדון במגבעת אמר חודש. עברו רק עשר דקות.”
”הא-הא, כן, טיפשון, בגן-עדן הזמן עובד אחרת, ” אמר הנהג.
האדון במגבעת השיב לסאני את כרטיס-האשראי שלו, לחץ את
ידו תענוג לעשות איתך עסקים, והלימוזינה נסעה משם.
”ובכן, ” אמר סאני, ”קח אותי לפנטהאוז המלכותי.”
”חוששני שזה לא יהיה אפשרי, ” אמר הנהג, עדיין מחייך, ”אין
לך מספיק כסף בחשבון.”

סאני ידע מההתחלה שמהו חשוד בארון במגבעת הזה, עם זקן התיש המפוקפק שלו, אף-אחד לא נותן כסף סתם ככה בחינם, לא בשמיים ולא בארץ.

"אבל הוא אמר שיחזיר לי חמש-מאות מיליון! ואמרת שאי-אפשר לשקר בגן-עדן!"

"נכון, טיפשוך", אמר הנהג, "בחשבון הבנק שלך יש חמש-מאות ושמונה מיליון ארבע-מאות תשעים ושלושה אלף מאה עשרים ושניים דולר ושישה סנט. לצערי הפנטהאוז המלכותי עולה שש-מאות מיליון עגול. אולי תשקול את אחד ההצעות של ארמון בקינגהאם?"

סאני יכול היה להישבע שהפנטהאוז עלה חמש-מאות. "כן, הא-הא, המחירים עלו בחודש האחרון, זה בגלל האינפלציה", אמר הנהג המחויך, "אבל אם אתה רוצה, אפשר לחזור לארון במגבעת, להפקיד אצלו את הכסף, לחזור בעוד חודש ולקבל שש-מאות מיליון." "קדימה", אמר סאני, "רק בוא נדרדו."

סאני חילק את השקלים שאוחסנו בבניינים לשוכרים שלו ובעזרתם הם יכלו לשכור ממנו דירות. לא עבר זמן רב והשמועה התפשטה ברחבי המדינה. העיתונים שיבחו את בעל-הבית הנדיב, שבעיצומו של אסון כלכלי הרה-גורל, הזכיר לכולנו שעוד יש אנשים טובים בעולם. לטקס ההוקרה לכבודו הגיעו אביו של סאני, לינדה והילדים, מורי הקטן והמחליף של באדי, השוכרים, שר-האוצר, המו"ל של העיתון ונגיד הבנק המרכזי. בהרמת הכוסית, מורי הקטן והמחליף של באדי ארגנו את זה הם אהבו בדיחות אישיות, במקום יין כולם הניפו כוסות לימונדה. סאני הביט בכל האנשים שהגיעו להודות לו ולחלוק לו כבוד, אוחזים את כוסות הלימונדה בידיהם, והרגיש את ההרגשה המסוימת הזו שמרגישים כשמשיגים את הדבר שרצינו כל-כך הרבה זמן, משהו שאפשר לקרוא לו שלווה ואפשר לקרוא לו ריקנות, על כל פנים נשאר לו עוד הרבה שנים לחיות, אז הוא המשיך לעשות את הדבר היחיד שהוא ידע לעשות. כסף.

עבר חודש.

"עכשיו," אמר סאני, לאחר שקיבל את הכרטיס חזרה מהאדון במגבעת, "עכשיו תוכל לקחת אותי לפנטהאוז המלכותי?"
הייתה לו הרגשה שהוא יודע מה תהיה התשובה.
"חוששני שזה לא יהיה אפשרי," אמר הנהג, עדיין מחייך, "אין לך מספיק כסף בחש...".
"כן כן אין לי מספיק כסף בחשבון. אבל איך זה יכול להיות לעזאזל? כמה הוא עולה עכשיו?"
"שבע-מאות חמישים מיליון," אמר הנהג והמשיך לנסוע קדימה, "אבל אם אתה רוצה, אפשר לחזור לאדון במגבעת...".
"אני לא רוצה לחזור לאדון במגבעת," אמר סאני, "משהו דפוק בשיטה הכלכלית שלכם. אני רוצה לדבר עם המנהל."
"עם המנהל? אתה מתכוון שאתה רוצה לדבר עם..."
"כן," אמר סאני, "איתו."

הלימוזינה עצרה בקרחת היער. במרכזה עמד צריף קטן ורעוע. כלבלב בעל שלוש רגליים רבץ על המדשאה מחוץ לצריף, אוסף אליו את קרני השמש החמות. על דלת הכניסה היה תלוי שלט: פתוח, נא להוריד נעליים.
סאני נכנס פנימה.

"שלום, אממ.. אדוני.. הוד מעל.."
"אבא," קול בס הדדה ברחבי הצריף, "אתה יכול לקרוא לי אבא."
"אממ.. אוקיי.. אבא," אמר סאני, "רציתי רק לומר, אני חושב שיש בעיה בשיטה שלכם."
"שיטה? איזו שיטה?"

"בכלכלה, יש בעיה בשיטה הכלכלית שלכם," אמר סאני.
"אה, באמת? ומה הבעיה, אם יורשה לי לשאול?"
"טוב, אתה מבין, אני ניסיתי לקנות את הפנטהאוז המלכותי, הפקדתי את הכסף כדין ועשיתי ריבית, הבעיה שהאינפלציה יותר מהירה מהריבית. הכסף נשחק יותר מהר מאשר שהוא צומח, אי-אפשר לעשות ככה עסקים, זה תמיד ייצור בוע.."

“אין שום בעיה בשיטה. כל מערכת מעוצבת באופן מושלם על-מנת לקבל את התוצאות שהיא מקבלת.”
סאני לא הבין את המשפט הזה.
“תקשיב, חביבי, אין לי את כל היום, יש לי מספיק על הראש. בשש-מאות מיליון אתה יכול לקנות את מאצ'ו פיצ'ו, וזה אפילו לא העתק זה המקורי.”
“לא!” רתח סאני, “כל החיים עבדתי קשה, תרמתי לאנשים, סבלתי סיוטים בלילה, הרווחתי ביושר את הזכות ליהנות מהפנטהאוז המלכותי! המינימום שאתה יכול לעשות זה להסביר לי למה אני לא יכול לקבל אותו!”
“להסביר אני יכול תמיד, סאני, אם תבין זו כבר שאלה אחרת, אבל עכשיו תקשיב טוב-טוב כי אני לא מתכוון לחזור על זה פעמיים.”

ואז הוא התחיל.

הוא הסביר לסאני שכסף הוא בסך-הכל ייצוג למה שבני-אדם עושים זה למען זו (למשל סוחטים לימונים). שתשלום לאדם בתמורה למוצר או שירות, משמעו הצהרה על כך שאותו אדם עשה משהו למענך, ואסמכתא על כך שגם אתה עשית משהו למען אדם אחר.
שזו נתינה, שכסף הוא מדד לנתינה.
שבתכנית המקורית בכלל לא היה צריך למדוד את הנתינה הזו. שבני-האדם היו אמורים לעשות דברים זה למען זו מתוך רצון חופשי, לא מתוך כורח.
שבנקודה כלשהי בזמן, בערך בעת הגירוש מגן-עדן, בני-האדם התחילו להתחשבן על מה שהם עושים זה למען זו, במקום פשוט לעשות את זה.
שהכסף היה ההסכם שבאמצעותו הובטח, כביכול, שמי שנותן יותר - מקבל יותר.
שמי שהיה לו יותר כסף, היה מי שיותר אנשים הצהירו, באמצעות תשלום, שהוא עשה משהו עבורם.

שבנקודה כלשהי בזמן, בני-האדם החלו לשכנע בני-אדם אחרים, וגם את עצמם, שהם זקוקים למוצרים ושירותים שלא באמת היטיבו עימם.

שכתוצאה מכך, כאשר בני-אדם הצהירו, באמצעות תשלום, על כך שאדם מסוים עשה משהו למענם, ברוב המקרים הוא לא באמת עשה משהו שמיטיב עימם (למשל שם להם יותר מדי סוכר בלימונדה).

שבמצב כזה, מי שמקבל יותר הוא לא מי שנותן יותר, אלא מי שנותן פחות. לא מי שתרום, אלא מי שחיבל. הוא גם הסביר לסאני מה קורה אחרי התשלום.

שמי שיש ברשותו הרבה כסף הוא מי שמורשה להורות מה הרבה אנשים יעשו, ולמען מי. שמשום מה, הרבה אנשים מסכימים לכך.

שכל עוד הרבה אנשים יעשו הרבה דברים למען אדם אחד (למשל יבנו לו יאכטה), לא יהיו מספיק אנשים שיעשו דברים למען אנשים אחרים (למשל יכינו להם מרמלדת לימונים).

שנובע מכך שפילנתרופיה היא שקר.

שבנקודה כלשהי בזמן, בני-האדם התחילו להתייחס לכסף כאל דבר שקיים כשלעצמו (כמו אדונים במגבעת). שהם התחילו להתעסק בכסף באופן ישיר, ולא בעשייה אותה הוא מייצג.

שהכסף עבר הפשטה.

שאף-על-פי-כן, הכסף תמיד נשאר רק מייצג של עשייה, כי זה טבעו.

שאם, למשל, מחר בבוקר כולם יקומו לעולם שאין בו כסף, ויעשו בדיוק את אותו הדבר שעשו אתמול - יסחטו את אותם לימונים, יתקתקו על אותן המקלדות - הכלכלה תמשיך לתפקד כרגיל.

הוא הסביר לסאני שכל זה עדיין איננו שורש הבעיה הכלכלית. שהדבר היקר ביותר בכלכלה המודרנית הוא הדיור, או במילים אחרות, הבעלות על אדמה.

שהמחיר של האדמה מגולם בעקיפין בכל מוצר ובכל שירות שבני-אדם עושים זה למען זה.

שאף-על-פי-כן, בעלות על אדמה איננה סחורה כלכלית, אלא זכות משפטית.

שמעצם טבעה, בעלות על אדמה איננה משהו שאדם אחד עושה למען אדם אחר, אלא ניכוס של דבר שפשוט נמצא שם.

שהבעלות על אדמה היא שרירותית, שמקורותיה באיזו מלחמה או כיבוש, ולאחר-מכן איזו מניפולציה בנקאית על הכסף המופשט (כמו עם באדי והמשכנתאות).

שאדם שבבעלותו הרבה אדמות (למשל סאני) הוא אדם שבאמצעות מניפולציה בנקאית-משפטית, הביא לכך שהרבה אנשים (למשל השוכרים) עושים למענו הרבה דברים, בזמן שהוא לא עושה כלום למען אף-אחד.

שכל עוד קיימת התופעה של משכנתא ושכירות, בהכרח יהיו בני-אדם רבים שאנוסים לפרנס הן את עצמם והן את בעל-הדירה שלהם (או את האדון במגבעת).

שהמשעבד (למשל סאני) והמשועבד (למשל השוכר) שניהם משועבדים.

שאף אדם לא יהיה חופשי עד שכל בני-האדם יהיו חופשיים. ששורש הבעיה הכלכלית הינה העובדה, שבני-האדם סוחרים בבעלות על אדמה, באותו האופן בו הם סוחרים במוצרים ושירותים.

שבעלות על אדמה היא באופן אינהרנטי אקט אלים וכוחני, שהיא גזל.

שהאדמה אינה שייכת לבני-האדם, אלא הם שייכים לה. בדרך-אגב הוא הוסיף, שחוב הוא מנגנון שיעבוד בדיוני שטבוע במערכת הכלכלית מבעוד מועד. שריבית (או נטיעת עצי שנקל) היא גם כזו.

הוא הסביר לסאני שיש עוד המון להסביר בנושא, אבל שנוסף על ההיבט המעשי, ישנו גם ההיבט הנפשי של היחס לכסף. שבני-האדם מלמדים את ילדיהם שיהיה להם ערך לכסף, במקום לעצמם, לאחרים ולגן-העדרן.

שבני-האדם מלמדים את ילדיהם שכסף הוא אמצעי ולא מטרה, כשלמעשה הכסף הוא לא זה ולא זה. רק ייצוג.

שבני-האדם מלמדים את ילדיהם שכסף לא גדל על עצים, כשלמעשה הוא בדיוק ייצוג למה שגדל על עצים (או מתגבש במכרות).

שבני-האדם מלמדים את ילדיהם שכסף מעיד על הצלחה ועצמאות, כשלמעשה הוא מעיד על כישלון ושיעבוד.

שבני-האדם הם כמו אלכימאים שהופכים את הכסף (שהוא כמו עופרת) לערך מוסרי (שהוא כמו זהב).

הוא גם הסביר לסאני שנוסף על ההיבט המעשי וההיבט הנפשי, ישנו גם ההיבט הרוחני של הכסף.

שהכסף שעבר הפשטה, הכסף כדבר כשלעצמו, הוא ישות שטנית.

שכמו כל ישות שטנית, מטרתה היא לעורר את החלק האלוהי בבן-האדם.

שכאשר ישוע הנוצרי אמר שאי-אפשר לעבוד גם את האלוהים וגם את הממון, או שיותר קל לגמל להיכנס דרך קוף המחט מאשר לעשיר להיכנס לממלכת גן-העדן, הוא התכוון שחיבור למציאות האלוהית של הקיום בהכרח טומן בחובו סלידה מן הנפרדות שמבטא הכסף המופשט.

שישוע לא אמר אמירה מוסרית, אלא קבע קביעה אונטולוגית. לסיום, הוא הסביר לסאני שהמהפכה התעשייתית כבר ייצרה מספיק.

שיש לבני-האדם מספיק מהכל עבור כולם.

שאפשר מחר בבוקר לבטל את הכסף, להפסיק את המדידות, למחוק את החובות, לוותר על הבעלות על האדמה.

שהרצון הטהור של האדם לעולם לא נוגד את טובתם של אחרים. שאין סתירה בין הרווח האישי של אדם לבין תועלת החברה, כשם שאין סתירה בין הרווח האישי של תא לבין תועלת הגוף.

שהנתניה לאחרים היא איננה עול, היא זכות. היא-היא האדם. שאם כל אחד יעשה רק מה שהוא רוצה, בני-האדם יחיו בשפע

חסר-תקדים.

שגן-העדן הוא המקום בו כל אדם עושה רק מה שהוא רוצה. שהטוב והרע ניתנו בפני בני-האדם, אבל אף-אחד לא לימד אותם לבחור בין השניים.

שזה בגלל שהם צריכים ללמוד לבד.
ושהם יבחרו בחיים.
שנקודה טובה להתחיל ממנה היא לשאול את עצמך,
סאני,
מה אתה רוצה?

"אני רוצה את הפנטהאוז המלכותי," אמר סאני ושילב ידיו.
"ובכן," נאנח הקול המהדהד, "אינך יכול לקבל אותו."
"אבל אמרת שגן-העדן הוא המקום בו כל אדם עושה רק מה
שהוא רוצה."
"נכון," השיב הקול, "והגיהנום הוא המקום בו אף-אחד לא
מרוצה ממה שיש לו."
"כן!" רגז סאני, "אז איזה מן גן-עדן זה אם אני לא יכול לקבל
את מה שאני רוצה?!"
"אני לא יורד לסוף דעתך," אמר הקול.
"איך שהגעתי לכאן, הנהג המחויך הסביר לי, כל מי שמגיע לגן-
עדן.."
"הנהג המחויך? אה, אל תתייחס אליו, הוא סתם שקרן."
"שקרן? אבל.. איך אפשר לשקר בגן-עדן?" שאל סאני
המבולבל.
"גן-עדן?" שאל הקול וצחק, "הו, עכשיו אני מבין! סאני מתוק,
אל תצחיק אותי.."
נחש ירוק וגדול החליק אל מרכזו החדר מבין מרגלות הספה.
קירות הצריף התמוטטו, והיער כולו נשרף בלהבות אדומות.
"מה חשבת, חביבי," אמר הנחש, ועיניו רושפות, "לא מספיק כל
החיים הפכת את גן-העדן לגיהנום וואלה יופי אתה גם רוצה כל
המוות להפוך את הגיהנום לגן-עדן?"

התיאוריה של הכל

דור הניח את הכיפה על השולחן בחדרו. עד שהגיע לסלון, הוא כבר הספיק לבדוק פעמיים אם היא על הראש. זה היה כאילו חסר לו איבר.

ההורים הסתכלו עליו כמו על מי שיש לו קרניים. אז זהו, זה סופי, אבא אמר, ודור לא היה בטוח אם זו שאלה או הכרזה. הוא פשוט הנהן. הרבנים נעצו בו מבטים, מבעד לתמונות התלויות על קירות הסלון. הם נועצים בו מבטים כבר עשרים שנה.

אנחנו תמיד נאהב אותך, אמא אמרה, אבל לא קמה כדי לחבק אותך; חששה מהטומאה.

הם כבר שכחו, פעם, בגלגול קודם, גם הם שאלו שאלות, גם הם הלכו-הלכו להם מבית-אביהם, רצו לברוח מהניכור, מהמסכים, מאובדן-המשמעות, רצו לבנות חיי קהילה וקדושה וימי-מנוחה, ואם היסודות של בניין זה מוכרחים להיות מצוות ושביס ונטילת-ידיים, מילא.

כמה מכוערת הדירה הזו, כמה מוזנחת, דור אמר, אבל רק לעצמו. עליהם הוא צעק את זה מספיק פעמים; זה לא מוביל לשום-דבר.

הוא לא סיפר להם שכבר מצא חדר בדירת שותפים בפלורנטין. שכבר מילא אותו ברהיטים שאסף ברחוב. הם לא שאלו. להתראות, הוא אמר, ושם את מפתח הדירה על השולחן בסלון. קח את המפתח, אמרה אמא, למקרה חירום.

דור סגר את הדלת, ירד במדרגות ויצא אל העולם. הוא הביט בבניינים המתפוררים, בדודי-השמש, ומעליהם, בשמי התכלת הבהירים.

מה עכשיו?

זה כבוד גדול, לעמוד בראש המשלחת הישראלית למאיק החלקיקים בז'נבה. היום היה היום החגיגי, בו יתגלה החלקיק

האלוהי וחידת היקום תבוא על פתרונה. ואכן, המדענים מצאו אותו, הוא היה בתוך מכונה ענקית שנראית כמו רובוטריק; כל-כך קטן שלא ניתן לראותו.

ההתרגשות הייתה בשיאה, ושמו של החלקיק האלוהי נקרא בזון היגס, על שמו של המדען שחזה את קיומו. גבינות, שוקולד, קיום, השוויצרים האלה, יש משהו שהם לא יודעים לייצר?

בארוחת הצהריים שלאחר התגלית, באקדמיה המלכותית, הגישו צלי בשר ואפונה. חברי המשלחת הישראלית לא ידעו נפשם מרוב התרגשות, עד כדי כך שחלקם שכחו לענווד מפית. רק ראש המשלחת, שזכה להוקרה על חלקו בתגלית ומי יודע, היו גם קריצות על פרס נובל, דווקא הוא, פרופסור יחיאל פרגמן, שהיה אמור להיות הנרגש מכולם, הרגיש עייף.

לא עייפות של עבודה מאומצת.

עייפות אחרת.

כבר הרבה זמן שמשהו לא מסתדר לו.

אין הרבה לקוחות בחנות החיות. לא בגלל שאין הרבה חיות-מחמד בפלורנטיין, אלא מכיוון שיש הרבה חנויות חיות. בין המלצה על שק מזון טבעוני למקח על המחיר של כלוב תוכים, דור מבלה את רוב היום בבהייה באקווריום.

דגיג הזהב לא מבחין באלמוגים המלאכותיים שסביבו; הוא מחליק מצד אחד של האקווריום לצידו השני, מן הצד השני לראשון, וחוזר חלילה. האקווריום הוא עולמו. כשדור מתקרב לאקווריום, הוא מרגיש שהדג מביט בו. הוא תוהה, האם הדג הקטן באמת רואה אותו, ואם כן, האם הוא רואה אותו כעצם עגלגל ומשונה שנמצא מחוץ לעולם שלו, או שמא נדמה לדג שדור נמצא ממש אתו באקווריום. ולפעמים הוא חושב איך זה היה להסביר לדג, שהוא נמצא בתוך אקווריום מלבני, והדג היה שואל אותו, מה זה אקווריום, ודור היה אומר, זה מיכל שיש בו מים, והדג היה שואל, מה זה מים? ודור לא היה יכול להסביר לו, והדג כבר היה שוכח על מה הם דיברו.

כשהוא חוזר הביתה בערב, לא הדג, דור, כשדור חוזר הביתה בערב, לבניין המתפורר, לחדר המדרגות שגנבו ממנו כבר ארבעה זוגות אופניים, הוא ישר יוצא למרפסת ומדליק ג'וינט. לפחות יש לו מרפסת. הבניין ממול חדש ומפואר, בניין לשימור בצבע ירוק-חאקי עם חלונות בלגיים. דור מהרהר, האם עדיף לגור בבניין מתפורר ולראות בניין בלגי, או לגור בבניין בלגי ולראות בניין מתפורר. הוא מכבה את הג'וינט, יורד למטה לאכול צ'יפס, חוזר הביתה, מדליק עוד ג'וינט, שם סרט בנטפליקס ונרדם.

שנה לאחר הגירושים, פרופסור יחיאל פרגמן רכש פנטהאוז בבניין חדש לשימור במרכז פלורנטיין. משבר אמצע החיים, התלחששו הקרובים לו. למען האמת, הוא לא הרגיש קרוב לאף-אחד.

במהלך היום עסק בכתיבת מאמרים. לא הייתה לו ברירה; היה עליו לממן, איכשהו, את ארבעת חדרי-השינה הריקים, את סלון המעצבים, את בקבוקי היין, וכמובן את דמי המזונות. בכל הנוגע לקריאה, הוא כבר קרא הכל; ספריית המהגוני הייתה גדושה בכל המילים שאי-פעם נכתבו על המדע. על שולחן הקפה נערמו מגזינים; על שער הגיליון החדש של הירחון הוכחתי, הופיעה הכותרת: 'מחקר חדש מוכיח: התאבדות היא מנגנון הישרדותי'. הוא כבר היה מספיק מיומן כדי לדעת מה מותר ומה אסור לכתוב במאמר, כדי לקבל את המימון. אבל האדם בנוי כך, מה לעשות, אפילו יעשן או ישתה לשוכרה, שאינו יכול לסבול את השקר לאורך זמן. בין אם למרבה הצער בין אם למרבה המזל, פרופסור פרגמן מזג לעצמו כוס יין, התיישב מול המכתבה, פתח מסמך חדש, וכתב: "במשך אלפי שנים.."

זה קורה לו בערך חמישים פעם ביום; הוא מניף את ידו אל פדחתו העירומה בתנועה מהירה. כשיש אנשים מסביב, הוא עושה כאילו הוא מגרד. ברוב הפעמים אף-אחד לא מבחין בכך; רוב האנשים שדור פוגש מסטולים בכל שעות הערות.

קל לעשות חברים כשעושים סמים. תמיד יש על מה לדבר, על סמים, ותמיד יש מה לעשות. סמים. אבל דור עדיין צריך להזכיר לעצמו לא לברך מזונות לפני הצי'פס. הוא עדיין מרגיש זר, עדיין מפחד, ומעל לכל, עדיין מרגיש ריקנות. הוא נזכר במשפט שאביו חזר עליו שוב ושוב, מאז שראה שבנו מתחיל להוריד את הכיפה: הדבר היחיד שיותר מסוכן מאדם שמאמין שאין משמעות לחיים, זו חברה שמאמינה שאין משמעות לחיים. אחר פונה האב לדקדק באיזו מצווה, או לקלל את הערבים. דור ימצא לו איזו משמעות. משמעויות יש למכביר, הושט היד וגע בן. הוא יעשה כסף או תארים או ילדים או יהיה טבעוני או יילחם בהתחממות הגלובלית. בינתיים תביא שאכטה.

כשפרופסור פרגמן נכנס לחנות-החיות, דור היה מסטול, וגם אם היה פיכת, לא היה מדמיין שהלקוח הגולמני הזה ברא את היקום כולו במעבדה שלו.

שלום, אמר פרופסור פרגמן, אני רוצה לקנות חיית-מחמד. הוא השתעשע ברעיון של כלב, גם שמע שזו דרך נהדרת להרחיב את המעגל החברתי, אך העדיף להתחיל בקטן. דור הראה לו תוכי שיודע להגיד שמיים, ואוגר שרץ על גלגל מפלסטיק, אך לבסוף, ולאחר ששקל כהלכה את מכלול התרחישים, החליט הפרופסור פרגמן לקנות את עובדיה.

דור ניסה להניא את הלקוח, בעדינות. אבל הפרופסור היה נחוש בדעתו לגבי דג הזהב המשוטט ברחבי האקווריום, ודור עצר רק בקושי את הדמעות. הוא הסביר לו איך מאכילים את הדג, יותר מדי אוכל יהרוג אותו, הוא חזר על זה שלוש פעמים, חשוב גם לנקות את האקווריום, ואגב, אתה יכול לקרוא לו איך שתדע, אבל כאן בחנות אנחנו קוראים לו עובדיה.

פרופסור פרגמן שילם, וברגע האחרון עלה לדור רעיון מבריק. אתה רוצה שאבוא להראות לך איך מנקים את האקווריום, שאל דור, אתם נותנים את השירות הזה, שאל פרופסור פרגמן, בטח, בחינם עם האקווריום, ענה דור, אה-הא, נהם פרופסור פרגמן.

פרגמן (מעטה והלאה נקרא לו רק פרגמן, כי לכתוב כל-כך הרבה פעמים פרופסור, כשכולנו כבר יודעים במי מדובר, זה מרגיש קצת כמו בזבוז של דיו ונייר), השאיר כתובת ומספר טלפון, ויצא עם עובדיה ויקומו בזרועותיו. כשהגיע הביתה הוא סיים לכתוב את המאמר, ושלה.

כשפרגמן מסר לו את הפתק עם הכתובת, דור תחב אותו לכיס בהיסח-הדעת, והוא גם היה מסטול. רק עכשיו הוא שם לב שהבניין של פרגמן הוא הבניין הירוק-חאקי עם החלונות הבלגיים. הוא שוב נזכר בנזילה בשירותים, שבעל-הבניין שלו מבטיח כבר שבועיים שמחר הוא מתקן. הוא צלצל באינטרקום, על כפתור שסמוך לפתקית שכתוב עליה 'פרופסור פרגמן'. וואו, דור חשב לעצמו כשנכנס לדירה, ושתה את הקפה שהוצע לו. הוא יצא למרפסת, וראה את הבניין המתפורר מעבר לרחוב. מכאן, הוא היה נראה כמו יקום אחר. אבל השמיים היו אותם שמיים.

כשראה את עובדיה הוא רץ אליו, ובדרך בדק שהכיפה שאין לו לא נופלת לו מהראש. הוא בטח מסטול, חשב פרגמן. הירוקת כבר החלה להצטבר על דפנות האקווריום, אבל עובדיה נראה בריא, ושמח בחלקו. שט לו מצד אחד של המיכל לשני, חזרה, וחוזר חלילה. דור הקיש על הזכוכית, ועובדיה הסתכל עליו ונופף בסנפירו.

דור העביר את עובדיה, בזהירות, לקערה, רוקן את האקווריום, ויחד עם פרגמן שטף את הדפנות.

אתה עובד בחנות הזו הרבה זמן, לא, רק כמה חודשים, אני חדש בשכונה, גם אני, איפה אתה גר, ממש מעבר לרחוב, בבניין הזה שם, אה, איזה צירוף מקרים, במה אתה עובד, אני פיזיקאי, פיזיקאי, כן, נשמע כמו עבודה מעניינת, לפעמים, אבל מתישהו מגיעים למבוי סתום, מה הכוונה, לא חשוב, אתה סטודנט, לא, אני די חדש בעולם הזה, בעולם הזה, כן, אני יצאתי בשאלה, ממ, ומה עם ההורים, מה איתם, תומכים, בערך, לא ממש, אתה מאכיל אותו כמו שהסברתי לך, כן, שתי טפוחות על הקופסה, מצוין, אם הייתי יודע שאתה פיזיקאי הייתי דואג פחות, ממש

אכפת לך מהחיות בחנות אה, כן, אכפת, הנה, כבר סיימנו, האקווריום של עובדיה נקי.

פרגמן הציע לדור עוד קפה וגם עוגה, ודור התיישב על ספת העור רחבת הידיים. על שולחן הקפה נחה ערימת מגזינים, ובראשה גיליון מגזין *הזכחתי* שכותרתו: "מה עובר על פרופסור פרגמן?"

על תמונת השער הופיעו פניו השמוטות של בעליו הגאה של עובדיה.

זה אתה, שאל דור, או הכריז, הוא לא היה בטוח, ממ, אמר פרגמן, כתבתי מאמר, הם לא כל-כך אהבו, הלעג שלהם לא הפתיע אותי אבל לפחות הם פרסמו אותו, אפשר, שאל דור, ממ, אמר פרגמן, דור עלעל בדפים הפלסטיקיים, עד שמצא, סמוך לפרסומת של רולקס, את המאמר המצורף, **דת ושמה מדע:**

"במשך אלפי שנים, ובכל תרבות אנושית, שלטו מיתולוגיות שונות באופן בו תפסו בני-האדם את העולם. אותן מיתולוגיות הן שעיצבו את מעשיהם, בכל תחומי החיים החברתיים.

בין אם בשבט אבוריגיני פגאני, על הר האולימפוס או תחת עין הסנהדרין, בני-האדם לא נהגו להטיל ספק באמיתותה של המיתולוגיה אליה נולדו. זה לא היה רק משום שאילו שעשו כן, נודו, הועלו על המוקד או נצלבו. עבור היווני, קיומם של זאוס והרה היה ודאי כמו קיומה של השמש. עבור הנוצרי, תחייתו של ישוע הייתה אמת פשוטה, שגרתית. עבור היהודי, האל הפועל בכל, או עבור ההינדו, חוק הקארמה, היו ברורים יותר מכוח המשיכה.

בשל הוודאות המוחלטת של אותה דת או מיתולוגיה עבור מאמיניה, לא היה טעם לנסות ולהפריך אותה באמצעות טיעונים; כל תופעה ניתן היה להסביר באמצעות המערכת הלוגית הפנימית שלה.

עם זאת, לאורך ההיסטוריה, היו מעטים שניסו לערער על הנחות-היסוד של הדת אליה נולדו. היו דמויות היסטוריות-דתיות; אברהם שנטש את המיתולוגיה הכשדית לטובת מונותאיזם, ישוע שכפר בתורה של עין תחת עין וקרא לתת את

הלחי השנייה, בודהה שיצא את הארמון ועקף את הברהמינים בדרך להארה. היו גם מהפכנים פוליטיים, כמו מובילי המהפכה הצרפתית, שערפו את ראשה של המערכת הפיאודלית והמונרכית לטובת הכלכלה הניאו-ליברלית, קרל מרקס שכפר ביסודות של אותה הכלכלה בדיוק, צ'ה גווארה והאופנוע אבל גם סטאלין והיטלר. וכמובן, היו המדענים החלוצים הדגולים, כמו קופרניקוס שסובב את העולם סביב השמש, גלילאו גליליי, וג'ורדנו ברוננו - כולם נרדפו בידי הכנסייה משום שהחליפו את הדקדוק בכתבי הקודש בדקדוק ברשמי החושים.

במבט מעמיק, ניתן למצוא לא מעט קווי-דמיון בין מיתולוגיות ודתות ממקומות שונים וזמנים שונים. ישנו הדמיון המבני; לכל דת יש מיתוס בריאה, והבטחה לגאולה, כלומר התחלה וסוף. ישנם סיפורים על נביאים, וישנם מקדשים ובהם כוהנים. ישנן ישויות בלתי-נראות שקיומן מתבטא רק במה שיצרו בעולם; ישנה מערכת אמונות שלא ניתן להפריך עם טיעונים שמגיעים מחוץ לאותה מערכת; ישנו שימוש במושגים מופשטים שלא ניתנים להגדרה מילולית; ישנם עקרונות-על שחורגים מגבול ההתבוננות החושית גרידא; ישנם מנהגים ותרבות שלמה שמתפתחת סביב אותה מערכת אמונות.

רוב הדתות המונותאיסטיות הפציעו בתודעתו של היחיד המתעלה אל מרומי-הרוח, ופורט את תובנותיו לתורה שתוכל להיתפס על-ידי ההמון. כאשר אותה המערכת מתגבשת לכדי דת מאורגנת היא קופאת על השמרים והופכת לדוגמה. במקרים רבים עושים השלטונות שימוש-לרעה באותה מערכת אמונות מסולפת, לטובת אינטרסים של שררה וממון.

נוסף על הדמיון המבני, ישנו גם דמיון תוכני בין הדתות - במיוחד בתורות הסוד של המיתולוגיות השונות. אתאר רק בקצרה את הדפוס הנשנה של בריאת העולם מתוך איזה תוהו-ובוהו ראשוני, באמצעות יסודות גסים לכדי הגביש המזוקק שהוא עולמנו; את היסוד הזכרי והנקבי, שעשוי להיקרא שיווה ושאקטי או קב"ה ושכינה; את דרגות התודעה השונות, בקבלה הן דומם, צומח, חי, מדבר, בכודהיזם גוף, תחושות-גוף, רשמי-תודעה ותודעה, באנתרופוסופיה פיזי, אתרי, אסטראלי ואני. אם

נכנסים לעובי הקורה, אפילו ההפרדה המלאכותית למושגים של ריבוי או אחדות, פוליתאיזם או מונותאיזם, מתמוססת, כמו לדוגמא במושג 'אלוהים', שמבטא את שני המושגים, המנוגדים לכאורה, בכפיפה אחת.

ואולם, כל הדתות ומיתולוגיות הללו אינן מעיסוקו של מאמר זה.

דור עצר לרגע, בצע חתיכת עוגה עם הכפית - בננה, לא רע - והמשיך לקרוא.

"מזה שנים שאיני יכול להתעלם עוד מהמיתולוגיה השלטת של ימינו, ומהסכנות שהיא טומנת בחובה, מרגע שהפכה דוגמטית. לראייה, אפילו בהיותי אחד הכוהנים הגדולים של אותה מיתולוגיה, לקח לי כמה שנים עד שאזרתי את האומץ על-מנת להצביע על הליקויים בפומבי. ועל-אף שידוע לי שבכתבי אפולוגיה זו, אני מסתכן בהוצאה להורג על-ידי האינקוויזיציה, לא באמצעות גיליוטינה, רק רצח-אופי, איני יכול לשבת עוד ולשתוק.

מיתוס הבריאה של הדת ששמה מדע - הלא הוא המפץ הגדול - רווי מושגים מופשטים חסרי-פשר כמו 'דחיסות אינסופית' ו'חום אינסופי', 'סינגולריות כבידתית', 'תנודות קוונטיות', שלא היו מביישים אף כתב-קודש עמום. אף פיזיקאי לא יכול להגדיר את המושגים הללו; זה לא מונע מהפיזיקאים להיות חלוקים בדעתם לגבי כמעט כל הסוגיות החשובות.

אם כך, מדוע אנו מאמצים את המושגים הללו בכזה עיוורון? ובכן, אנו מאמצים את המיתוס הזה משום שאנו מצליחים לעשות תמונה מנטלית שלו. הוא מתיישב עם איזושהו היגיון פשוט ומיידי, שהונחל לנו מינקות על-ידי הדורות הקודמים. בדיוק כמו בכל דת אחרת. ואז, פתאום, תיאוריית המפץ הגדול הופכת למשהו שאפשר להאמין בו או לא להאמין בו, כאשר היא איננה כלום ושום-דבר מלכתחילה, למעט אוסף של ג'יבריש.

במקום אלוהים, אנחנו כותבים 'עקרון אי-הודאות' או, מאוחר יותר בסיפור, 'מוטציה גנטית אקראית'. הלא זה שורש ההבדל בין עולם תכליתי לעולם סתמי; האקראיות. ואילו מבחינה הסתברותית, אין שום פשר למילה 'אקראיות', במיוחד בנוגע להיווצרות היקום; כל קביעה הסתברותית חייבת להניח מראש מרחב הסתברות. אם משהו נוצר בהסתברות מסוימת, הפוטנציאל להיווצרותו היה חייב להיות טבוע שם מראש.

בכל הנוגע להיווצרות החומר, החלל והזמן, והתפשטות היקום הנגלה, אנו לא עוצרים לרגע לשאול, *בתוך מה מתפשט החלל*, מה היה לפני הזמן, *וממה עשוי החומר*.

ברם, אל דאגה - ישנה, כמובן, ההבטחה לגאולה. באחרית הימים, המדע יוכל להסביר את הקיום כולו באמצעות התיאוריה של הכל. באמצעות ההסבר, ויש מדענים שעובדים על זה בעודך קורא מאמר זה, נוכל למגר את תופעת המוות, להישאר באותו הגוף, ולחיות באקווריום שלנו לנצח. זאת ועוד, הכלים הטכנולוגיים שנפתח בחסות התיאוריות שלנו, יבטיחו לנו חופש נצחי, מכונות-עבדים ושחרור מקללת 'בזיעת אפיק'.

אם כן, יש לנו מקדשים (אוניברסיטאות), נביאים (דרוויין, סטיבן הוקינג), וכוהנים שיצרו להם מבנה היררכי מקביל לזה של הארכיבישופים בוותיקן (פרופסורים ודוקטורים). הכנסיות שלנו מקבלות מימון מהמדינה מחד וקובעות מדיניות למדינה מאידך. באמצעות בתי-המדרש שלנו (בתי-הספר), הכנסיות מנחילות את התורה מדור לדור, מינקות, באופן כה אימננטי, שכל ילד יודע שהטלת-ספק באותן אמיתות מוחלטות, דינה כדין שיגעון. בתוך המבנה הארגוני ישנן אינספור הטיות של ממון ושררה. מלחמות וזוועות נעשו בשם סילוף המיתולוגיה שלנו, ובראשן תורת הגזע, מלחמת העולם השנייה והשואה (למען האמת, אם נשארים נאמנים לעיקרון הברירה הטבעית והגן האנוכי, אין שום סיבה רציונלית שלא לבצע רצח-עם לצורך איסוף משאבים והכנעת החלש).

המיתוס השולט בהבנה שלנו את האדם הוא הברירה הטבעית והגן האנוכי. אנו מחילים את הסיפור הזה על כלל המערכות החברתיות, הכלכליות והתרבותיות שלנו, מה שגורם לנזק חסר-

תקדים בכל רבדי הקיום האנושי. מטבע היותה עיקרון ולא רושם חושי בלבד, לעולם לא ניתן להפריך את הברירה הטבעית. אפשר להסביר כל דבר במובנים של הברירה הטבעית. אפשר להסביר למה התאבדות היא בשם הברירה הטבעית, או למה שיתוף-פעולה הוא בשם הברירה הטבעית. הדת שלנו מתעקשת להתאים כל התרחשות לאותו מיתוס, באותה הקנאות בה הכומר מתאים כל התרחשות בעולם לרצונו של האל. עקרון ההפרכה, אם כן, גולת הכותרת של 'מותר המדע מן הדת', אינו קיים כל עיקר.

המדע מתהדר בכך שאיננו דת, תודות לעיקרון ההפרכה; אולם, כאמור, את הדת שלנו לא ניתן להפריך. מדע לעולם לא יכול להיות אמפירי לחלוטין; מתוך רשמי החושים תמיד יש להסיק עיקרון-על, ולעד יהיה לו מאפיין אמונתי.

במילים פשוטות, כאשר אנו רואים את האריה טורף את האנטילופה, מה למעשה אנו רואים שם? אם היינו נצמדים לחושים, היה זה בסך-הכל בליל של צבעים, צלילים וצלליות. וגם אם היינו רואים את שתי הישויות המתגוששות הללו כעצמים נפרדים, אנו חייבים למצוא סיפור שיסביר את התופעה. אולי, כמו תא בגוף שמקריב את עצמו לטובת תא אחר, כחלק ממערכת אקולוגית שלמה, האנטילופה בכלל רוצה להיאכל? אולי הם לא פועלים בתחרות, אלא בשיתוף-פעולה? אולי הם רוקדים? ואולי, אולי הם בכלל מהווים משל למה שמתרחש בפנימיותו של כל אדם?

ובכן, לתורה שלנו יש ספרות ענפה, עם שלל פרשנויות אבל חוט-שני מאוד ברור ואחיד - כמו הגמרא, המשנה, ספר הזוהר. אך חשוב להזכיר, שהמדענים הראשונים, נביאינו - לרבות גלילאו, קופרניקוס, דרווין - מעולם לא ויתרו על יראת-הכבוד כלפי הבריאה, כלפי מה שחורג מגבולות הטבע; הם מעולם לא שכחו להביט בפליאה אל הפאר האלוהי. איינשטיין לעג לאתאיסטים. הדת המטריאליסטית והנטורליסטית היא דת חדשה בנוף האנושי, ודווקא המקור שלה הוא הפחד מפני הקיום ומפני המוות. לטעמי, היא המסוכנת מכולן.

אם כן, יש לנו ישויות מזעריות שיוצרות את הכל (אלקטרונים). אי אפשר לראות אותן, אבל יש לנו מכשירים שמודדים אותן

(קצת כמו בסיינטולוגיה). הן מגלות לנו את הסודות שלהן, לאט. הכל התחיל מישות אחת, היא הייתה אינסופית אבל בו בזמן מזערית. באחרית הימים, כשנבין את הישות לגמרי, נוכל לחיות בשלום וברוחה.

זאת ועוד. כדי להסביר תופעה, כל תופעה - עלה הנושר מעץ, למשל - קבענו שהמידע של התופעה מצוי בתוך התא. כדי להסביר את האינטליגנציה של התא, אמרנו שהמידע של התא מצוי בדי-אן-איי. כדי להסביר את התופעה של האינטליגנציה של הדי-אן-איי, אמרנו שהמידע שלו מצוי במולקולה או באטום. כדי להסביר את האינטליגנציה של האטום הגענו למודל הסטנדרטי ולאקטרון.

ובכן, נניח שבתוך האלקטרון הבלתי-נראה מקודד כל המידע שיוצר את כל ההרים, והימים, וגם את הזמן והחלל, האהבה והבושה, הציטות והעכברושים והסופרנובות. כל אלו טבועים מראש באלקטרון, אך לא באופן חומרי. כלומר, האינטליגנציה הזו קיימת בצורה רוחנית טהורה. אי-אפשר לערער על קיומה; בו-בזמן אי-אפשר לטעון שהיא חומרית, מעצם העובדה הפשוטה שהאלקטרון הוא היחידה החומרית המזערית ביותר. כיצד יודע האלקטרון להתגשם בכל הצורות של הקיום? איפה בדיוק כתובות לו ההוראות?

לתת לתופעה את השם 'שדה' לא פוטר אותנו מן המבוי הסתום. לכפור בעובדה שאנו חיים בתוך רוח שמתגבשת לכדי חומר, זה לא פחות ממגוחך, פגאני לפחות כמו מפלצת ספגטי מעופפת. לקראת סיום, אצביע על עוד כשל אחד מיני רבים (ולא ארחיב עוד על המתחים שבתיאוריות הרדודות והמאולצות על היווצרות החיים והיווצרות השפה).

בשורה התחתונה, המדע מתיימר להסתמך אך ורק על החושים. מדוע הוא מעניק לחושים מעמד אונטולוגי נעלה של מדיום למציאת אמת? משום שזו החוויה המיידית ביותר, שכביכול, לא ניתן להטיל בה ספק. אולם האם זו באמת החוויה הראשונית ביותר?

אם תהיו נאמנים לאופן בו אתם תופסים את העולם תגלו בנקל, כי החושים לא מהווים את החוויה הראשונית ביותר, אלא

התודעה. דת היא להאמין במשהו שאינך חווה באופן ישיר. האם יש אדם שחווה את עצמו כאוסף של נזירונים?
לומר: "הנני אוסף של נזירונים", זה עיוות מציאות הרבה יותר מרחיק-לכת מאשר להסתכל על רשמי החושים ולומר, זו יצירה אלוהית.

כולנו חווים את עצמנו כגרעין של אני אנושי, מלפני ולפנים. רק לאחר מכן אנו חווים את רשמי החושים, שהאני האנושי עד להם. לחבר גלאי למוח של אדם אחר, לקחת את רשמי-החושים המעורפלים, לפרש אותם באמצעות הגרעין האנושי שלנו, להסיק שהגרעין האנושי הוא תוצר של מה שנקלט ברשמי-החושים ולא להפך, ולפסול לפיכך חוויה שהיא יותר ראשונית מהם - זה לא היה מבייש את בכירי המכשפים של ימי הביניים.

בשנים האחרונות הייתי שותף לצוות כביר ולכמות משאבים עצומה שגויסה לשם מציאת החלקיק הכי קטן. וראו כמה מעט הושג בכך ש"מצאנו אותו". התוצאה הנחשקת ביותר של התגלית תהיה עוד מחשב-על, שבעיקר ימכור לילדים פרסומות סמויות במשחקי-מחשב - רק במהירות קוונטית. ואם הוא יעזור לרפא איזו מחלה, יהיה זה רק בגלל שהוא, בעקיפין, יצר אותה.

מביט אני בדג-הזהב, השוחה לאיטו באקווריום שבסלון ביתי. לאקווריום מאז ומתמיד היה פוטנציאל להכיל את המים, ואת הדג; אם כך, האם האקווריום היה ריק טרם הופיע הדג, או מלא?

ובכל הכנות, מעבר לכל הטיעונים, אני פשוט לא מסוגל להבין איך אתם לא רואים את זה. איך אתם ממשיכים לאכול את הצלי עם האפונה שלכם, ולמכור את הפרסומות שלכם, בזמן שזמנכם אוזל והציפורניים שלכם מתארכות. איך אתם לא רואים את השמיים?

אתה, כן, אתה, ממש אתה, אני מדבר אליך, אתה שקורא את זה עכשיו, הסתכל ימינה, הסתכל שמאלה, אתה רואה מה שקורה סביבך? אתה מבין שאתה קם בבוקר והעולם פשוט נמצא שם?

לא איך הוא עובד, אלא עצם היותו? איך אוכל להסביר לך את זה, יותר משאוכל להסביר לעיוור מלידה מהו הצבע הירוק? אמור לי, אמור לך, האם אתה קורא את הטקסט הזה לשם השעשוע האינטלקטואלי בלבד? האם אתה קולט שאתה חי בתוך נס?

אם האנושות רוצה להתקדם לעבר הבנה אמיתית של הקיום הפלאי הזה, עלינו לזנוח את הדיון השטחי שבין דת ומדע. אם להשתמש במילותיו של הגל, שניתן למצוא גם אצל הרמב"ם - הדתות היו התזה, והיו להן הליקויים שלהן; המדע היה האנטי-תזה, ואני מאמין שעוד לא ראינו את המילה האחרונה בנוגע לליקויים שלו. עלינו אפוא לייסד סינתזה, מדע-רוחני, שישאב משתי הפרדיגמות גם יחד, בו הסובייקטיבי מלמד על האובייקטיבי ולא להפך. כיצד תיראה כלכלה שמבוססת על מדע-רוחני שכזה? כיצד ייראו החקלאות, הארכיטקטורה, החינוך, האמנות, הפוליטיקה?

אנו מוכרחים לכונן מדע-רוחני שכזה.
כיצד? ובכן, עלינו לברוא זאת יש מאין."

וזא, אמר דור, והניח את המגזין על שולחן-הקפה.
תודה, אמר פרגמן, עוד לא קראת את המאמר הנגדי, בו כתוב שאין סיכוי שאקבל את הנובל.
זה תמיד ככה, אמר דור, הרוב תמיד רוצה לשמור על המיתוס השליט.

זה לא פשוט לצאת מהאקווריום שלך, אמר פרגמן.
ספר לי על זה, אמר דור.
תגיד, היית רוצה לטפל באקווריום באופן קבוע? אני יכול לשלם לך, וגם תוכל לגור כאן בחינם. יש לי חדר פנוי, הוא גיחך, בעצם, הרבה חדרים פנויים.
דור התבונן שוב סביב.
בכל אופן, אם נמאס לך מהבניין המתפורר הזה שם, דבר איתי.
נמצא איזה סידור.

חרא

מה הייתם עושים, לו הייתם קמים בבוקר, ומגלים שהעולם הפך לגוש אחד גדול של חרא?

אתם מתעוררים במיטה שעשויה מחרא. מצחצחים שיניים עם חרא, שותים חרא חם. יוצאים לרחוב דרך דלת מחרא, נכנסים לתוך חרא עם גלגלים מחרא. המדרכות מחרא, המכוניות מחרא, הבניינים מחרא. אנשים לובשים חרא ומורחים חרא על הפנים; חרא בתנויות הראווה.

קשה לדרוך. אתם רוצים לאטום את האף כדי להימלט מהצחנה, אבל אטבי-הכביסה עשויים מחרא.

אתם מגיעים למשרד חרא, מתיישבים על כיסא מחרא מול מחשב מחרא, ומקלידים חרא על מקלדת מחרא. אתם מוכרים חרא למישהו; בצד השני, מישהו קונה חרא.

בהפסקת הצהריים אתם ממהרים לאכול חרא, ואז מחרבנים, חרא. אתם מתיישבים על אסלה מחרא, ובודקים את המכשיר שלכם שעשוי מחרא. לוחצים על כפתור חום מרובע, והמילים בפנים הן חרא חרא חרא חרא. עוברים לשחק איזה משחק, שבו צריך להעביר חרא קופץ מצד אחד של חרא לצד השני של חרא. אתם מסיימים לחרבן; יש לכם חרא על הידיים, חרא על התחת. אתם מנסים לנגב את החרא, אבל נייר הטואלט עשוי מחרא.

חוזרים הביתה. בטלוויזיה יש פרק של 'החרא הבא'. כמה חראים מתחרים ביניהם מי החרא הכי חרא, וכמה חראים אחרים שופטים בתחרות. לוחצים על שְׁלֵט שעשוי מחרא והולכים לבר חרא. רוצים לשמוע מוזיקה, אבל שומעים רק צלילים של חרא שמחורבן על חרא. מגישים לכם חרא ובתמורה אתם משלמים חרא. אם אתם מדברים עם אנשים אתם חייבים לדבר על חרא. אם החרא עלה או ירד, ההתחראות הגלובלית, או כמה חרא יש למי. הולכים לישון. חולמים על חרא.

בסופ"ש אתם בים. מלא חרא. המים הם חרא, החול מלא בחרא. אתם רוצים לנקות, אבל בטח חושבים, לא הומצאה מברשת

אסלה גדולה מספיק. המציל צועק: חרא! חרא! חרא! אנשים טובעים בחרא, והוא מציל אותם ומביא אותם בחזרה לחרא מבטחים. אתם חוזרים הביתה, ומחר כשתקומו, יהיה חרא. החרא יהיה שם.

אתם רוצים להתעלם מהחרא. רוצים להאמין שאין חרא, שזו גלידה שוקולד. לצערכם יש גבול לכמה אפשר לחיות בתוך חרא ולומר שזו גלידה שוקולד. אז מה הייתם עושים, אם כן? ממשיכים ללבוש חרא, לייצר חרא, לקנות חרא, לדבר על חרא, להאזין לחרא, לעטות חרא, לעשן חרא, לנשום חרא, לאכול חרא, או סוף-סוף מחליטים להתאפס על העולם הזה ולעשות קומפוסט?

אחרית דבר

היצירה הזו אינה משקפת באופן הולם את המציאות שאני חי בתודעתי (ולא רק מפני שמילים הן מוגבלות מטבען, ביחס למציאות המוחלטת). ולא רק בגלל שהיא לא עברה עריכה.

היצירה הזו רוויה בתסכול וביקורת. אני עומד מאחורי כל מילה ומילה, אחרת לא הייתי מפרסם אותה.

ואכן, ברובד מסוים, תסכול וביקורת הן ההתייחסויות הראויות למה שקורה כיום בעולם. אך ההרגשה שמתלווה לביקורת אינה עושה צדק למקור ממנו היצירה צומחת.

הביקורת נובעת, באופן פרדוקסלי, מתוך אהבה טהורה לקיום. הדחף להצביע על הכשלים האנושיים, נובע מתוך אמונה שהאדם ראוי לחיות את מלוא הפוטנציאל שלו.

הסולם הזה, סולם הביקורת עליו טיפסנו, הסולם של מצב התודעה האנושי בפתח העשור השלישי של המאה ה-21, הוא סולם שחייבים לטפס עליו. אם ננסה לברוח ממנו, הוא יכפה את עצמו עלינו. הוא בכל מקום.

אולם, לאחר שטיפסנו עליו, באומץ, בגבורה, לאחר שכיתתנו את ידינו ורגלינו בטפסנו עליו, אנו מוכרחים להשליך את הסולם, ולראות את המציאות המושלמת שנמצאת מעבר לו.

ועלינו לעשות זאת מבלי לשכוח את הסולם.

יצירותיי הבאות יחלו היכן שהסולם מסתיים.